

ТОМАС ЕНГЕР МНИМА СМЪРТ

Част 1 от „Хенинг Юл“

Превод от норвежки: Неда Димова-Бренстрьом, 2014

chitanka.info

На близките на сърцето ми Бенедикте, Теодор и Хени.

*Животе мой, обещавам ти, на каквато и да
било цена, до сетния ми дъх да бъда твой,
докато не изгасне пламъкът на радостта и
стигна моя връх.*

Халдис Мурен
Весос, „На живота“, 1930
г.

БЛАГОДАРНОСТИ

„Мнима смърт“ нямаше да се превърне в реалност без помощта на приятели, роднини и други хора, които бяха готови да четат, слушат, обсъждат и споделят опита и експертното си мнение. Йорн Лиер Хорст, Ерик Верге Бьойесен, Джони Брена, Хеге Енгер, Лине Марие Онсруд, Петер Антон Нес, Тургейр Хиграф, Николай Льогод, Кристине „Кики“ Йенсен, Вибекке Йодегорд Нор — хиляди благодарности!

Допълнителни благодарности на Бенедикте. Ти си умна. Ти си страхотна.

Тези, които ме познават добре, знаят, че пътят до публикуването на първия ми роман беше дълъг. Следователно последната благодарност е за мен. Благодаря ти за това, че не спря да пишеш.

Осло, декември 2009 г.

Томас Енгер

ПРОЛОГ

Мнима смърт (анабиоза): Състояние, в което жизнените функции са силно отслабени и пациентът изглежда мъртъв. Състоянието е рядко и ако пациентът не получи медицинска помощ (изкуствено дишане, загряване на тялото, стимулиране на сърдечната дейност), настъпва смърт.

Септември 2007 г.

Мисли си, че е тъмно, но не е сигурен. Не може да отвори очите си. Може би земята под него е студена. Или може би мокра.

Смята, че вали, но не е сигурен. Нещо докосва лицето му. Ранен сняг. Първият сняг.

Юнас обича снега.

Юнас.

Сбръчкани моркови, забити в главите на снежни човеци, буци пръст и трева. Не, не сега. Това не може да е снежен човек, нали? Нали?

Опитва се да повдигне дясната си ръка, но тя не помръдва. Ръце. Още ли има ръце? Палецът му помръдва.

Или поне така си мисли.

Кожата му е хрупкава и разпадаща се на тънки люспи. Пламъци навсякъде. Толкова горещо. Лицето му се плъзга надолу като масло върху нагорещен тиган.

Юнас обича палачинки.

Юнас.

Земята се тресе. Гласове. Тишина. Прекрасна тишина. Закриляй ме, моля те! Ти, който ме наблюдаваш!

Всичко ще се оправя. Не се бой. Ще се погрижа за теб.

Смехът заглъхва. Остава без дъх. Стисни здраво ръката ми.

Но къде си?

Там. Ето те. И двамата сме тук. Аз и ти.

Юнас се радва, че има „аз и ти“.

Юнас.

Хоризонти. Проливен дъжд върху безкрайна синя повърхност.
Цопване нарушава гладкостта, кордата и стръвта потъват.

Студено дърво под краката му. Очите му продължават да бъдат затворени.

Всичко ще се оправи. Не се бой. Ще се погрижа за теб.

Усеща балкона под краката си. Стъпил е здраво.

Така смята.

Празни ръце. Къде си? Превърти назад, ако обичаш — моля те, превърти!

Стена от мрак. Всичко е мрак. След това чува сирени.

Успява да отвори едното око. Не е сняг. Нито дъжд. Има само мрак.

Никога преди не е виждал такъв мрак. Никога не го е виждал, както и нещата спотаени в него.

Но сега ги вижда.

Юнас се страхува от мрака.

Той обича Юнас.

Юнас.

1

Юни 2009 г.

Русите ѝ къдрици са просмукани с кръв.

Земята се е отворила, сякаш в опит да я погълне. Виждат се единствено главата и торсът ѝ. Вкочаненото ѝ тяло стои изправено заради влажната пръст. Прилича на дългостеблена червена роза. Кръв се стича надолу по гърба ѝ на тънки, дълги вадички, като сълзи по бузите на меланхолик. Голият ѝ гръб прилича на абстрактна картина.

Той прави няколко колебливи крачки в палатката и се оглежда. „Махай се от тук — казва си. — Това няма нищо общо с теб. Просто се обърни, излез навън, прибери се вкъщи и забрави това, което видя.“ Но не може. Как би могъл?

— Из... извинете?

Отговарят му единствено плющящите клони. Прави още няколко крачки. Въздухът е влажен и задушлив. Миризмата му напомня на нещо. Но на какво?

Вчера палатката я е нямало. За човек като него, който всеки ден разхожда кучето си в парка „Екеберг“, гледката на голямата бяла палатка е просто неустоима. Странното ѝ местоположение. Просто трябва да погледне вътре.

По-добре е било да не го прави.

Ръката ѝ не е прикрепена към тялото. Отрязана е до китката и лежи на земята до нея, сякаш просто се е отчупила. Главата ѝ е наклонена към едното рамо. Отново поглежда към тях — русите къдрици. Няколкото кичура сплъстена червена коса я правят да изглежда като перука.

Прави още няколко крачки към младата жена, но изведнъж се заковава на място. Спира да диша. Стомашните му мускули се стягат на възел и се подготвят за изхвърлянето на кафето и банана, с които е закусвал, но все пак успява да потисне рефлексa. Отстъпва внимателно назад и примигва, след което отново я поглежда.

Едното око виси от очното дъно. Носът ѝ е сплескан и сякаш е хлътнал навътре в черепа. Челюстта ѝ е изкривена и покрита със синки и ранички. Гъста черна кръв е шурнала от дупка в челото и е потекла надолу върху очите и това, което е останало от носа ѝ. Един зъб виси на нишка съсирена кръв от вътрешната страна на долната ѝ устна. Няколко зъба са разпилени в тревата пред жената, която някога е имала лице.

Но вече не.

Последното нещо, което Турбьорн Скагестадад запомня, преди да изхвърчи от палатката, е лакът върху ноктите ѝ. Кърваво червен.

Точно като тежките камъни, подредени около нея.

Хенинг Юл не знае защо седи тук. Точно на това място. Пейката на хълма е неудобна, защото е твърда. Груба и грапава. Болезнена. Но той винаги седи тук. На едно и също място. Здрачът пълзи нагоре по склона към частен клуб „Далененга“. Големи мъхести пчели бръмчат около отровните горски плодове. Дъските са влажни. Чувства влагата със задника си. Трябва да смени панталоните си, когато се прибере вкъщи, но знае, че едва ли ще си направи труда.

Едно време Хенинг е идвал тук да пуши. Сега вече не пуши. Няма общо с доброто здраве и здравия разум. Майка му има рак на белите дробове, но не това е причината да откаже цигарите. Отчаяно му се иска да може да запали. Тънки бели приятелки, които винаги се радват да те видят, въпреки че никога не остават за дълго. За жалост.

Но не може. Просто не може.

Наоколо има хора, но никой не сяда до него. Майка на средна възраст до изкуственото хълмче поглежда към него. Но бързо извърща очи. Свикнал е с това хората да го зяпат, преструвайки се, че не го виждат. Знае, че се чудят кой е, какво му се е случило и защо седи там. Но никой не го пита. Никой не смее.

Той не ги обвинява.

Става, когато слънцето започва да потъва отвъд хоризонта. Влачи единия си крак. Лекарите са му казали, че трябва да се опитва да ходи по естествен начин, но той не може. Боли го твърде много. Или може би не го боли достатъчно.

Познава болката.

Дотътря се до парк „Биркелюнден“ и минава покрай наскоро реставрирания павилион с нов покрив. Обажда се чайка. Има много чайки в парк „Биркелюнден“. Той мрази чайките. Но харесва парка.

Все още куцайки, минава покрай налягали двойки, голи пъпчета, разпенени кенчета бира и облаци дим, издигащи се над запалени барбекюта. Старец се мръщи съсредоточено и хвърля метална топка към купчина други метални топки на чакъла. Наблизо има бронзова статуя на кон, която дечурлигата незнайно защо са оставили на мира. Старецът пропуска. Винаги пропуска.

„Двамата с теб — мисли си Хенинг, — имаме много общо.“

Първата капка дъжд капва, когато завива по „Сейлдюксгатен“. Няколко метра по-нататък той оставя зад гърба си глъчката на Грюнерльока. Не харесва шума. Освен това не харесва футболен клуб „Челси“ и всички регулировчици, но не може да направи нищо по въпроса. На „Сейлдюксгатен“ има доста регулировчици. Не знае колко от тях подкрепят „Челси“. Но „Сейлдюксгатен“ е неговата улица.

Харесва „Сейлдюксгатен“.

Дъждът мокри главата му. Той върви на запад към залеза над старата църква, на която е кръстена улицата. Оставя капките да се сипят отгоре му. Присвива очи, опитвайки се да фокусира нещо пред себе си. Огромен жълт кран, увиснал в небето. Там е, откакто се помни. Облаците отвъд все още са сиви.

Хенинг приближава кръстовището, където шофьорите, завиващи по „Марквайен“, имат предимство. Мисли си, че утре всичко може да е различно. Не знае дали тази мисъл е негова, или някой я е посадил в главата му. Може би нищо няма да се промени. Може би единствено гласовете и звуците ще бъдат различни. Някой може да извика. Или да прошепне нещо.

Може би всичко ще бъде различно. Или нищо. И тук се крие един свят, обърнат наопаки. „Дали все още принадлежа към него? — чуди се той. — Има ли място за мен? Достатъчно силен ли съм, за да отключа думите, спомените и мислите, които са заровени дълбоко в мен?“

Не знае.

Не знае много неща.

Влиза в апартамента си, но първо трябва да изкачи три реда стъпала и да се надиша с прах, който се рее във въздуха над вбитата в дървения под мръсотия. Това е един подходящ увод, защото живее в истинска кочина. И това му харесва. Не мисли, че заслужава огромен коридор, гардероби, големи като търговски центрове, кухня с шкафове и чекмеджета, в които можеш да се огледаш, самопочистваща се печка, под, който те подканя да танцуваш, стени, украсени с картини от известни художници, и лавици, натезали от дебели справочни книги; не заслужава и скъп стенен часовник, свещник от Гьорг Йенсен или кувертюра, направена от препуциуми на колибрита. Единственото, от което има нужда, е матрак 90 на 200, хладилник и място, където да седне, когато мракът нахлуе вътре. Защото винаги го прави.

Всеки път, когато затваря входната врата след себе си, придобива усещането, че е пропуснал нещо. Пулсът му се учестява, обливат го горещи вълни, дланите му се изпотяват. По коридора вдясно има подвижна сгъваема стълба. Покатерва се и отваря чантата „Клас Олсон“, която винаги го чака на старата зелена закачалка. Вади кутия батерии, посяга към димния детектор, вади батерията и я заменя с нова.

Проверява дали димният детектор работи.

Когато дишането му се нормализира, слиза от стълбата. Научил се е да харесва димните детектори. Харесва ги толкова много, че има осем.

2

Когато будилникът го събужда, той се обръща с разочаровано сумтене и го изключва. Отваря очи. Преполовил е сън, който сега се изпарява от паметта му. Зората се е прокраднала в апартамента му. В съня му е имало жена. Не си спомня как е изглеждала, но знае, че е била Жената на мечтите му.

Псува, след което става и се оглежда. Очите му се спират на шишенцата с хапчета и кутийката кибрит, които го посрещат всяка сутрин. Въздъхва, стъпва на пода и си мисли, че днес е денят, в който ще го направи.

Прозява се и започва с най-лесната задача. Хапчетата имат вкус на тебешир. Както обикновено, той ги поглъща без вода, защото така е по-трудно. Напъхва ги в гърлото си с пръсти, преглъща и чака да потънат надолу в храносмилателния му тракт и да свършат работата, която според д-р Хелге е за негово собствено добро.

Удря шишенцето в нощното си шкафче с ненужно настървение, сякаш за да се разбуди. Грабва кутийката кибрит. Бавно я отваря и поглежда съдържанието ѝ. Двадесет дървени войници от ада. Вади един и докосва сярата — червената шапчица от концентрирано зло. На кутийката пише *Сигурни клечки*.

Какъв оксиморон.

Притиска тънката клечка отстрани на кутийката, но точно преди да я плъзне, ръцете му се сковават. Съсредоточава се и мобилизира цялата сила, на която е способен, в ръцете и пръстите си, но малката дървена тресчица просто отказва да помръдне, отказва да се подчини и остава на място. Започва да се поти, гърдният му кош се свива, опитва се да си поеме дъх, но не може. Прави втори опит. Вади втори войник от ада и напада кутийката с него, но скоро осъзнава, че този път има още по-малко сили и волята му е още по-слаба, и затова се отказва да превърне мисълта в действие. Спомня си, че трябва да диша и сподавя писъка, надигнал се в гърлото му.

Твърде рано е, това обяснява всичко. Арне, който живее на горния етаж, може би още спи, въпреки навика си ден и нощ да рецитира поезията на Халдис Мурен Весос.

Хенинг въздъхва и внимателно връща кутийката кибрит на същото място на нощното шкафче. Нежно прокарва ръка пред косата си. Докосва лицето си на местата, където кожата е различна, по-мека, но не толкова гладка. „Белезите отвън са нищо в сравнение с белезите отвътре“ — мисли си той и става от леглото.

Спящият град. Точно тук иска да бъде, точно сега. В квартал Грюнерлъока рано сутрин, преди градът да се е събудил, преди кафенетата да са се напълнили, преди мама и татко да са тръгнали на работа, а децата на училище и детска градина, и преди велосипедистите да са преминали на червено през всяко кръстовище от тук до Тофтесгате. Хората по улиците са малко, както и гълъбите.

Минава покрай фонтана на площад „Олаф Риес“ и слуша звука на водата. Добър е в слушането. Добър е и в разпознаването на звуци. Представя си, че няма друг звук, освен клокоченето на водата, и че това е денят, в който светът ще свърши. Ако се съсредоточи, може да чуе цигулки и виолончело, които си пригласят, но после заглъхват и на тяхно място чува литаври, които предупреждават за предстоящия апокалипсис.

Но днес няма време да се наслаждава на сутрешната музика. Защото отива на работа. Самата мисъл превръща краката му в желе. Не знае дали Хенинг Юл все още съществува, този Юл, който е получавал четири предложения за работа на година, който е карал немите да пеят и дните да започват по-рано само заради него — защото дебне плячката си и има нужда от светлина.

Знае кой е.

„Дали Халдис има стихове за човек като мен?“ — чуди се той. Най-вероятно.

Халдис има стихове за всякакви хора.

Спира, когато вижда жълтия тухлен колос на върха на Уртегата. Хората мислят, че огромното лого „Securitas“ на стената означава, че охранителната фирма заема цялата офис сграда, но там се помещават и няколко частни предприятия и държавни организации. Като например

www.123nyheter.no, където работи Хенинг — интернет вестник, чиято реклама гласи: „Новини 1, 2, 3 — толкова е лесно!“

Не смята, че тази реклама е особено сполучлива — не че му пука. Отнесли са се добре с него. Дали са му време да се възстанови.

Триметрова ограда с черни метални шипове обгражда сградата. Портата е неделима част от оградата и сега бавно се отваря, за да пропусне ван „Лумис“. Той минава покрай малката, празна кабина на пазача и се опитва да отвори входната врата. Тя отказва. Той надниква през стъклената врата. Няма никого. Натиска стоманен бутон, над който има бял надпис „Рецепция“. Безцеремонен женски глас се обажда:

— Да?

— Здравейте — казва той и прочиства гърлото си. — Бихте ли ме пуснали, моля?

— С кого имате среща?

— Аз работя тук.

Няколко секунди мълчание.

— Да не сте забравили магнитната си карта?

Той се мръщи. Каква магнитна карта?

— Не, нямам такава.

— Всички имат магнитни карти.

— Не и аз.

Още мълчание. Той чака възобновяване на разговора, което така и не идва.

— Бихте ли ме пуснали, ако обичате?

Чува се остро жужене и той подскача стреснато. Вратата избръмчава. Непохватно я отваря, влиза и поглежда към тавана. Очите му бързо попадат на димния детектор. Изчаква, докато види зелената светлина.

Сивият под е нов. Оглежда се и осъзнава, че много неща са се променили. На пода има големи растения в още по-големи саксии, стените са боядисани в бяло и украсени с картини, които не разбира. Вижда, че вече имат стол — вляво, зад една стъклена врата. Рецепцията е от другата страна, също зад стъклена врата. Той я отваря и влиза. На тавана има димен детектор. Добре.

Червенокосата жена с конска опашка зад бюрото изглежда отчаяна. Набира нещо на клавиатурата си с неистова съсредоточеност.

Светлината от монитора се отразява в навъсеното ѝ лице. Лавиците зад нея са отрупани с книжа, листовки, пакети и колети. На стената е монтиран телевизионен екран, свързан с компютър. Заглавната страница на вестника привлича вниманието му със заглавието: „ЖЕНА ОТКРИТА МЪРТВА“. След това прочита подзаглавието:

„ЖЕНА ОТКРИТА МЪРТВА В ПАЛАТКА В ПАРКА «ЕКЕБЕРГ».

ПОЛИЦИЯТА ПОДОЗИРА УБИЙСТВО.“

Знае, че новинарският отдел още не е отразил историята, защото заглавието и подзаглавието съдържат еднаква информация. Освен това още не са изпратили репортери на мястото. Приложената към статията снимка е архивна — полицейска лента, която обгражда съвсем различно местопрестъпление.

Страхотно.

Хенинг изчаква рецепционистката да го забележи. Тя е твърде погълната от работата си. Той се придвижва по-близо и казва:

— Здравейте.

Тя най-накрая вдига глава. Първо го зяпва така, сякаш я е ударил. След това идва неминуемата реакция. Челюстта ѝ увисва, а очите ѝ се разширяват, докато оглеждат лицето му, изгорената плът, белезите. Те не са толкова големи, но все пак всички ги зяпват и ги гледат смущаващо дълго време.

— Изглежда имам нужда от магнитна карта — казва той с цялата учтивост, на която е способен при тези обстоятелства. Тя продължава да го зяпа, но после се принуждава да спуска балона, в който е потърсила убежище. Започва да рови в някаква папка.

— Ъъ... да. Ъъ... как се казвате?

— Хенинг Юл.

Тя замръзва и отново вдига глава, този път по-бавно. Минава цяла вечност, преди да каже:

— О, това сте вие.

Той кимва смутено. Тя отваря чекмедже, рови в друга папка и вади пластмасов калъф, в който има магнитна карта.

— Трябва да ползвате временен пропуск. Отнема време да се направи нова карта и трябва да я регистрирате в кабината отвън, след което ще можете сам да отваряте вратата и... ами знаете. Кодът е 1221. Лесен е за помнене.

Подава му магнитната карта.

— И трябва да ви снимам.

Той я поглежда.

— Да ме снимате?

— Да. За магнитната карта. И за статиите ви във вестника. Да убием два заека с един куршум, нали така? Ха-ха.

Опитва усмивка, но устните ѝ само потрепват.

— Карала съм курс по фотография — казва тя, сякаш за да изпревари възражението му. — Просто трябва да застанете неподвижно и аз още върша всичко останало.

В ръката ѝ се появява фотоапарат. Тя го закрепя на един триножник. Хенинг не знае накъде да гледа, затова зяпва хоризонта.

— Идеално. Опитайте се да се усмихнете.

Да се усмихне. Не си спомня последния път, когато е правил това. Тя натиска копчето три пъти в бърза последователност.

— Страхотно. Аз съм Съолви — казва тя и подава ръката си над бюрото. Той я взима. Мека, прекрасна кожа. Не си спомня последния път, когато е докосвал мека, прекрасна кожа. Тя стиска ръката му, прилагайки точно толкова натиск, колкото трябва. Той я поглежда и пуска ръката ѝ.

Обръща се, чудейки се дали тя е забелязала усмивката, която почти е извила устните му.

3

Хенинг трябва да ползва лъскавата си нова карта не по-малко от три пъти, за да стигне от рецепцията до втория етаж. Въпреки че офисът е на старото си място, всичко останало е различно, дори килимът. Не е останал и помен от мястото, към което се е привързал преди почти две години. Има бели и сиви повърхности, кухненски бокс и шкафове, за които е сигурен, че са пълни с чисти чаши и купи. Плоските екрани са навсякъде — по бюрата и по стените.

Вдига глава към тавана. Четири димни детектора. Два пожарогасителя, може би повече. Добре. Или поне задоволително.

Стаята е просторна, с формата на буквата „L“. Всеки служител има малко пространство с бюро и стол, оградено с прегради от цветно стъкло. Има и малки индивидуални кабинки за провеждане на интервюта на тишина и спокойствие. Има тоалетни: мъжка, женска и за инвалиди, въпреки че той не вижда някой, който би могъл да използва последната. Предполага, че това е изискване, наложено отвън. И преди са имали кафеварка, но сега имат луксозна кафемашина, на която ѝ трябва двадесет и девет секунди, за да свари чаша страхотно черно кафе. Не четири чаши като старата.

Хенинг обожава кафето. Не си истински репортер, ако не обожаваш кафето.

Веднага разпознава тихия говор, идващ от екраните. Чужди телевизии, които съобщават една и съща новина, отново и отново. Всичко е „специална емисия“. В долната част на екрана тече поток от данни от стоковата борса. Колаж от телевизионни екрани показва какво съобщават NRK и TV2 на своите стари телетекст страници. Новинарските канали повтарят новината отново и отново. Там също има поток от новини, който тече в долната част на екрана — обобщения на събития в едно изречение. Чува познатото пращане на полицейското радио, сякаш R2D2 от „Междузвездни войни“ се опитва да се свърже с нас от някоя далечна галактика. Отнякъде звучи новинарския блок на радио „NRK News 24“.

Репортери със зачервени от недоспиване очи набират статии, телефони звънят, разискват се истории, правят се предложения. В един ъгъл до новинарския отдел, където всяка история се преценява, анализира, отхвърля, аплодира, обработва или безмилостно редактира, се извисява планина от вестници, стари и нови. Именно натам се насочват новопристигналите репортери, за да имат нещо за четене, докато отпиват от първото си кафе за деня.

Обичайният контролиран хаос. Но въпреки това всичко му изглежда чуждо. Професионалното усещане, което е добил след години упорита работа на улицата, на открито, разнищвайки криминални истории от местопрестъплението до моргата, е изчезнало напълно. Всичко това е в предишния му живот. В една отминала ера.

Отново се чувства като начинаещ репортер. Или по-скоро като актьор в пиеса, в която изпълнява ролята на жертвата — горкият човек, за когото всички трябва да се грижат и на когото всички трябва да помагат, за да се изправи обратно на краката си. И въпреки че още не е разговарял с никой друг, освен със Съолви, интуицията му подсказва, че никой тук не вярва в неговото завръщане. Хенинг Юл никога няма да бъде същият.

Прави няколко колебливи стъпки и се оглежда с надеждата да разпознае някого. Лица и фрагменти от далечното минало, като епизод на „Това е твоят живот“. След това съзира Коре.

Коре Йелтланд гледа в негова посока над рамото на репортер в новинарския отдел. Коре е редакторът новинар в „Новините 123“. Той е нисък, кльощав мъж с вечно рошава коса и страст, която надминава всичко, което Хенинг някога е виждал. Коре е зайчето от рекламата на „Дюрасел“, със сто различни истории, въртящи се в главата му във всеки един момент и цял арсенал от възможни гледни точки за абсолютно всичко.

По тази причина е редактор на новините. Ако зависи от Коре, той би оглавявал всички отдели и би настоявал да поема и нощните дежурства. Страда от синдрома на Турет, което не е най-подходящото заболяване за човек, който се опитва да ръководи новинарски отдел и да има социален живот.

Но въпреки тиковете и различните други симптоми Коре успява. Хенинг не знае как, но Коре успява.

Той също го забелязва. Маха и вдига един пръст. Хенинг кимва и чака търпеливо, докато Коре инструктира репортера.

— Наблегни на това в увода. Това е нещото, което ще привлече внимание. На никой не му пука, че палатката е бяла или че е била купена от „Максбо“ миналия март. Ясно?

— В „Максбо“ не продават палатки.

— Както и да е. Знаеш какво имам предвид. И при първа възможност трябва да споменеш, че е била открита гола. Това е важно. Веднага извикваш еротичен образ в умовете на читателите. Възбуждаш ги.

Репортерът кима. Коре го плясва по рамото и се отправя към Хенинг с подскоци. Едва не се спъва в един кабел на пода, но продължава сякаш нищо не се е случило. Въпреки че вече е само на няколко метра, той изкрещява:

— Хенинг. Радвам се да те видя отново. Добре дошъл.

Коре подава ръка, но не чака Хенинг да подаде своята.

Просто грабва ръката му и я стиска. Хенинг усеща, че се е изчервил.

— Е... как я караш? Готов ли си за работа?

Хенинг се чуди дали утре да не дойде със слушалки, за да предпази слуха си.

— Ами тук съм, за начало.

— Супер. Фантастично. Имаме нужда от хора като теб. Хора, които знаят какво искат читателите и как да им го доставят. Страхотно. Секс и насилие, насилие и секс! Циците и задниците пълнят джобовете!

Коре се смее на глас. Лицето му потрепва, очите му примигват, но той продължава, сякаш нищо не се е случило. През годините е съчинил много подобни лозунги. Обожава лозунгите.

— Хмм. Реших да те сложа да седнеш тук, при останалите от отдела.

Коре взима Хенинг за ръката и го повежда към една червена полупрозрачна преграда. Отвъд нея бръмчат шест компютъра, по три от всяка страна на квадратното бюро. На една кръгла масичка зад нея е натрупана планина от вестници.

— Може би си забелязал всички промени в офиса, но дори не съм си помислял да пипам твоето работно място. Точно такава, каквото

си го оставил. След това, което се случи, мислех, че ти... ами... ще искаш сам да решиш дали има нещо, което искаш да изхвърлиш.

— Да изхвърля?

— Да. Или подредиш. Или... нали знаеш.

Хенинг се оглежда.

— Къде са останалите?

— Кой?

— Останалите от отдела?

— Проклет да съм, ако зная. Мързеливи диванета. О, да, Хайди е тук. Хайди Шус. Трябва да е някъде тук. Сега ръководи международния отдел.

Хенинг усеща как гръдният му кош се свива. Хайди Шус.

Хайди е една от първите стажантки, които е наел от журналистическия факултет на университета преди около един милион години. Току-що дипломиралите се журналисти знаят сухата теория, но нямат представа какво прави един репортер наистина добър: личен чар и добри обноски. Ако си любопитен по природа и не се оставяш да те баламосват с глупости, ще стигнеш далече в тази професия. Но ако искаш да бъдеш един от най-добрите, трябва да бъдеш гадно копеле, да поемаш рискове, да имаш достатъчно целеустременост, да не се страхуваш от предизвикателства и никога да не се отказваш, ако си надушил интересна история.

Хайди Шус има всички тези неща. Още от първия ден, в който започва работа при тях. Освен това я гложди глад за истории, какъвто Хенинг никога не е виждал. Няма история, която да е твърде маловажна или твърде скандална за нея. Не след дълго Хайди си изгражда важни контакти в сферата, в която работи и натрупва полезен опит. Когато започва да осъзнава колко добра е всъщност, тя добавя щедро количество арогантност към щедрия грим, който си слага всяка сутрин.

Някои репортери имат аура, която сякаш съобщава на всички присъстващи: „Моята работа е най-важната в целия свят и аз я върша по-добре от всички останали.“ Хайди се възхищава от хората с остри лакти и не след дълго наостря и своите. Върши страшно много работа, дори докато още е стажантка. Изисква много от колегите си.

Когато Хайди се дипломира, Хенинг работи за „Нетависен“^[1]. Криминалният им репортер е, но освен това се занимава с обучението

на нови репортери и стажанти — казва им как стоят нещата и ги насочва в правилната посока. Или, с други думи, ги превръща от товарни мулета в репортери, които нямат нужда от това някой да виси над рамото им, за да пишат отлични статии, привличащи потребителски трафик двадесет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата.

Той се наслаждава на тази част от работата си. „Нетависен“ е страхотна първа работа за един начинаещ журналист, въпреки че повечето от тях не осъзнават, че шофират болид от „Формула 1“ по улица, която става все по-задръстена от други автомобили. Всъщност повечето му подопечни не успяват да се адаптират към този начин на живот, към този начин на мислене и работа. И проблемът се крие в това, че веднага след като някой от тях се докаже като добър онлайн репортер, той или тя напуска. Добрите онлайн репортери рано или късно получават предложения за работа на друго, по-добро място, на пълен работен ден.

Хайди напуска след едва четири месеца. Получава предложение от „Дагбладет“, на което просто не може да откаже. Хенинг не я обвинява. Все пак е „Дагбладет“. Повече престиж. Повече пари. Хайди иска и двете, и то веднага. И ги получава.

„А сега ми е шеф — мисли си той. — По дяволите. Това ще свърши зле.“

— Радвам се, че пак те виждам на работа, Хенинг — продължава да го ласкае Коре.

— Ммм — отговаря Хенинг.

— Сутрешна планьорка след десет минути. Ще дойдеш, нали?

— Ммм — отговаря отново Хенинг.

— Чудесно. Чудесно. Трябва да тръгвам. Закъснявам за среща.

Коре се усмихва, вдига два палеца и хуква. По пътя си шляпва някого по рамото, след което изчезва зад завоя. Хенинг клати глава. След това сядва на стол, който скърца и се клатушка като лодка. До клавиатурата лежи нов червен бележник, все още неразпечатан. Четири химикалки. Предполага, че нито една от тях не пише. Купчина принтирани листа. Веднага се сеца, че ги принтира за една история, върху която работеше. Древен мобилен телефон, който заема твърде много място. Кутия с визитки. Неговите визитки.

Очите му се спират на снимка в рамка, сложена под ъгъл на бюрото. На нея има двама души — жена и момче.

Нора и Юнас.

Зяпва ги, без да ги вижда. Не се усмихвай. Моля те, не ми се усмихвай.

Всичко ще се оправя. Не се бой. Ще се погрижа за теб.

Посяга към снимката, взима я, но после отново я оставя на бюрото.

С лицето надолу.

[1] Норвежки вестник, вечерно издание. — Б.пр. ↑

4

Сутрешните планьорки. Ядрото на всеки вестник, където се очертава разписанието за деня, разпределят се различните задачи и всички истории се степенуват по значимост на основата на критерии като актуалност, важност и, в случая на „Новините 123“, потенциален брой читатели.

Всеки новинарски отдел започва деня със своя собствена сутрешна планьорка. Спорт, бизнес, изкуство, национални и международни новини. Съставят се списъци с потенциални истории. На този етап една сутрешна планьорка може да послужи за вдъхновение. Добрата история често получава развитие посредством разисквания, докато лошите се изоставят след консенсус — защото са скучни или маловажни, или защото друг вестник е публикувал нещо подобно преди две седмици. След това различните редактори се срещат, за да може всички да са информирани относно историите, които се развиват — включително и дежурният редактор.

Планьорките са единственото нещо, което не му е липсвало. Още преди да е започнала, Хенинг знае, че тази планьорка е пълна загуба на време. Той отговаря за криминалните новини — убийства, мръсотии, зло. Защо му трябва да знае какво се случва в света на спорта? Или че Брус Спрингстийн се развежда? Може да прочете статията по-късно във вестника, ако поиска. И ако въпросният репортер напише нещо, което си струва да бъде прочетено. Редакторът на финансовите новини и спортният редактор обикновено не разбират нищо от изкуство и обратното, което означава, че една планьорка просто няма как да бъде продуктивна. Освен това всеки редактор е твърде зает със собствения си отдел, за да дава ценни идеи на колегите си. Въпреки всички тези неща ръководството на вестника настоява планьорките да се провеждат и точно поради тази причина Хенинг влиза в съвещателната зала, чиято маса блести като наскоро полирано огледало. По средата има куличка от пластмасови чаши и кана с вода. Предполага, че водата е застояла.

Сяда на стол, който е твърде неудобен за дълги разисквания, и избягва да поглежда към останалите, които се настаняват около масата. Хенинг не умее да води непринудени разговори, а освен това е сигурен, че всички знаят кой е и не се чувстват особено приятно в присъствието му.

„Той защо е тук?“

„Не е редактор.“

„Чух, че е изпаднал в нервна криза.“

Коре Йелтланд пристига последен и именно той затваря вратата.

— Ок, да започваме — провиква се той и сяда в единия край на масата. Оглежда се.

— Или чакаме някой друг?

Никой не му отговаря.

— Добре, да започваме с международните новини. Кнут. Какво имаш за нас днес?

Кнут Хамерстад, редактор на отдела за международни новини, кашля и оставя чашата си с кафе на масата.

— Задават се избори в Швеция. Съставяме профил на всеки, който потенциално може да стане министър-председател — кой е и за какво се бори. Самолет се е разбил в Индонезия. Разследващите подозират, че е било терористичен акт. В момента издирват черната кутия. В Лондон са арестували четири заподозрени в тероризъм. Чух, че планирали да взривят парламента.

— Страхотно заглавие — реве Коре. — Майната им на шведските избори. Не губи много време със самолетната катастрофа. На никой не му пука, освен ако не са загинали норвежци.

— Проверяваме за това, разбира се.

— Добре. Задвижи историята с терористите. Искам подробности, какво точно са смятали да направят и какво се е объркало, потенциален брой на жертвите и така нататък.

— Заемам се.

— Супер. Следващият.

Рике Рингхайм седи до Кнут Хамерстад. Рике редактира статиите за секс и клюки. Най-важният отдел на вестника.

Коре се провиква:

— Рике, какво си ни забъркала днес?

— Ще интервюираме Кари Олсон.

Рике цялата сияе от гордост. Хенинг я поглежда и се чуди дали осъзнава, че лицето му е една голяма питанка.

— Коя, по дяволите, е Кари Олсон? — пита Коре.

— Авторката на „Как да получа десет оргазма на ден“. Бестселър в Щатите, на челно място в класациите в Германия и Франция. В момента е в Норвегия.

Коре пляска с ръка. Звукът отеква в стаята.

— Велико!

Рике се усмихва самодоволно.

— Освен това има норвежки корени.

— Още по-добре. Друго?

— Започнахме анкета. „Колко често правите секс?“. Вече имаме доста посещения.

— Още един магнит. Привлича всеки читател. Хе-хе.

— Имаме и още един хит: интервю със сексолог, който казва, че сексът е най-важното нещо във всяка връзка. Мога да го пусна по-късно днес.

Коре кима.

— Много добре, Рике.

Той продължава нататък, сякаш е под пара.

— Хайди?

Хенинг досега не е забелязал Хайди Шус, но сега го прави. Тя все още е твърде слаба. Скулите ѝ са изпити, гримът около вдлъбнатите ѝ очи е твърде ярък и си е сложила червило, чийто цвят му напомня за фойерверки и евтино шампанско на нова година. Тя се навежда напред и се изкашля.

— Няма две мнения по въпроса коя е голямата новина днес: убийството в парк „Екеберг“. Информираха ме, че наистина е убийство. И то брутално. По-късно ще има полицейска пресконференция. Ще изпратя Ивер и той ще покрива историята до края на деня. Вече говорих с него.

— Страхотно. Може би Хенинг трябва да отиде с него на пресконференцията. Нали, Хенинг?

Хенинг подскача, когато чува името си.

— Ммм?

Гласът му е станал писклив. Звучи като деветдесетгодишен старец, който се нуждае от слухов апарат.

— Убийството в парка „Екеберг“. Пресконференция по-късно днес. Едно добро начало за теб, нали?

От деветдесетгодишен дядка до зелен новобранец за броени секунди. Той прочиства гърлото си.

— Да, добре.

Чува гласа, но не го разпознава като свой.

— Супер. Предполагам, че всички познавате Хенинг Юл. Той няма нужда от допълнително представяне. Знаете какво е преживял, така че го накарайте да се почувства като у дома си. Никой не заслужава това повече от него.

Мълчание. Лицето му гори отвътре. Броят на хората в стаята сякаш се е удвоил през последните десет секунди и всички го зяпат. Иска да избяга. Но не може. Така че вдига глава и вперва поглед в една точка на стената, малко над главите на всички, с надеждата да ги заблуди, че гледа към някой друг.

— Времето лети. Закъснявам за среща. Нещо друго, което трябва да знаеш, преди да хукнем да гоним кликванията?

Коре говори на дежурния редактор — мъж с черни очила, когото Хенинг никога преди не е виждал. Той понечва да отговори на въпроса, но Коре вече е скочил от стола си.

— Край на планьорката.

Излиза.

— Уле и Андерс, бихте ли ми изпратили списъците си, ако обичате?

Гласът на дежурния редактор е мек. Никой не му отговаря. Хенинг с радост осъзнава, че планьорката е свършила. Но после всички стават и се отправят към вратата, където става задръстване. Хора дишат във врата му, блъскат се, без да искат, в него. Дробовете му веднага се свиват. Изпитва остра клаустрофобия, но някак си успява да се овладее — не избутва никого от пътя си, не изпада в паника.

Вече навън, той си поема облекчено дъх. Челото му гори.

Убийство толкова скоро. Хенинг се е надявал завръщането му да е по-спокойно, да има време да се почувства уютно на работното си място, да прочете важни статии, които е пропуснал, да навакса с нещата, които са се случили, докато го е нямало, да установи контакт със стари източници, да си припомни уменията на занаята, да си възвърне работните навици, да открие къде държат всичко, да се

запознае с новите си колеги, постепенно да се аклиматизира. Сега няма време за нито едно от тези неща.

5

Хенинг се отправя към бюрото си, очаквайки най-лошото. По време на планьорката Хайди сякаш не го е забелязала, но сега веднага се завърта на стола и го пронизва с поглед. Изправя се, дарява го с най-ярката си усмивка „Колгейт“ и протяга ръка.

— Здравсти, Хенинг.

Работа. Учтивост. Фалшиви усмивки. Той решава да се включи в играта. Стиска ръката ѝ.

— Здравей, Хайди.

— Радвам се, че се върна.

— И аз се радвам.

— Това е... ами... добре.

Хенинг я поглежда в очите. Както винаги, от тях се излъчва настойчивост. Тя е амбициозна за себе си и за другите. Той се подготвя за речта, която досега е репетирала.

„Хенинг, едно време ти ми беше началник. Но времената се променят. Сега аз съм твой началник. И очаквам от теб да... и т.н. и т.н.“

Изненадан е, когато тя не започва да я рецитира. Вместо това го изненадва за втори път.

— Съжалявам за това, което... което се случи. Просто искам да ти кажа, че ако има нещо, от което се нуждаеш, като например още време, за да се възстановиш, просто ми кажи. Ок?

Гласът ѝ е топъл като камък, напечен от слънцето. Благодарни са за загрижеността, но за първи път от много време чувства нужда да се захване с нещо.

— Значи Ивер ще ходи на пресконференцията? — пита той.

— Да, снощи работи до късно, така че ще отиде направо там.

— Кой е Ивер?

Хайди го поглежда така, сякаш току-що е изказал мнението, че земята е плоска.

— Шегуваш ли се?

Той клати глава.

— Ивер Гюнешен? Не знаеш кой е Ивер Гюнешен?

— Не.

Хайди едва успява да удържи смеха си. Но се овладява, сякаш току-що е осъзнала, че разговаря с дете.

— Наехме Ивер от „Ве Ге Нет“ миналото лято.

— Така ли?

— Беше страхотен репортер за тях и сега е страхотен репортер за нас. Знам, че ТВ2 отчаяно искат да ни го отнемат, но досега Ивер ни е верен.

— Разбирам. Значи му плащате добре.

Хайди го поглежда така, сякаш е изпсувал в църква.

— Тъъ... аз не отговарям за тези неща, но...

Хенинг кима и се прави, че слуша аргументите, които му излага. Чувал ги е и преди. Вярност. Идея, която отдавна е загубила своята давност в света на журналистиката. Ако се постарее, може да назове двама репортери, които би описал като „верни“. Останалите са кариеристи, готови да работят за всеки, който им предложи по-дебела заплата, или са толкова безполезни, че просто не могат да си намерят работа на друго място. Когато един сравнително неизвестен репортер на „Ве Ге Нет“ е нает от конкурентно онлайн издание и после откаже оферта от ТВ2, със сигурност става дума за пари. Винаги става дума за пари.

Хайди изразява надеждата, че той и Ивер ще се разбират добре. Хенинг кима и казва „mmm“. Добър е в казването на „mmm“.

— Ще се запознаете на пресконференцията и после ще решите как да си разпределите работата по тази история. Много брутално убийство.

— Какво се е случило?

— Моят източник ми каза, че жертвата е била открита в палатка, наполовина погребана и убита с камъни. Предполагам, че полицаите имат различни теории. Най-очевидната от тях е тази, че убиецът е чужденец.

Хенинг кима, но не харесва очевидните теории.

— Дръж ме в течение на работата си, ако обичаш — казва тя. Той отново кимва и поглежда към бележника на бюрото си, все още

неразпечатан. Чевръсто разкъсва целофана и пробва една от четирите химикалки до него. Не пише. Пробва другите три.

Мамка му.

6

Разстоянието от улица „Уртегата“ до полицейски участък „Грьонланд“, където ще се проведе пресконференцията, не е голямо. Хенинг не бърза, разхождайки се из района, който Стуре Скипсруд, неговият главен редактор, е описал като „Мека за пресата“, когато „Новините 123“ са се преместили тук. Според Хенинг това е едно много подходящо описание. Тук е централата на „Нетависен“, а „Дагенс Нерингслив“ има ултрамодерна офис сграда наблизо. Ако се пренебрегне пътната настилка от чакъл, залят с катран и температурата, този район на града спокойно може да се намира в Мogaдишу. Въздухът ухае на смесица от различни екзотични подправки.

Хенинг си припомня последния път, когато е минал по този път. Мъж, който е интервюирал, се е самоубил няколко часа по-късно. Полицията и роднините на мъжа са искали да знаят дали нещо, което Хенинг е казал, е отворило наново стари рани и е тласнало мъжа към самоубийство.

Хенинг си го спомня много добре. Паул Ерик Холмен, малко над четиридесетте. От компанията, в която Холмен е работил, са изчезнали два милиона крони и Хенинг е предположил, че луксозната ваканция, от която Холмен току-що се е върнал, и ремонтът на семейната вила в Егедал биха могли да обяснят къде са отишли липсващите пари. Разбира се, източниците му са надеждни. Гузната съвест на Холмен, както и страхът от затвора, са му дошли твърде много и поради това Хенинг се озовава в една от многото стаи за разпити в полицейския участък.

Не след дълго са го пуснали да си ходи, но неколцина завистливи репортери преценяват, че историята заслужава два-три параграфа. Хенинг разбира, че случилото се е новина, въпреки че най-вероятно Холмен и без това е щял да се самоубие. Лошото е, че подобни истории е трудно да пренебрегнеш.

Човешката памет е избирателна в най-добрия случай и неточна в най-лошия. Когато съмненията се посеят, не отнема много време, преди догадките да се превърнат във факти, а подозренията — в присъда. Хенинг е отразявал безброй убийства, при които заподозреният, обикновено близък роднина (или с други думи съпругът на жертвата), е извикан за разпит (или с други думи арестуван) и всички доказателства сочат към него. По-късно полицията открива истинския убиец. Междувременно медиите правят всичко възможно, за да разкрият лични подробности от живота на заподозрения, които да очернят името му. Медийна практика.

В краткосрочен план истината е добър приятел, но съмненията никога не се разсейват. Не и сред хората, които не знаят. Хората помнят това, което искат да помнят. Хенинг подозира, че има такива, които не са забравили ролята му в смъртта на Пол Ерик Холмен, но това не го тревожи. Той няма нищо против да живее с тази роля, въпреки че полицаите са го нахокали за това, че се е опитал да свърши тяхната работа.

Свикнал е с това.

Или поне е бил.

Чувството отново да влезе в сивата сграда на улица „Грьонландслейрет“ №44 е странно. Едно време полицейският участък е бил като негов втори дом — дори чистачите са го поздравявали по име. Сега се опитва да бъде възможно най-незабележим, но това не е особено лесно, когато лицето ти е обгорено. Знае, че останалите репортери го гледат втренчено, но не им обръща внимание. Възнамерява просто да присъства, да изслуша изявленията на разследващите полицаи и после да се върне в офиса, за да пише — ако, разбира се, изобщо има нещо за писане.

Веднага след като влиза във фойето, Хенинг се заковава на място. Нищо не би могло да го подготви за гледката на жената, разговаряща с мъж, който изглежда като типичен репортер. Черно сако от рипсено кадифе, арогантна осанка и изражение, което сякаш казваше „Видяхте ли какъв невероятен репортаж направих вчера?“. Да не забравяме и внимателно оформената набола брада, която кара лицето му да изглежда по-изпито, отколкото е всъщност, както и гелосаната му назад коса. Но това, което приковава вниманието на Хенинг, е жената. Никога не би предположил, че ще я види тук в първия си ден отново на работа.

Нора Клеметсен. Бившата му съпруга. Майката на Юнас.

Не е разговарял с нея, откакто го е посетила в рехабилитационния център „Сунас“. Не си спомня кога е било това. Може би нарочно е потиснал този спомен. Но никога няма да забрави лицето ѝ. Не е смял да го погледне в очите. Не че я обвинява за това. Има пълно право. Той се е грижел за Юнас. Той не е успял да го спаси.

Техният син.

Техният прекрасен, прекрасен син.

Тогава вече се разделят. Посещава го в болницата само за да го накара да подпише документите за развод. Получава подписа му. Без задни мисли, без въпроси, без условия. Някаква част от него изпитва облекчение. Не би могъл да се справи с живота си, ако и тя е част от

него — постоянно би му напомняла за собствените му недостатъци. Всеки разменен поглед, всеки разговор — всичко би му напомняло за това, което е допуснал да се случи.

Не са си казали много неща. Той отчаяно е искал да ѝ разкаже всичко, да ѝ каже какво е направил и какво не е успял да направи, какво си спомня от онази нощ. Но всеки път, когато си поема дъх, за да заговори, устата му пресъхва и думите му секват. По-късно, когато затваря очи и си представя какво е трябвало да ѝ каже, устата му работи като картечница, а Нора кима, разбира, а след това го прегръща и го оставя да се наплаче в скута ѝ, докато прокарва ръка през косата му.

Хенинг знае, че трябва отново да опита да говори с нея, но сега не е подходящият момент. Следващият път, когато я види. Сега е на работа. Тя е на работа. Стои съвсем близо до този репортер — и се смее.

Мамка му.

Хенинг се е запознал с Нора Клеметсен, докато е работел за „Капитал“, а тя е била начинаещ бизнес репортер за „Афтенпостен“. Срещат се на една пресконференция. Едно съвсем обикновено медийно събитие, без драматизъм — рутинно обявяване на годишните резултати на някаква компания, което на следващия ден заслужава само един параграф в „Дагенс Нерингслив“ и една къса колонка на страница 17 във „Финансависен“. Така се случва, че той сяда до Нора. Дошъл е, за да напише статия за един от старшите изпълнителни директори, който скоро ще се пенсионира. Двамата се надпреварват да се прозяват по време на презентацията и започват да се кикотят, развеселени от опитите на другия да замаскира отегчението си. Решават след това да отидат да изпият по едно питие, за да се възстановят.

И двамата тогава имат връзки. Тя живее с един борсов агент, а той има полусериозна връзка с надута корпоративна адвокатка. Но първата вечер е толкова приятна и непосредствена, че решават да я повторят още следващия път, когато се срещат, отразявайки едно и също събитие. Той е имал много приятелки, но никога не е познавал човек, с когото да му е било толкова лесно да общува. Вкусовете им съвпадат почти за всичко — направо е страшно.

И двамата обичат едросмяна горчица. Не си падат по домати, но обожават кетчуп. Харесват същите филми и никога не водят продължителни спорове пред видеотеката или киното. Нито един от двамата не обича да прекарва лятото в горещи чужди страни, когато Норвегия предлага толкова планини за катерене и пресни скариди. Всеки петък ядат тако. Да ядат нещо друго, просто е немислимо.

Постепенно и двамата осъзнават, че не могат да живеят без другия.

Оженват се три и половина години по-късно, а точно след девет месеца се ражда Юнас и двамата са толкова щастливи, колкото могат да бъдат двама страдащи от безсъние кариеристи, приближаващи тридесетте, когато животът им е дъска, обсипана с тресчици. Твърде малко сън, твърде малко свободно време, почти никакво разбиране на чуждите нужди — както у дома, така и на работа. Все повече и повече караници, все по-малко споделено време. Накрая и двамата просто не издържат.

Родители. Най-доброто и най-лошото, което човешките същества могат да бъдат.

А сега ръката ѝ е преплетена с ръката на друг мъж. „Непрофесионално е — мисли си той, — да флиртуваш на пресконференция.“ Нора го забелязва, докато се смее на нещо, казано от мъжа. Веднага спира, сякаш смехът е заседнал в гърлото ѝ. Гледат се цяла вечност.

Той примигва първи. Видар Ларшен, който работи за НТВ, докосва рамото му и казва:

— Здравсти. Значи се върна, а, Хенинг?

Той кимва и решава да последва Видар. Не казва нищо, но прави така, че да е възможно най-далече от Нора. Не гледа никого в очите. Върви след чужди крака и минава през врати, които би открил и със затворени очи. Сяда най-отзад, където може да гледа тиловете на хората, вместо те да гледат неговия. Залата за пресконференции се изпълва бързо. Вижда как Нора и Рипсеното кадифе влизат заедно. Сядат един до друг, доста по-напред от неговото място. Така значи, Нора. Пак се срещаме.

И пак на пресконференция.

8

Влизат трима униформени полицаи — двама мъже и една жена. Хенинг веднага познава мъжете: главен следовател Арилд Йерстад и детектив Бярне Бругелан.

Бярне и Хенинг са съученици от Кльофта. Така и не са станали добри приятели, въпреки че са от един и същ випуск. Едно време това може и да е било достатъчно за завързването на приятелство. Но сега трябва и други неща. Като например разбирателство и взаимна толерантност.

По-късно Хенинг е открил, че Бярне е Дон Жуан, чиято амбиция е да прави секс с възможно най-много момичета и когато започва все по-често и по-често да му идва на гости, истинските му намерения не са трудни за дешифриране. За щастие, Трине, сестрата на Хенинг, бързо осъзнава с какъв човек си има работа и на Хенинг не му се налага да играе ролята на по-голям брат закрилник. Но още тогава намразва Бярне.

А сега Бярне е полицай.

Не че това го изненадва. И двамата са кандидатствали в полицейската академия през 90-те. Бярне е приет. Хенинг не е. Но този резултат е предрешен, тъй като Хенинг има всички алергии, известни на медицината, а като малък страда и от асма. Но Бярне е физически здрав и пъргав. Има перфектно зрение и страхотна издръжливост. Като млад е атлет и се представя успешно в ученическия седмобой.

Хенинг си спомня, че има постижение от 4.50 метра на овчарски скок.

Това, което Хенинг не знае, е, че Бярне е започнал работа в отдела за тежки и сексуални престъпления. Мисли, че Бярне е обикновен униформен полицай, но всеки има нужда от промяна от време на време. Сега той се качва на платформата и оглежда събралата се тълпа. Лицето му е сериозно и професионално и той изглежда внушителен в плътно прилепналата си униформа. Хенинг решава, че

прекарва доста време във фитнес залата. Къса, тъмна коса, прошарена на слепоочията, цепната брадичка, бели зъби. Тен. Гладко избръснат.

„Суетният Бярне“ — мисли си Хенинг.

И потенциален източник.

Другият мъж, главен следовател Йерстад, е слаб и висок. Има грижливо подрязан мустак, който често приглажда. Йерстад е в отдел „Убийства“, откакто Хенинг е започнал да отразява криминалните новини и изглежда е останал там. Той мрази репортерите, които мислят, че са по-умни от полицаите. Хенинг трябва да признае пред себе си, че най-вероятно е един от тях.

Жената между двамата мъже, полицейски инспектор Пиа Ньоклеби, проверява дали микрофонът работи, след което прочиства гърлото си. Репортерите вдигат химикалки в очакване. Хенинг е сред малкото изключения. Той знае, че първите няколко минути ще бъдат посветени на представяния и повтаряне на информация, която вече е известна. Въпреки това възнамерява да слуша много внимателно.

Изведнъж усеща нещо, което го изненадва. Чувство на нетърпеливо очакване. През последните две години е усещал единствено ярост, самосъжаление и омраза към самия себе си, а този вълнуващ гъдел в стомаха, това професионално настървение несъмнено представлява нещо, което д-р Хелге би нарекъл „пробив“.

Той слуша високия глас на жената:

— Добро утро и благодаря на всички за това, че сте тук. Днешната пресконференция е посветена на тялото, открито в парка „Екеберг“ тази сутрин. Аз съм полицейски инспектор Пиа Ньоклеби, а с мен са главен следовател Арилд Йерстад, който ръководи разследването, и детектив Бярне Бругелан.

Йерстад и Бругелан кимват отривисто на репортерите. Ньоклеби закрива устата си и кашля, след което продължава:

— Както ви е известно, жена е била открита мъртва в палатка в парка „Екеберг“. Получихме обаждане в шест часа и девет минути тази сутрин. Тялото е било открито от възрастен мъж, който разхождал кучето си. Жертвата е двадесет и три годишна жена от Слемдал. Името ѝ е Хенриете Хагерюп.

Единственият звук е драскането на химикалки. Ньоклеби кима на Йерстад, който се приближава до масата и микрофона. Кашля.

— Разследваме смъртта като убийство. Още няма направени арести. На този етап от разследването не можем да ви разкрием подробности относно това, което открихме на местопрестъплението, но можем да изтъкнем, че убийството има особено жесток характер.

Хенинг си записва думата „брутално“. На езика на медиите и полицията „брутално“ означава, че има подробности, които пресата не бива да разгласява. Обществеността трябва да бъде предпазена от знанието, че на света има хора, способни на подобни неща. Напълно разбираемо: защо роднините на жертвата трябва да знаят всяка подробност от смъртта на тяхното дете, брат, сестра или родители? Защо тези подробности трябва да се правят обществено достояние? Но това не означава, че пресата не бива да ги знае.

С изключение на думата „брутално“ пресконференцията не съдържа нищо интересно. Не че Хенинг е изненадан от това. Не може да има заподозрени, когато не се знае мотивът за извършване на престъплението, а полицията все още събира улики от местопрестъплението. Разследването е в твърде ранен стадий, за да могат полицаите да бъдат сигурни, че тези улики ще им предоставят заподозрян.

И бла-бла-бла...

Изказването на главен следовател Йерстад, ако изобщо може да се нарече така, отнема не повече от десет минути. Както винаги, накрая е отделено време за въпроси и както обикновено, репортерите се състезават кой първи ще зададе своя. Хенинг всеки път клати невярващо глава. Първият въпрос винаги предизвиква завистливи погледи и поздравителни шляпвания по гърба във всички редакторски отдели без изключение. Репортерът, чийто глас се чуе първи, се счита за победител в нещо като състезание.

Хенинг все още не разбира смисъла на този ритуал и смята, че става дума за най-обикновена себичност. Този път печели Тури Палме от ТВ2. Красиво русо момиче, превърнало негативните страни на тези свои черти в най-силното си оръжие. Още при пробива си тя е изненадала всички с амбицията и интелекта си и продължава успешно да се катери по журналистическата стълба.

— Какво можете да ни кажете за обстоятелствата около убийството? В уводните си думи споменахте, че убийството е необичайно брутално. Какво означава това?

Заемете местата си. Готови? Старт!

— На този етап не мога да ви отговоря, а и не искам — казва Йерстад.

— Можете ли да ни кажете нещо за жертвата?

— Знаем, че жертвата е била студентка в Института за информационни технологии „Вестердал“. Още малко ѝ е оставало да завърши втората си година и всички я считали за много талантива.

— Каква специалност е следвала?

— Кино и телевизия. Искала е да бъде сценарист.

След само три въпроса Гури Палме подава щафетата на НРК. Хенинг долавя разочарование в гласа на репортера от това, че е избран втори, въпреки че го вижда в гръб. Но именно Йорн Бендиксен от НРК изненадва всички присъстващи.

— Има ли слухове, че това е „убийство на честта“^[1]?

Журналисти. Винаги готови да направят изявление, маскирано като въпрос. Заместник-комисар Ньоклеби клати глава.

— Без коментар.

— Можете ли да потвърдите дали жертвата е била бита с камшик?

Ньоклеби поглежда към Бендиксен, преди да се обърне към Йерстад. Хенинг се усмихва. „Има изтичане на информация“ — заключава той. И полицията знае. Въпреки това професионалната фасада на Ньоклеби не се пропуква.

— Без коментар.

„Без коментар“.

Ще чуete тези думи поне десет пъти по време на полицейска пресконференция, особено в ранните етапи на разследването. Това се прави поради „тактически съображения“. Стратегията предполага разкриването на възможно най-оскъдна информация на всички, включително на убиеца, относно уликите и доказателствата, открити от полицаите, за да имат те достатъчно време, за да изградят обвинението.

Ньоклеби и Йерстад вече знаят, че играят игра. НРК са открили две важни парчета от пъзела: „убийство на честта“ и бой с камшик. Бендиксен никога не би правил подобни изявления по време на пресконференция, без да знае, че те са верни или много близо до истината. Ньоклеби оправя очилата си. Гейрстад изглежда леко смутен.

Бругелан, който досега не е казал нищо, се намества тромаво на стола си.

Случва се доста често. Репортерите знаят повече, много повече, отколкото биха искали полицаите, и в много случаи пречат на разследването. Това е един сложен танц за двама; единият партньор зависи от другия за получаването на най-добрия резултат. Освен това сред журналистите има съперничество — жестока борба за надмощие, тъй като всички отразяват една и съща история. Онлайн вестниците публикуват със скорост, която ограничава времетраенето на всяка история и винаги се стремят да открият следващата Голяма новина. Това подлага властите на допълнителен натиск и ги принуждава да прекарват повече време, занимавайки се с пресата, отколкото вършейки работата си.

Нюклеби прекратява пресконференцията, след като отговаря на въпросите на Р4, VG и „Афтенпостен“, но това не означава, че може да се върне на работа. Телевизиите и радиостанциите също имат нужда от интервюта, чрез които да внушат на зрителите и слушателите си, че имат ексклузивен достъп. Въпросите се повтарят и Нюклеби има още една възможност да каже...

Точно така.

Едно и също представление, отново и отново. Всички знаят, че истинската журналистическа работа започва след пресконференцията.

Хенинг решава да открие Ивер Гюнешен, за да може двамата да обсъдят най-добрия начин за отразяване на тази история.

Нали вече официално е на работа.

Самата мисъл му се струва странна.

[1] Убийство на честта — Убийството на даден член от дадено семейство или клан, извършено от друг член на същото семейство или клан, мотивирано от убеждението, че жертвата е опетнила честта на семейството, клана или общността. — Б.пр. ↑

9

Репортерите се опитват да зададат още въпроси, но униформеното трио бързо разсейва надеждите им и всички вкупом се насочват към вратата. Хенинг е обграден от хора, които не иска да докосва. Някой го блъска в гърба, той се удря в жената пред себе си и промърморва извинение. Отчаяно копнее за повече пространство и по-големи разстояния.

Тълпата се излива във фойето и той се оглежда за Ивер Гюнешен. Би било по-лесно, ако знае как изглежда. Около него има поне петдесетина журналисти. Хенинг решава да открие Видар от НТВ и да го попита, но няма време за това, защото изведнъж вижда Нора. И тя вижда него.

Той спира. Този път разговорът е неизбежен.

Хенинг прави една колеблива крачка към нея, а тя го имитира. Спират на няколко метра един от друг. Очите им се срещат. Той вижда лице, което съдържа множество неизречени изречения.

— Здравей, Хенинг.

Гласът ѝ е като леден порив на вятъра. Изрича името му като някаква ужасна тайна. Има чувството, че тя говори със същество, причинило ѝ огромна несправедливост, но с което е принудена да общува. Казва ѝ „здраси“. Не се е променила, но забелязва мъката зад клепачите, откъдето може да избухне във всеки момент.

Нора е по-ниска от повечето жени и опитва да компенсира това с високи токчета. Косата ѝ е късо подстригана. Не че прическата ѝ е мъжка — подстригана е късо отзад, но бретонът ѝ е дълъг. Едно време е имала дълга коса, но тази прическа ѝ подхожда. Последния път, когато я е видял, лицето ѝ е било с цвят на пепел. Сега кожата ѝ сияе. Хенинг подозира, че това се дължи на Рипсеното кадифе. Сиянието също ѝ отива.

Господи, колко ѝ отива!

Много изражения населяват лицето ѝ. Когато е уплашена, тя отваря уста, показвайки зъбите си, и притваря очите си. Когато е

ядосана, вдига вежди, намръщва се и устните ѝ изтъняват. А когато се усмихне, цялото ѝ лице избухва — разширява се и човек просто трябва да ѝ се усмихне в отговор. „Промяната е странно нещо“ — мисли си той. Едно време не би могъл да си представи живота без нея. Сега е обратното.

— Тук си? — казва той, безуспешно опитвайки се да замаскира остроото си безпокойство, което е като примка около врата му.

Нора просто отговаря:

— Да.

— Дотегна ти от икономически новини?

Тя накланя главата си наляво, след това надясно.

— Имах нужда от промяна след...

Изведнъж млъква. За негово облекчение не завършва изречението. Хенинг изпитва почти непреодолим копнеж да се приближи и да я прегърне, но превръщането на мисълта в действие е напълно немислимо. Между тях има невидима стена и само Нора може да я срути.

— Значи... си се върнал на работа? — казва тя.

— Днес е първият ми ден — отговаря той и опитва да се усмихне. Тя разглежда лицето му. Белезите му. Очите ѝ се задържат неестествено дълго върху най-опустошените от пламъците места... сякаш не смята, че раните му са достатъчно дълбоки. Хенинг вижда Рипсеното кадифе зад нея. Наблюдава ги. „Надявам се, че завиждаш, пръч такъв.“

— Как си, Нора? — пита Хенинг, въпреки че всъщност не иска да знае. Не иска да му каже, че отново е щастлива и че най-накрая може да се обърне към бъдещето с надежда. Хенинг знае, че никога няма да си я върне обратно; Това, За Коего Не Мисли, никога няма да му позволи. Въпреки това не иска да я загуби безвъзвратно.

— Добре съм — отвърща тя.

— Още ли живееш в Сагене?

Колебае се. След това казва:

— Да.

Той кимва. Струва му се, че тя се опитва да му спести нещо. Не иска да знае какво е то, въпреки че се досеща. Ето го и него.

— По-добре да научиш сега и по-добре да го чуеш от мен — започва тя.

Той вдишва дълбоко и изгражда стоманена преграда помежду им, която се разтапя в мига, в който Нора казва:

— Срецнах един мъж.

Той я поглежда и кима. Не би трябвало да боли, но стомахът му се премята като акробат.

— Заедно сме от шест месеца.

— Мм?

Тя отново го поглежда. За първи път от много време в очите ѝ има топлина. Но това не е топлината на любовта. Това е топлината на съжалението.

— Мислим да заживеем заедно.

Той отново казва „мм“.

— Надявам се, че си добре — добавя след това той.

Тя не отговаря; вместо това кимва колебливо. Хенинг се радва, че тя отново има повод да се усмихва, но осъзнава, че вече не издържа, и прилага единствената защита, на която в момента е способен: да смени темата.

— Случайно да знаеш кой е Ивер Гюнешен? — казва той. — Никога не съм го срещал, но май трябва да работим заедно.

Нора поглежда встрани.

Трябвало е да се досети, когато е видял колко неловко ѝ е да му съобщи, че е срещнала нов мъж. Но как да се досети? Тя е продължила напред и е затръшнала вратата зад гърба си. Гледа към бъдещето.

Нора въздъхва и той осъзнава защо, когато се обръща към Рипсеното кадифе.

— Ивер Гюнешен е новият ми приятел.

10

Той поглежда кръвнишки към Рипсеното кадифе, чиито очи се стрелкат наляво-надясно из стаята, докато води разсеян разговор с друг репортер. Хенинг си представя как Нора прокарва пръсти през противната му коса, как нежно гали наболата му брада, как устните ѝ се допират в неговите.

Спомня си как тя се е гушкала в него късно, вечер, след като са изгасили лампите, как го е прегръщала и се е притискала в него. А сега Рипсеното кадифе се наслаждава на малките ѝ, нежни ръце.

— Ясно — казва Хенинг и веднага чува поражението в гласа си. Това е моментът, когато трябва да се разгневи, да я нахока, да я накара да разбере, че е стъпкала сърцето му, че го е разкъсала със зъби, сдъвкала и изплюла.

„Трябваше да я наречеш безсърдечна кучка, безчувствена, себична кучка. Но не го направи. Каза само «Ясно». Жалък си. Просто си жалък.“

Той дори не може да я погледне. А сега трябва да работи с Ивер.

„Каква жестока ирония — мисли си той. — Много жестока.“

Отива при Гюнешен. Чува как Нора го моли да не го прави.

— Моля те, недей...

Но не ѝ обръща внимание. Спира на метър от Гюнешен и го поглежда. Той е преполовил изречението си, но спира и се обръща.

„Знае кой съм — мисли си Хенинг. — Виждам го в очите му. И виждам, че това го смущава.“

— Здравей — казва Гюнешен.

Хенинг протяга ръка.

— Хенинг Юл.

Гюнешен неохотно подава ръката си. Хенинг я стиска силно.

— Ивер Г...

— Разбрах, че и двамата ще работим по тази история. Как мислиш, че трябва да процедираме?

Той знае, че смущава Гюнешен, но не му пука.

— Не съм напълно сигурен.

Гюнешен преглъща, след което се съвзема.

— Предлагам да ъпдейтваме статията, която вече е публикувана, с цитати от пресконференцията — започва той и поглежда над рамото му към Нора, която внимателно наблюдава първата им среща.

— Можем да проучим теорията, че става дума за „убийство на честта“ — продължава Гюнешен. — Там може да има нещо. Ако е така, списъкът със заподозрени ще бъде много кратък и не след дълго полицията ще арестува някого.

Хенинг кима.

— Някой говорил ли е с приятелите й?

Гюнешен клати глава.

— Тогава ще посетя института ѝ и ще напиша статия за това що за човек е била приживе.

— Аха.

— Мм.

Хенинг поглежда Гюнешен в очите. Последният кимва.

— Добре, звучи страхотно. Аз ще опитам да се свържа с мъжа, който е открил жертвата, но чух, че не иска да говори с пресата. Така че... — Гюнешен свива рамене.

Хенинг кимва и вижда, че той все още се чувства неловко. Осъзнава, че иска да му каже нещо. Поема си дъх и отваря уста, но Хенинг го изпреварва.

— Супер — казва той и му обръща гръб. Отдалечава се възможно най-бързо, куцукайки на увредените си крака. Минава покрай Нора, без дори да я погледне.

„Браво, Хенинг — казва си той. — Смях те от бой в първия рунд, но остана на крака и спечели втория.“ Това е големият проблем в бокса — печеленето на рунд не ти носи нищо, освен ако не спечелиш и следващия. И този след него. И този след него. И най-важният от всички — последният.

„Битката вече е загубена“ — мисли си Хенинг. Съдиите вече са обявили победителя. Но поне може да се опита да подобри личното си постижение.

Може да се спаси от втори нокаут.

11

Минават няколко минути, преди сърдечният му ритъм да се нормализира. Той пресича „Боргата“, опитвайки се да забрави това, което току-що е чул и видял, но не може да изкара изражението и ледения дъх на Нора от ума си. Представя си разговора между нея и Ивер след тръгването му:

Ивер: Да, мина добре.

Нора: Нима си очаквал нещо друго?

Ивер: Не знам. Горкият човек.

Нора: Не му е никак лесно, Ивер. Моля те, не прави нещата по-трудни, отколкото са.

Ивер: Какво имаш предвид?

Нора: Точно това, което казах. Нима мислиш, че му е било лесно да ме види тук? Да ме види с теб? Според мен той постъпи много смело, като се изправи лице в лице с теб.

„Спри, Хенинг — мисли си той. — Знаеш, че не е казала това. По-скоро е казала:

Нора: Не му обръщай внимание, Ивер. Той си е такъв. Винаги е бил копеле. Майната му. Умирам от глад. Да обядваме.

Да, точно това е казала. Това звучи много по-автентично.“

Хенинг решава, че има нужда от нещо, което да погълне вниманието му. Иска да забрави Нора и да се съсредоточи върху работата си. Докато чака да светне зелено на кръстовището с „Тьойенгате“, се сеца, че ще има нужда от фотоапарата си.

Връща се вкъщи, за да го вземе.

Бярне Бругелан намаля. Колата, един от многото съвсем нови пасати, закупени от полицията, спира плавно пред № 37 на улица „Ослогате“. Пуска ръчната спирачка и поглежда колежката си, сержант Ела Санлан.

„Господи, колко е секси“ — мисли си той, оглеждайки полицейската униформа и всичко, което тя прикрива. Постоянно си фантазира за нея, представя си я без коженото яке, светлосинята риза и вратовръзката. Без всичко, с изключение на белезниците. Безброй пъти си е представял как тя му се отдава, безсрамно, безропотно и сладострастно.

Жените мислят, че униформените мъже са секси. Това е добре известно. Но Бругелан смята, че е точно обратното: няма нищо по-секси от жена в униформа, която излъчва авторитет.

Исклучително секси.

Ела Санлан е висока метър и седемдесет и пет. Невероятно атлетична. Стомахът ѝ е плосък като палачинка, а когато ходи, дупето ѝ изпъва панталоните по един безупречно апетитен начин. Има какво да се желае по отношение на гърдите и е мъжкарана, но това още повече го възбужда. Той поглежда косата ѝ. Бретонът ѝ стига чак до веждите. Кожата на лицето ѝ е гладка, без дефекти, белези или каквото и да било окосмяване — слава богу. Грациозна е и има един от най-изпънатите гърбове, които Бругелан някога е виждал. Освен това изпъчва гърдите си напред, дори когато седи, както правят жени, които искат да създадат илюзията, че гърдите им са по-големи, отколкото са всъщност. Но когато го прави Санлан, това е секси.

Исклучително секси.

Освен това е от Западна Норвегия. Юлстайнвик, струва му се, въпреки че е загубила акцента си през годините.

Опитва се да потисне образите, които напоследък постоянно изникват пред очите му. Намират се пред дома на Махмуд Мархони, приятеля на Хенриете Хагерюп.

Стандартно полицейско посещение. През 2007 г., тридесет от тридесет и двете убийства в Норвегия са извършени от някой, когото жертвата е познавала. Статистически, убиецът най-вероятно е познат или близък човек. Разведен съпруг или съпруга, роднина, родител. Или някой в интимни отношения с жертвата. Това прави присъствието на Бругелан и Санлан тук изключително важно.

— Готова? — казва той. Санлан кима. Двамата едновременно отварят вратите на колата и излизат.

„Господи, погледни само как излиза от колата.“

Бругелан е бил в Ослогате и преди. Махмуд Мархони вече се е появявал на радара му във връзка с предишен случай. Тогава обикновен детектив, Бругелан е заключил, че Мархони не е замесен в нищо незаконно.

Бругелан е ченге от достатъчно време, за да знае, че това не означава нищо. Именно по тази причина усеща вълнение, докато крачи към № 37. Открива звънците и името на приятеля на Хенриете Хагерюп.

Не се чува нищо, когато Ела Санлан натиска бутона. В същия миг младо момиче с хиджаб отваря вратата към задния двор. Поглежда към тях, но не се стряска, както очаква Бругелан, а вместо това им прави път да влязат, държейки вратата отворена. Санлан ѝ благодари и се усмихва на момичето. Бругелан ѝ кимва в знак на признателност. Нарочно влиза втори, за да се наслади на задника на колежката си.

„Обзалагам се, че знае“ — мисли си Бругелан. Знае, че мъжете обичат да я зяпат. А униформата удвоява силата ѝ. Изглежда недостижима, защото е полицай и защото е толкова привлекателна, че може да си избере всеки, когото пожелае както мъже, така и жени, разбира се. Тя контролира положението. А това е неустоймо — просто неустоймо.

Озовават се в заден двор, който изглежда доста занемарен. Между плочките стърчат плевели, а храстите са били оставени да израснат диви и преплетени. Цветните лехи, ако изобщо могат да се нарекат така, представляват миш-маш от изрината пръст и прашасали корени. Черната боя на стоянката за велосипеди се бели, а няколкото колела, завързани за нея, са ръждясали и със спаднали гуми.

Има три стълбища. Бругелан знае, че Мархони живее на стълбище „Б“. Санлан стига първа, открива бутона в квадратната кутия на стената и го натиска. Никакъв звук.

Бругелан се принуждава да откъсне очи от задника на Санлан и да погледне нагоре към небето. Над „Гамлебиен“ се събират облаци. Скоро ще завали. Лястовичка изпищява, прелитайки от един покрив на друг. Чува самолет, но не го вижда през облаците.

Мархони живее на горния приземен етаж, но прозорците са твърде високо, за да може Бругелан да погледне през тях. Санлан отново натиска звънеца. Този път има отговор.

— Да?

— Здравейте. Полиция. Отворете вратата, моля.

Бругелан се наслаждава на сочния акцент на Санлан.

— Полиция?

Бругелан долавя неохота и страх в гласа. „Това не е Мархони — мисли си той. — Мархони е мъжага.“

— Да, полиция. Отворете, моля.

Сексапилният глас на Санлан става още по-заповеден.

— Защо?

— Полиция? Не ги пускай.

Този втори глас е достатъчно силен, за да могат и двамата да го чуят.

— Отворете.

Санлан повишава глас. Бругелан пропъжда фантазията, обладала главата му, и натиска дръжката на вратата. Забелязал е, че ключалката е счупена. Нахълтва вътре, а Санлан влиза след него. Хукват нагоре по стълбите към горния приземен етаж. Бругелан чува как някой се опитва да заключи входната врата, но стига пръв, в резултат на страхотната си физическа подготовка, и изригва вратата.

Мъж, който най-вероятно е брат на Мархони, го зяпва стреснато; Бругелан не му обръща внимание, тъй като не знае дали всеки момент някой няма да насочи пистолет срещу него. Придвижва се бързо и безшумно, проверявайки апартамента. Въздухът смърди на билки и канабис. Отваря врата — кухня. Празна е. Продължава. Спалня — не, там също няма никой. След това влиза в дневната и я вижда — камината. Някой е запалил огън, но не го притесняват пламъците, а това, което те изгарят с присъщата си алчност. Лаптоп. Бругелан изкрещява на Санлан да го измъкне и й казва, че ще се заеме с Мархони. Чува собствения си глас, преливащ от сила, опит, знание, смелост, авторитет и всичко останало, което ти е нужно, за да взимаш бързи, но правилни решения. Санлан му отговаря и точно тогава Бругелан забелязва Мархони, опитващ се да избяга през прозореца в една от стаите, до които може да се стигне само през дневната. Мархони се приготвя, след което скача. Бругелан бързо достига прозореца, поглежда надолу и вижда, че разстоянието е по-малко от два метра. Скача и се приземява меко. Оглежда се, вижда Мархони и се втурва след него. „Ще съжаляваш за това, глупако — мисли си той. — Ще съжаляваш за това, че бягаш от апартамента си в деня, в който

приятелката ти е намерена убита. Как мислиш, че изглежда това, олигофрен такъв?”

Бругелан знае, че лесно ще спечели тази надпревара. Мархони често гледа назад през рамо и всеки път, когато го прави, Бругелан навакхва няколко метра. Мархони пресича кръстовището, където се срещат „Биспегата“ и „Ословеи“, без да чака да стане зелено. Кола спира точно пред него. Прозвучава клаксон. Бругелан продължава да тича. Чува звънеца на трамвая, улицата е пълна с коли, хора ги зяпат любопитно иззад прозорци. Сигурно се чудят какво, мамка му, става. Да не би някой да снима филм, или това се случва наистина? Мархони се обръща, след което драсва право напред. Бругелан решава, че Мархони иска да има публика, иначе би се насочил към църквата „Акер“. Бругелан е само на десет метра зад него и постоянно скъсява разстоянието. Застига го и се хвърля отгоре му. Приземяват се на тротоара пред кафене „Руинен“.

Бругелан се приземява върху Мархони и не се наранява. Пред кафенето стои мъж и пуши цигара. Той гледа как Бругелан сядна на гърба на Мархони, извива ръцете му назад и се обажда за подкрепление.

— 19, тук е Фокс 43 Bravo, край.

Докато чака отговор, дишането му се нормализира.

— 19 отговаря, край.

— Тук е Фокс 43 Bravo, намирам се на площад „Св. Халвард“, арестувах заподозрян и имам нужда от подкрепление. Край.

Бругелан поглежда към Мархони, който едва си поема дъх, и клати глава.

— Проклет идиот — промърморва тихо той.

Институтът за информационни технологии „Вестердал“ се намира на улица „Фреденсборгвайен“, близо до „Св. Хансхауген“. Както винаги, когато се разхожда в тази част на Осло, Хенинг мисли, че някой е забъркал истинска каша по отношение на градското планиране: тежки, високи блокове от 50-те, боядисани в скучен и мрачен нюанс на сивото издигащи се до малки, чаровни къщички в ярки цветове. Нанадолнището при „Дамстредет“ му напомня за Берген докато постройките от двете страни на булеварда, водещ до центъра на града, изглеждат като типични правителствени сгради. Улиците са шумни и мръсни, а малкото квартални градинки са затиснати под облак от прах.

Но точно сега на Хенинг изобщо не му пука.

До входа на института има огромно дърво, под което се е събрало шумно множество. Приятели се прегръщат, други бърлят възбудено. Някои плачат. Трети хлипат. Той се приближава и вижда други като него, но не им обръща внимание. Знае какво ще пише в утрешните вестници. Ще има снимки на опечалените. Много снимки, но малко текст. Сега е моментът да се тъгува. Читателите искат да вкусят от мъката и емоциите; да опознаят жертвата и нейните приятели.

От него се очаква да напише стандартна статия. Има чувството, че е могъл да го направи и без да идва, но не е писал от много време и решава да започне от началото и да намисли няколко въпроса, които да направят статията по-малко предсказуема.

Решава да приложи гъвкав подход — мълчаливо наблюдение и внимателно подбиране на човек, когото да интервюира. Отдава му се да избира подходящите хора за интервю. Гмурка се в реката от сълзи и не след дълго осъзнава, че изпитва нещо неочаквано: гняв.

Гняв, защото само неколцина от хората тук знаят какво е истинска мъка, знаят колко боли да изгубиш някого, когото обичаш и за когото би се хвърлил под автобус. Той вижда, че повечето

присъстващи не тъгуват искрено — те преувеличават, позират, наслаждават се на възможността да покажат колко са чувствителни. Но това е фалшиво.

Опитва се да потуши гнева. Вади фотоапарата си и прави няколко снимки, движи се из тълпата, фокусира върху лица и очи. Харесва очите. Казват, че очите са огледало на душата, но Хенинг ги харесва, защото разкриват истината.

Фокусира върху импровизиран олтар, който приятелите на жертвата са построили под огромното дърво вдясно от входа. Три дървесни ствола са се преплели, създавайки огромен израстък с формата на броколи. Клоните са увиснали под тежестта на листата. Корените на дървото са оградени от ниска калдъръмена стена.

Снимка в рамка на Хенриете Хагерюп е облежната на един от дървесните дънери. Снимката е заобиколена от цветя, картички и послания. Нежен ветрец подухва цветята и листовете хартия. Има снимки, на които тя позира със свои колеги и приятели, на купони, сред природата, из града. Това е тъга. Кондензирана тъга, която също е фалшива. Учебнически пример — няма съмнение в това.

Хенинг снижава фотоапарата и прави заключението, че Хенриете Хагерюп е била много красива жена. Или по-скоро момиче. Имало е нещо невинно в нея: къдрава руса коса, не твърде дълга, ослепителна широка усмивка и светла кожа. Хенинг открива чар. И нещо по-важно и по-добро. Интелигентност. Вижда, че Хенриете Хагерюп е била интелигентна млада жена.

„Кой те е мразил толкова много?“

Хенинг прочита няколко от картичките:

„Никога няма да те забравим, Хенриете.
Почивай в мир.

Йохане, Тюринд и Сузане“

„Липсваш ни, Хенри.
Липсваш ни много.

Туре“

Има между десет и двадесет картички и бележки, в които става дума за загуба и мъка. Всички послания сякаш са написани от един и същи човек. Хенинг разсеяно ги разглежда, когато мобилният му телефон започва да вибрира в джоба му. Вади го, но не разпознава номера. На работа е, но въпреки това решава да приеме обаждането.

— Ало?

Отдалечава се от тълпата.

— Здравсти, Хенинг, Ивер се обажда. Ивер Гюнешен.

Преди да има време да каже каквото и да било, нажежен шиш от ревност се забива право в слънчевия му сплит. Господин Шибано рипсено кадифе. Успява да процеди едно раздразнено „здравсти“ през стиснатите си зъби.

— Къде си? — пита Гюнешен.

Хенинг прочиства гърлото си.

— В института на жертвата.

— Ок. Обаждам се, за да ти кажа, че полицията вече направи арест.

За миг той забравя, че води разговор с новия любовник на бившата си съпруга. Изпитва искрено любопитство.

— Бързи са. Кого са арестували?

— Според моите източници — приятеля на жертвата. Още не знам името му. Но може би някой от приятелите й ще ти каже.

Хенинг чува гласа на Ивер, но спира да слуша какво му казва. Сред многото бележки, свещи и зачервени от плач очи, той е забелязал послание, което се откроява на фона на останалите.

— Още ли си там? — пита го Ивер.

— Тъъ... да. Приятелите й. Страхотно.

— Май случаят вече е ясен.

— Имат доказателства?

— Така ми се струва. Почвам да пиша статията, а после ще я разширя, когато научим повече неща.

— Ок.

Гюнешен затваря. Хенинг връща мобилния си телефон в джоба на якето, без да мести очите си от картичката. Вдига фотоапарата и прави снимка, фокусирайки върху текста.

„Ще продължа работата ти.
Ще се видим на края на времето.

Анете“

Снижава фотоапарата и го оставя да увисне около врата му. Препрочита думите, след което започва да оглежда лицата на събралите се наоколо студенти.

„Къде си, Анете? — чуди се той. — И каква работа смяташ да завършиш?“

Детектив Бругелан сваля якето си и го окача на закачалката в кабинета си. След това тръгва надолу по коридора и чука на вратата на сержант Санлан. Тайно надявайки се да я завари обладана от еротична фантазия за него той не чака отговор и отваря вратата. За съжаление, тя сякаш изобщо не разбира похотливите му намеци, защото досега не е обърнала внимание на нито един от тях. „Може би съм твърде директен. Или може би е, защото съм женен“ — мисли си Бругелан и влиза.

Санлан седи пред компютъра си и пише. Не вдига глава, когато Бругелан нахълтва в кабинета ѝ.

— Готова ли си? — пита той. Тя вдига един пръст, след което продължава да набира текст на клавиатурата със скоростта на тайландска масажистка.

Бругелан се оглежда. „Типичен женски кабинет“ — мисли си той. Чист и подреден, всички документи събрани на купчини, чаша с две сини химикалки и една червена, телбод и перфоратор, лепящи се листчета, дневник, отворен на днешната дата, но без уговорени срещи, черни папки на рафтовете зад бюрото ѝ, полицейски журналы и справочници на отделен рафт. Розите в стъклената ваза на бюрото са дългостеблени и свежи, в една дървена купа има ябълки и круши, напълно зрели, разбира се, а до тях — кактус, който изобщо не е прашен.

„Ти също си бодлива като кактус, Санлан — мисли си Бругелан, изучавайки съсредоточеното изражение на лицето и. Бодлива си, но в това има нещо възбуждащо“. Той се опитва да вдиша уханието ѝ, без тя да забележи. Не си слага парфюм. Или може би си слага, но той е твърде дискретен.

Повечето жени, с които е спал, имат навика да се пръскат с толкова сладки и тежки парфюми, че след това все е трябвало да си взема дълги душове. Желанието му да ги изчука отново, се изпарява в мига, в който си спомня парфюмите им.

Със Санлан няма да е така. О, не. Той си представя как лежи до нея, потен и щастливо изтощен след продължителния, чувствен и див секс. Без обичайното неловко мълчание и мисли, насочени към това колко скоро ще дойде таксито му.

„Трябва да е лесбийка — заключва той, — щом не иска да ме изчука.“

Санлан натиска „Enter“ малко по-силно, отколкото е необходимо и принтерът започва да бълва листа. Тя става, отива до принтера и взима малката купчина, която е изплюта.

— Готова съм — заявява тя, без да се усмихне.

Проклятие. Бругелан ѝ отваря вратата. Санлан излиза и те се насочват към стаята за разпити, където ги чакат Махмуд Мархони и неговият адвокат.

Първото впечатление на Бругелан, когато поглежда Махмуд Мархони, е „твърде много дюнери и твърде малко физически упражнения“. Качил е няколко килца от последния път, когато го е видял. Въпреки това носи плътно прилепнала тениска. Около ханша му виси обръч от тлъстини. „Ако искам да отвращавам жените — мисли си Бругелан, — ще направя точно това.“

Лицето на Мархони е кръгло. Бругелан преценява, че брадата му е на около седмица, но се е обръснал под брадичката, оформяйки триъгълник. Кожата му е кестеново кафява. Висок е малко под метър и седемдесет, но има самочувствието на човек, който не се притеснява от ниския си ръст и наднорменото си тегло.

Изречението на Мархони е предизвикателно, сякаш казва: „Какво зяпаш, прасе?“ Бругелан е виждал подобно изречение стотици пъти. Виждал е всичко. Вече знае точно как ще протече разпитът.

Адвокатът на Мархони, Ларш Индрехауг, е гнусна твар, посветила живота си на това да защитава други гнусни твари в съда. Всички го мразят и го считат за чакал, който използва пропуски в закона, за да връща изнасилвачи, наркотрафиканти и други отрепки обратно на улицата. Той е висок, мършав и дългнест. Косата му постоянно влиза в очите и той я пригладжда назад с ръка.

Бругелан и Санлан сядат срещу Индрехауг и неговия клиент. Бругелан започва пръв, минава през всички формалности и зяпва

Мархони.

— Защо побягна, когато дойдохме да говорим с теб?

Мархони свива рамене. „Продължавай да си играеш игрички“ — мисли си Бругелан.

— Защо изгори лаптопа си?

Същият отговор.

— Какво имаше на него?

Пак мълчание.

— Знаеш, че рано или късно ще открием, нали? Можеш да направиш живота си по-лесен, като ни помогнеш и ни спестиш малко време.

Мархони му хвърля поглед, изпълнен с презрение. Бругелан въздъхва.

— Какво можеш да ми кажеш за връзката ти с Хенриете Хагерюп?

Мархони дори не го поглежда. Индрехауг се накланя към него и прошепва нещо в ухото му, което нито Бругелан, нито Санлан могат да чуят.

— Тя ми беше гадже — отговаря Мархони на лош норвежки.

— От кога сте заедно?

— От около година.

— Къде се запознахте?

— На концерт.

— На какъв концерт?

— Нима това на какъв концерт са се запознали има някакво отношение към разследването? — намесва се Индрехауг.

Бругелан му хвърля мръсен поглед. Адвокатът го поглежда предизвикателно от името на клиента си.

— Опитваме се да установим какъв е бил характерът на връзката, която клиентът ви е имал с жертвата — обажда се Санлан.

Този път Бругелан решава да не поглежда към нея. Вместо това поглежда изпитателно към Индрехауг, но той изобщо не се впечатлява.

— Какъв концерт? — повтаря въпроса си Бругелан.

— Ноори.

— Ноори?

— На фестивала „Мела“.

— Ноори е сравнително известна пакистанска рок група — казва Санлан.

Този път Бругелан поглежда към нея, защото е вбесен от това, че го прекъсва.

— Членовете на групата са двама братя от...

— Да, ясно.

За първи път от началото на разпита нещо, различно от презрение, се изписва на лицето на Мархони. Той поглежда към Санлан с подобие на интерес. Бругелан забелязва това и ѝ прави знак да поеме щафетата. Санлан се придвижва малко по-близо до масата.

— Кога видя Хенриете за последен път?

Мархони се замисля.

— Вчера следобед.

— Можеш ли да бъдеш по-точен?

— Беше у нас, докато свърши „Хотел Сесар“^[1].

— Гледали сте „Хотел Сесар“?

— Какво значение има това? — пита Индрехауг. Бузите му са почервенели от възмущение. Очевидно си пада по червеното вино. Санлан вдига ръце в извинителен жест.

— За какво си говорехте?

— За това-онова.

— Като например?

Индрехауг отново прошепва нещо в ухото на Мархони.

— Не е твоя работа.

Санлан се усмихва. Накланя се към Бругелан, имитирайки представлението от другата страна на масата, но Бругелан спира да слуша, когато осъзнава, че не го кани да отидат у тях, след края на този скучен разпит — думи, които е мечтал да чуе от устата ѝ от толкова време.

— Къде отиде тя след края на „Хотел Сесар“?

— Не знам.

— Не знаеш? Не я ли попита?

— Не.

— Понякога прекарва нощта в твоя апартамент, нали?

— Да, понякога.

— Но вчера не си я питал защо няма да остане?

— Не.

Санлан въздъхва. Безизразната маска на Мархони остава непокътната.

— Чувал ли си за парка „Екеберг“? — пита го тя.

— Не.

— Бил ли си някога там?

— Не си спомням да съм бил.

— Ходил ли си там да гледаш мачове от Купата на Норвегия?

— Не се интересувам от футбол.

— Нямах ли братя или племенници, които играят? Не си ли ходил там, за да гледаш техни мачове?

Той клати глава и в очите му заиграват весели пламъчета.

— Играл ли си някога крикет там?

Кани се машинално да отвърне „не“, но се поколебава секунда по-дълго, отколкото трябва. Бругелан си отбелязва „Ходил е в «Екеберг», но ни лъже“. Санлан прочита изречението и продължава:

— Притежаваш ли електрошоков пистолет?

Реакцията му е такава, сякаш току-що са му задали най-глупавия въпрос на света.

— Какво дали притежавам?

— Не ми ги разправяй тези. Знаещ какво е електрошоков пистолет. Не ходиш ли на кино? Не гледаш ли полицейски сериали?

Той отново клати глава и се усмихва самодоволно.

— Не харесвам ченгетата.

— Каква е целта на тези въпроси? — пита Индрехауг.

— Ще стигнем и до нея — отговаря Бругелан, опитвайки да запази тона си учтив. Санлан се подготвя за атака. Вади лист хартия.

— Жертвата бе открита с белези на врата. Сравнихме ги и открихме, че са били направени с електрошоков пистолет. Предполагам, че знаете какво е това.

Тя плъзга листа по масата към тях и го обръща, за да го видят. Близък план на врата на жертвата. Двете изгаряния с цвят на ръжда се виждат съвсем ясно. Индрехауг взима снимката и я разглежда.

— Има много различни модели, но електрошоковият пистолет се използва тогава, когато искаш да парализираш, а не да нараниш жертвата си. Когато искаш да предизвикаш безпомощно състояние. За да можеш после да я сложиш в дупка и да я заровиш.

Санлан поглежда към Мархони, но той продължава да не се влияе от думите ѝ.

— Не изглеждаш много разстроен или натъжен за човек, чиято приятелка е била убита по един изключително брутален начин — продължава тя. Това е въпрос, а не твърдение. Мархони отново свива рамене.

— Не ти ли е пукало за нея?

Той облизва нервно устните си.

— Не си ли я обичал?

Бузите му почервеняват.

— Може би вчера тя е скъсала с теб. Затова ли я уби?

Вече е бесен.

— Може би е имала друг любовник. Може би ѝ е писнало от теб. Мархони тръгва да става, но Индрехауг слага ръка на рамото му.

— Сержант...

— Затова ли я уби?

Мархони поглежда Санлан така, сякаш иска да я разкъса на парчета.

— Така ли я гледаше, когато взе камъка и счупи главата ѝ?

— Сержант, достатъчно.

— Кажете на клиента си да отговори на въпроса.

Бругелан кашля в шепа и прави знак на Санлан да се успокои. В стаята става тихо. Бругелан вижда пулсиращата вена на челото на Мархони. Решава да кове желязото, докато е горещо.

— Предварителният оглед на местопрестъплението и медицинският преглед на жертвата разкриха, че тя е правила секс преди убийството. Знаеш ли нещо за това, Мархони? Можеш ли да ни кажеш нещо, което да ни помогне в разследването?

Мархони продължава да гледа свирепо към Санлан, след което мълчаливо се обръща към Бругелан. Не казва нищо.

— Въпреки че не гледаш полицейски сериали, сигурно знаеш, че най-хубавото нещо, което един убиец може да остави на местопрестъплението, е семенната си течност, нали? Най-хубавото за нас, разбира се. ДНК. Чувал ли си това съкращение?

Никакъв отговор. „Студенокървно копеле“ — мисли си Бругелан.

— Снощи, точно в 21 часа и 17 минути, ти си получил есемес от Хенриете Хагерюп.

Зениците на Мархони се свиват. Бругелан забелязва това.

— Спомняш ли си какво пишеше в този есемес?

Той вижда, че Мархони се опитва да си спомни. Поглежда към листа пред себе си. Отново кашля в шепата си и прочита:

— „Извинявай. Това не означава нищо. ТОЙ не означава нищо. Ти си този, когото обичам. Може ли да поговорим за това? Моля те!“

Бругелан първо поглежда към Мархони, а после към Индрехауг. Дава им време да осъзнаят значението на есемеса, преди да продължи.

— Искаш ли да прочета следващия есемес, който ти е изпратила?

Мархони поглежда към адвокатата си. За първи път от началото на разпита, каменната му маска започва да се пропуква.

— Изглежда, че Хенриете е била убита някъде между полунощ и два часа сутринта, няколко часа след като ти е изпратила три есемеса. Ако бях на твое място, щях да започна да говоря за това, което се е случило снощи между вас.

Мархони продължава да мълчи. Бругелан въздъхва и отново поглежда листа пред себе си.

— „Обещавам, че ще ти се реванширам. Дай ми още един шанс, моля те!“

Мархони клати глава.

— Инспекторе, струва ми се, че...

— Позвънил си ѝ след втория есемес, но не ти е вдигнала. Нали така? — пита Бругелан. Мълчанието на копелето започва да го дразни.

— „Моля те, отговори ми! Моля те! Никога повече няма да правя така. Обещавам.“ Това е третият есемес, изпратен десет минути по-късно.

Мархони забива поглед в краката си.

— Какво е обещала да не прави пак, Мархони? Какво е било това ужасно нещо, което е направила? Толкова ужасно, че не можеш да ме погледнеш в очите и да ми кажеш?

Нищо.

— Кой е „той“?

Мархони вдига глава, но не поглежда към Бругелан.

— Кой е този мъж, който не означава нищо за нея?

Мархони свива устни, но не казва нищо. Бругелан въздъхва.

— Ок. Не зависи от мен, но ти гарантирам, че по-късно днес ще бъдеш изправен пред съдия, който ще нареди да бъдеш върнат в

ареста. Ако бях на мястото на адвоката ти, щях да те подготвям за между петнадесет и двадесет години, прекарани на закрито.

— Не съм я убил.

Гласът му е слаб, но Бругелан вече е станал от стола. Навежда се над масата и натиска един бутон.

— Разпитът приключва в 15 часа и 21 минути.

[1] „Хотел Сесар“ — Норвежка сапунена опера с над 2400 епизода. — Б.пр. ↑

Започва да ръми. Хенинг обича дъжда. Обича да се мокри, докато е навън, обича да гледа нагоре към небето, обича да затваря очи и да се наслаждава на капките, които падат върху лицето му. Твърде много хора опропастват добрия порой, разпъвайки чадъри.

Сега дъждът идва точно навреме. Той предоставя златна възможност на присъстващите да покажат, че не ги е грижа за личното им удобство в този труден момент; може би някой ги снима, дори е възможно да ги покажат по новините по-късно днес и затова се скупчват заедно. Дъждът е като сълзи от небето, сякаш дори Бог тъгува за смъртта на едно от децата си.

Хенинг снима. Неговият „Канон“ прави три снимки в секунда. Представя си страхотния фотомонтаж, който ще излезе във вестника. Но Хенинг не търси хора, които плачат. Търси някой, който стои сам, мълчи и размишлява.

Приближава се до младо момче с къса коса, наченки на брада и логото на „Бьорн Борг“, извезано на бельото, подаващо се над колана на панталоните му. Интервюира го Петер Стангхеле от Ве Ге. Те си падат по тъжните истории.

Момчето със сълзи на очи разказва за Хенриете Хагерюп, за това колко умна е била, как нейната смърт била огромна загуба за норвежката филмова индустрия и т.н. Хенинг продължава нататък, поддържайки достатъчно голямо разстояние между себе си и лещите на камерите, снимайки истерията, която го заобикаля.

Точно тогава я вижда. Бързо прави снимка. Тя стои пред дървото, въпреки че точно там само преди миг не е имало никого. Ту чете посланията, ту забива поглед в земята и клати глава, преди отново да я вдигне. Хенинг прави още снимки. Но се съмнява, че ще използва която и да е от тях.

Младата жена има черна коса, стигаща до раменете. Хенинг прави още снимки. Не може да дешифрира изражението на лицето ѝ. Тя просто стои там, в свой собствен свят. Но има нещо в очите ѝ. Той

се приближава все повече и повече, докато накрая застава до нея. Преструва се, че чете блудкаво-сентименталните послания.

— Тъжно — казва той, достатъчно високо, за да го чуе. Това може да е най-обикновена констатация на фактите, но в същото време е покана за разговор. Младата жена не отговаря. Той прави крачка към нея, без тя да забележи. Дълго време просто стои там. Косата му вече е мокра. Предпазва фотоапарата с ръка, за да не се намокри и той.

— Добре ли я познавахте? — пита Хенинг и за първи път се обръща с лице към нея.

Тя кимва.

— В един и същ курс ли бяхте?

Най-накрая тя го поглежда. Той очаква да трепне при вида на лицето му, но тя не го прави. Просто отговаря:

— Да.

Хенинг чака да се изнижат още няколко минути. Той вижда, че тя не е готова за разговори, но и не плаче.

— Вие Анете ли сте? — пита той накрая.

Тя се стряска.

— Познавам ли ви?

— Не.

Дава ѝ време да прецени ситуацията. Не иска да я изплаши, а да събуди любопитството ѝ. Усеща, че тя го гледа преценяващо. Изведнъж тя трепва от страх, сякаш за да се подготви за това, което той може да ѝ отговори.

— От къде знаете името ми?

Гласът ѝ е тревожен. Той се обръща към нея. Тя за първи път вижда цялото му лице, с всички белези. Но сякаш не го вижда наистина. Той решава да разкрие картите си, преди страхът да я надвие.

— Казвам се Хенинг Юл.

Изражението ѝ остава непроменено.

— Работя за „Новините 123“.

Изражението ѝ веднага се втвърдява.

— Може ли да ви задам няколко въпроса, ако обичате? Не лични, досадни или нетактични, уверявам ви. Само няколко въпроса за Хенриете.

Апатичният поглед, с който е чела посланията, вече го няма.

— От къде знаете името ми? — повтаря въпроса си тя и скръства ръце в отбранителна поза.

— Налучках го.

Тя го поглежда с растящо нетърпение.

— Тук има сто човека, но вие сте познали, че името ми е Анете?

— Да.

Тя изсумтява.

— Нямам какво да ви кажа.

— Само няколко въпроса, след което ще ви оставя на мира.

— Вие, репортерите, винаги имате само няколко въпроса, но накрая задавате стотици.

— Добре, тогава само един. Ще ви оставя на мира, ако ми отговорите на този един въпрос. Ок?

Хенинг се обръща към нея и я гледа дълго време. Двамата мълчат. Тя свива и отпуска раменете си. Той опитва да се усмихне, но усеща, че чарът му, който благоразполага повечето хора, няма да проработи върху нея. Тя отмята глава назад и въздъхва. Хенинг решава, че жестът символизира съгласие и казва:

— Каква е била работата, която Хенриете е започнала и която вие възнамерявате да завършите?

Тя го поглежда.

— Това е въпросът ви?

— Да.

— Не „С какво ще запомните Хенриете?“ или „Можете ли да ми кажете нещо за Хенриете, което ще накара читателите ми да се просълзят?“, или някаква подобна глупост?

Нарочно променя гласа си, за да звучи като хленченето на досадно дете. Клати глава. Изсумтява. Очите ѝ се впиват в неговите.

След това отново отмята глава назад, обръща се и се отдалечава.

„Браво, Хенинг — упреква се той. — Чудесна работа.“

И си мисли, че единственият интересен човек в това скучно гъмжило току-що си е тръгнал. Тя не е особено красива. Обзалага се, че не седи на първата скамейка по време на лекции и не позира за много снимки. Представя си как се оглежда в огледалото и въздъхва, примирена; вижда я как се отдава на подпийнали мъже късно вечер и се връща вкъщи, преди пукването на зората.

„Но Анете — казва си той. — Ти си интересна.“

Иска да изкрещи нещо след нея.

След това осъзнава какво е видял в очите ѝ. Вдига фотоапарата точно когато тя изчезва зад ъгъла на сградата. Превърта до първата снимка, която ѝ е направил, и се вглежда в очите ѝ. И знае, че е бил прав.

Еврика! Познава чувството, когато е осъзнал или случайно се е натъкнал на нещо изключително важно. Хенинг увеличава мащаба на снимката и я разглежда внимателно. Чуди се от какво толкова се е уплашила Анете.

— Тоя смърди на виновен.

Бярне Бругелан не разяснява изказването си. Поглежда главен следовател Арилд Йерстад, който ръководи разследването и седи срещу него в съвещателната зала. Той прелиства принтираните страници от разпита. Сержант Санлан седи в единия край на масата. Тя се навежда напред и обляга лактите си на масата. Ръцете ѝ са скръстени.

Освен полицейски инспектор Пиа Ньоклеби, присъстват още двама офицери — Фредрик Станг и Емил Хаген. Официално разследването е поверено на полицейския инспектор, но тя винаги работи заедно с Йерстад. Очите на всички се насочват към него в очакване да каже нещо. Както винаги, когато мисли, Йерстад гали мустака си с палец и показалец.

— Няма съмнение, че му е трудно да обясни ситуацията — казва той със своя дълбок, гърлен глас. — Но въпреки това... — Йерстад оставя принтираните страници на масата. Сваля очилата си, оставя и тях на масата и разтърква лицето си. След това поглежда към Бругелан. — Трябвало е да продължиш да го разпитваш, след като е казал, че не е извършил престъплението.

— Но...

— Знам защо си спрял в този момент. Искал си да му дадеш храна за размисъл. Но според мен си го прекъснал точно тогава, когато е възнамерявал да започне да отговаря на въпросите ти. Можел е да ни каже много повече, ако си му дал още малко време.

— Не можем да бъдем сигурни в това — отговаря Бругелан.

— Бързаше ли?

— Да съм бързал?

Лицето на Бругелан гори. Йерстад го поглежда.

— На втория разпит му дай повече време.

Бругелан се намества смутено в стола си. Иска да се защити, но не пред колегите си. Не иска да рискува да го унижат още повече.

Йерстад поглежда надясно, сякаш е забелязал нещо интересно на голата стена.

— Имаме косвени доказателства срещу Мархони. Идеята, че това престъпление е „убийство на честта“, е много примамлива. Ако приятелката му е изневерявала, възможно е той да я е убил, за да възстанови честта си. — Санлан прочиства гърлото си. — Всъщност нищо не доказва, че това е било „убийство на честта“ — казва тя. Йерстад се обръща към нея. — Има държави, в които изневярата е равносилна на смъртна присъда. В Судан, например, през 2007-ма...

— Мархони е от Пакистан — прекъсва я главният следовател.

— Знам, но и в Пакистан убиват хора с камъни. Що се отнася до това дали става дума за „убийство на честта“, липсват няколко важни елемента — казва Санлан. Йерстад я поглежда и я подканя с жест да продължи. Ньоклеби намества очилата на лицето си и се обляга на масата, заинтригувана. Черният ѝ бретон отново пада над очите ѝ, но не достатъчно, за да я раздразни.

— „Убийствата на честта“ често се извършват след като посрамването на семейното име е станало обществено достояние — започва Санлан. — Доколкото можем да потвърдим, единственото нещо, което хората са знаели, е, че Хагерюп и Мархони са били заедно. На второ място, „убийствата на честта“ често са предумишлени. Решението обикновено се взема от семейството. Доколкото знаем, Мархони няма други роднини в Норвегия, с изключение на брат си, който живее заедно с него. И най-накрая, но не по важност: убийците на честта признават за това, че са извършили престъплението. Мархони отрича, че го е извършил.

Йерстад обмисля кратката лекция, след което кимва одобрително.

— Какво знаем за убиването с камъни? — пита Емил Хаген.

Той е нисък мъж, наскоро дипломирал се от полицейската академия. Бругелан се усмихва. Този тип ченге му е до болка познат: изпълнен с ентузиазъм, нетърпелив да остави своя белег върху отдела и да работи за благото на обществото, арест по арест. „Продължавай да си фантазираш — мисли си Бругелан. — Скоро ще разбереш истината, като всички останали.“ Емил е русокос и изглежда като пораснала версия на едноименния персонаж на Астрид Линдгрен. Дори има голямо разстояние между предните си зъби.

— Днес единствено Иран екзекутира хора по този начин — обяснява Санлан. — Разбира се, методът се използва и в други държави, но не официално. По този начин се наказват предимно изневяратата, неблагоприличието и богохулството. Най-скорошното убийство с камъни е от 2007 г. в Иран, жертвата се казва Джафар Кеяни. Това беше първият случай от 2002 г., когато Иран официално призна, че този вид наказание е използвано.

— Какво е било провинението му? — пита Ньоклеби.

— Искаш да кажеш провинението й?

Ньоклеби свежда глава, засрамена от невежеството си.

— Имала е извънбрачна връзка.

Всички останали поглеждат към Санлан. Фредрик Станг оставя чашата си с вода на масата.

— Не разбирам. Нали направихме арест? — казва той. Станг е чернокос и късо подстриган. На лицето му винаги има изражение на съсредоточена сериозност. Обича да носи плътно прилепнали дрехи, за да могат всички да видят каква голяма част от младостта си е прекарал във фитнес залата.

— Така е, но той отрича извършването на убийството и би било твърде лесно да съсредоточим разследването единствено върху него. Освен това все още не сме открили мотив — посочва Ньоклеби.

— Хагерюп му е изневерявала — протестира Станг. — Есемесите разкриват това. А Мархони е мюсюлманин, нали така? Звучи ми като съвсем ясен случай.

Санлан надига шишето „Кока-кола лайт“ до устните си и отпива.

— Да, съгласна съм, че изглежда очевидно. Но въпреки това смятам, че трябва да пренебрегнем теорията, че става дума за „убийство на честта“. По-скоро трябва да съсредоточим вниманието си върху шерията.

— Шериятът? — мръщи се Йерстад.

— Да. Знаете какво е това, нали?

Тя оглежда колегите си. Повечето кимат, но не особено убедително. Емил Хаген се намества неловко на стола си.

— Радикални правила, които ти казват как да живееш или нещо такова?

Санлан се усмихва.

— Може и така да се каже. Когато чуят „шерият“, повечето хора си представят фанатизирани молли^[1] и терористи. Но шериятът е сложна идея. Законите му принципи се изучават от десетилетия. Освен това учените изучават Корана, изказванията и делата на пророка Мохамед, мюсюлманската история и различията в интерпретациите на различните правни школи. Днес в мюсюлманските държави шериятът се прилага предимно по отношение на някои аспекти на семейното право, като например разводът и наследяването.

— Но какво общо има това с убийството на Хенриете Хагерюп?
— пита нетърпеливо Йерстад.

— Ще стигна и до там. Не съществува общ ислямски закон и само няколко държави използват законодателен кодекс, основан на шерията. Тези страни, които го правят, имат нещо, наречено наказания „худуд“.

— Какво? — пита Хаген.

— Наказания „худуд“. Това е наказателно-процесуалният кодекс на Корана. Той предписва специфични наказания за определени престъпления. Бой с камшик например. Или отсичане на нечия ръка.

Бругелан кимва на себе си. Току-що е осъзнал накъде бие Санлан.

— Какви престъпления предизвикват подобни наказания? — пита Ньоклеби и скръства ръце под гърдите си.

Санлан я поглежда и започва да обяснява:

— Изневяра например. За това можеш да получиш сто удара с камшик. Ако те хванат да крадеш, можеш да загубиш ръката си. Но степента на прилагане на наказанията „худуд“ е различна в различните държави. Много често хората взимат закона в собствените си ръце и оправдават постъпките си с факта, че това е наказанието, което би наложил Аллах. Най-вероятно символичната стойност на подобни наказания е по-висока от реалната им стойност, защото те доказват, че въпросният извършител уважава декретите на Корана и шерията.

— Дори ако е само на теория? — пита Ньоклеби.

— Дори ако е само на теория — отговаря Санлан и кимва. — Все пак има държави, които наистина прилагат законите. През ноември 2008 г. едно тринадесетгодишно сомалийско момиче било убито с камъни заради това, че се опитало да съобщи на полицията за изнасилване. Било заведено на един стадион за футбол и заровено в

дупка, която била запълнена с пръст до врата ѝ. След това петдесет човека започнали да я замерят с камъни пред погледа на хиляда зрители.

— Господи! — ахва Хаген. Бругелан поглежда замечтано към Санлан. „Можеш да ми четеш лекции по всяко време — мисли си той. — С камшик и белезници на една ръка разстояние, ако давам грешни отговори.“

Станг клати глава.

— От къде знаеш всичко това?

— От лекции по световни религии в академията.

— Това е много хубаво — намесва се Йерстад, — но още не знаем защо убийството е било извършено.

— Нито кой го е извършил.

— Не мислиш, че Мархони е убиецът?

— Още не знам какво да мисля. Но Мархони не ми изглежда като радикален мюсюлманин и не ми се вярва да знае наизуст наказанията „худуд“. Освен това смятам за редно да посоча, че това не е нормално мюсюлманско поведение. Убийството най-вероятно е било извършено от някой психопат с радикални възгледи — наистина радикални. И не мисля, че Мархони може да бъде описан като такъв.

— Не трябва ли да си мюсюлманин, за да подлежиш на наказание? — пита Бругелан.

— Да, така е — трябва.

— Но Хагерюп е била бяла, като нас?

— Точно така. Така че твърде много неща просто не съвпадат.

— Може би е приела мюсюлманската вяра? — предлага Хаген.

Санлан се мръщи.

— Но тъй като е била бяла, може би това няма нищо общо с шериата и наказанията „худуд“ — възразява Йерстад.

— Не, това е...

— Може би някой просто е решил да я убие с камъни. Ужасен начин да убиеш някого. Предполагам, че отнема много време, особено ако камъните са малки.

— Да, но трябва да търсим някой, който знае за наказанията „худуд“.

— Всеки може да знае за тях, нали?

— Всеки може да прочете за тях, това е ясно, независимо дали си норвежец или мюсюлманин. Но убийството е било ритуално. Шибал я е с камшик, убил я е с камъни и е отрязал една от ръцете ѝ — всичко това има някакъв смисъл.

— Така изглежда — отбелязва Ньоклеби.

— Хагерюп изневерявала ли е на приятеля си? — пита Хаген. — Или може би е откраднала нещо?

Санлан свива рамене.

— Нямам представа. Възможно е да е направила и двете. Или нито едното. Още не знаем със сигурност.

— Ок — казва Йерстад с тон, който трябва да подсказва на всички, че заседанието е завършило. Той става. — Трябва да извършим по-подробна проверка както на Мархони, така и на Хагерюп. Да открием що за хора са били, какво е направила или не е направила тя, какво е знаела, какво е учила, що за хора е познавала, какви са били приятелите ѝ, какво е било семейното ѝ положение и т.н. На второ място, трябва да влезем в контакт с мюсюлманските общности и да открием дали някой там одобрява шибането с камшик и други подобни наказания и да видим дали това ще ни отведе до Хагерюп или Мархони. Емил, ти си по техническата част. Провери всички чатове, форуми, интернет страници и блогове, разучи шериата и наказанията „худуд“ и ми докладвай, ако попаднеш на имена, които трябва да разгледаме по-подробно.

Емил кимва.

— И още едно нещо — казва Йерстад и поглежда към Ньоклеби, преди да продължи. — Дори няма смисъл да го казвам, репортерът от НРК е твърде добре информиран на днешната пресконференция. Това разследване лесно може да се превърне в медиен цирк и ако пресата разбере какво всъщност проучваме, ще стане още по-лошо. Всичко, казано тук, трябва да остане между тези четири стени. Разбрано?

Никой не казва нищо. Но всички кимват.

[1] Молли — Ръководители на монашески ордени в исляма и почетни законоведи. Често „молла“ означава просто „имам“, т.е. мюсюлмански свещеник, настоятел на джамия. — Б.пр. ↑

Не му отнема много време да свърши работата си във „Вестердал“. Интервюира няколко човека и си записва информацията, която знае, че вестникът ще иска да публикува. Прави още няколко снимки и се отправя към вкъщи. Намира се пред суши бара „Джимис“ на улица „Фреденсборгвайен“, когато мобилният му телефон иззвънява.

— Хенинг — отговаря той.

— Здравсти, Хайди се обажда.

Смръцва се и отговаря „здравсти“ без какъвто и да било ентузиазъм.

— Къде си?

— На път за вкъщи, за да пиша. Ще ти изпратя статията тази вечер.

— „Дагбладет“ вече пузнаха статия за тъгуващите студенти от института. Ние защо още не сме? Защо се бавиш толкова време?

— Толкова време?

— Защо не позвъни да ни кажеш с какво разполагаш?

— Не трябва ли първо да напиша статията, преди да я изпратя?

— Четири реда за настроението, два цитата от разстроен приятел и можехме да сглобим една статия, която по-късно да разширим с няколко снимки и цитата. Сега вече сме мноооого късно.

Той се изкушава да й каже, че изразът не е „вече сме мноооого късно“, а или „вече сме много закъснели“, или „вече е много късно“, но не го прави. Хайди въздъхва тежко.

— Кой ще прочете нашата статия за жертвата, когато вече я е чел някъде другаде?

— Защото моята ще бъде по-добра.

— Ха! Надявам се. Но следващия път я прати по-рано.

Няма време да отговори, защото Хайди затваря. Хенинг поглежда смръщено телефона. И минава по най-заобиколния път към вкъщи.

Сменя батериите на димните детектори в апартамента си и сядна на дивана с лаптопа. На път за вкъщи е обмислил различни варианти за статията. Не би трябвало да му отнеме много време да я напише. Може би дори ще му остане време да се разходи до „Делененга“ и да изгледа няколко тренировки, преди да се стъмни.

Най-досадната работа е качването и редактирането на снимките, но трябва да я свърши, преди да ги изпрати на новинарския отдел. Не иска да рискува някой да ги съсипе.

Преди шест или седем години, не си спомня точно, една жена е била жестоко убита в Гроруд. Тялото ѝ е открито в контейнер за смет. Той прави около тридесет снимки и веднага ги изпраща на новинарския отдел на „Афтенпостен“, защото Старата дама се дава за печат по-рано от останалите вестници. Изрично посочва кои снимки могат да използват и кои не трябва, поне не без съгласието на роднините, тъй като неколцина от тях са на местопрестъплението. Освен това изпраща отделен имейл, в който изрично моли да му се обадят, преди да ги отпечатат.

Същата вечер никой не се свързва с него. На следващата сутрин статията е публикувана не само с грешните снимки, но и със сгрешен текст под тях. Време за извинения. Хенинг опитва да се извини на роднините на жертвата, но те отказват да говорят с него. „Точно така. Обвинявай новинарския отдел“ — заявяват те.

Но журналистиката е като всяка друга професия. Човек се учи от грешките си. Когато един негов приятел е приет в медицинската академия, първото нещо, което са му казали, е, че няма да стане добър лекар, докато не напълни едно гробище. Човек се учи с работата, придобива знания, овладява нови техники, адаптира се, опознава колегите си, научава се да използва техните умения и да пренебрегва недостатъците им, научава се да работи с тях. Това е един продължителен процес.

Хенинг отваря програмата „Фотошоп“ и качва снимките. Тъга, фалшива тъга и още фалшива тъга. И след това Анете. Кликва върху нейната снимка. Дори на този петнадесетинчов монитор всяка подробност се откроява съвсем ясно. Когато разглежда снимките една след друга, заключението му става още по-очевидно. Анете се оглежда, сякаш се страхува, че някой я наблюдава. Това трае само няколко секунди, но го е уловил с фотоапарата.

„Анете — мисли си той. — От какво се страхуваш?“

Писането на статията и изпращането ѝ на новинарския отдел му отнема повече време, отколкото е очаквал. Изреченията не му идват толкова лесно, колкото се е надявал. Но решава, че дори старото куче може да научи нови номера. Надява се, че Хайди си е вкъщи и беснее заради забавянето.

Поглежда към часовника. 8:30 часа. Твърде късно, за да ходи до „Делененга“.

Хенинг въздъхва и се обляга на дивана. „Трябваше да отида да видя мама — мисли си той. — Не съм ходил от дни. Сигурно ми се сърди.“

Той се замисля и осъзнава, че не си спомня последния път, когато тя не се е самосъжалявала.

Кристине Юл живее в скромен тристаен апартамент в „Хелгесенгатен“. Живее там от четири години. Сградата е новопостроена — една от онези, които се отличават от твърде скъпите апартаменти, които после бързо губят стойността си. Има такива и в Грюнерльока.

Преди „Хелгесенгатен“ тя е живяла в „Кльофта“, където Хенинг е израснал, но това е твърде далече за него и Трине. Тя иска да бъде близо до децата си, за да могат те да се грижат за нея. Похарчва почти всичките си пари за апартамент без характер. Стените ѝ още са голи, а всичко бяло в апартамента е потъмняло от цигарения дим, който бълва всеки ден. Но Хенинг не мисли, че му се сърди заради това.

Според него тя е доволна от живота до смъртта на съпруга си. Има добра работа като медицинска сестра, щастлив брак и щастливи и преуспели деца; няма много приятели, но цени онези, които има. Участва в местния хор и членува в местния клуб на дегустаторите на вино, но когато Якоб Юл умира неочаквано, тя се разпада на парчета. Просто така, за една нощ.

Въпреки че Хенинг и Трине са едва тийнейджъри, когато това се случва, те скоро откриват, че трябва сами да се грижат за себе си. Трябва да пазаруват, да готвят, да косят трева, да кастрят плета, да перат дрехи, да чистят къщата, да ходят сами на тренировки по футбол, на училище и на почивка в крайбрежната вила. Ако имат въпроси,

свързани с образованието си, трябва да питат съседите. Или да ги забравят.

И всичко това, защото Кристине Юл си е намерила нов най-добър приятел.

„Св. Халвард“ е сладък билков ликьор, който се прави от картофи и съдържа достатъчно алкохол, за да притъпи терзанията на един неспокоен мозък. Сега не минава и седмица, без Хенинг да я посети, за да попълни резервите ѝ. Поне две бутилки. Сърди му се, ако ѝ донесе само една.

Хенинг е разсъждавал много по този въпрос и е стигнал до заключението, че ако майка му иска да се пропие до смърт, няма да ѝ пречи. Тя показва съвсем слаб интерес, когато синът ѝ се оженва; идва на кръщенето на Юнас, но си тръгва след около час. Не плаче, когато Юнас умира, въпреки че идва на погребението му. Пристига последна и не сяда най-отпред, при другите членове на семейството, а на последния ред и излиза от църквата веднага след края на службата. Когато Хенинг лежи в отделението по изгаряния на болница „Хокеланд“, тя нито го посещава, нито му се обажда да го попита как е. Когато го прехвърлят в рехабилитационния център „Сунас“, го посещава само два пъти, оставайки не повече от тридесет минути. Почти не го поглежда и двамата си разменят десетина думи.

Ликьор, цигари „Марлборо“ и клюкарски списания.

Хенинг не може да я лиши от тези удоволствия, единствените, които са ѝ останали, на шестдесет и две годишна възраст. Тя почти не яде, въпреки че той от време на време зарежда хладилника ѝ. Опитва се да разнообразява менюто ѝ, кара я да яде повече протеини, калций, витамини. Но тя няма апетит.

От време на време ѝ стотвя нещо и двамата сядат да вечерят на малката кухненска масичка. Не говорят. Просто ядат и слушат радио. Хенинг обича да слуша радио. Особено когато е с майка си.

Не знае защо му е толкова сърдита — може би защото не е „направил нещо от себе си“, за разлика от сестра си. Трине Юл-Осмундсен е министър на правосъдието на Норвегия. И определено е направила нещо от себе си. Харесват я дори полицаите. Но той знае това само защото майка му му е казала.

Двамата със сестра му не си говорят. Тя иска така. Хенинг е спрял да се опитва много отдавна. Той не знае причината, но в някакъв

момент от живота си Трине просто е решила да прекрати взаимоотношенията с брат си. Напуска къщата им, когато навършва осемнадесет и не се връща нито веднъж, дори за Коледа. Пише писма на майка си, но никога на него. Дори не го е поканила на сватбата си.

Семейство Юл. Не съвсем щастливо. Но единственото, с което той разполага.

Поглежда пианото. Допряно е до стената. Едно време е обичал да свири, но не знае дали все още може. Това няма нищо общо с ръцете му. Пръстите му все още работят, въпреки белезите.

Спомня си нощта, когато Нора му е казала, че е бременна. Скоро след сватбата е. Планирана бременност. Познават много двойки, които са опитвали с години, но без успех. Но Хенинг и Нора успяват от първия път. Право в десетката.

Той пише статия, когато Нора влиза в кабинета му. Познава по лицето ѝ, че нещо се е случило. Неспокойна е, но развълнувана. Изпитва страхопочитание пред това, което им предстои, пред отговорностите, които ги чакат.

„Бременна съм, Хенинг.“

Спомня си гласа ѝ. Предпазлив, треперещ. Спомня си усмивката, преполовила лицето ѝ, секунда по-късно заменена от несигурност, която той не може да не обикне. Хенинг става, прегръща я и я целува.

Господи, как я целува!

Онази вечер бременността на Нора е в своята осма седмица. Тя си ляга рано, защото ѝ се гади, а той стои до късно сам в хола. Мисли и слуша тишината в апартамента. След това сяда пред пианото. Не е свирил от месеци, тъй като все е зает. Но винаги е същото, когато седне пред клавишите след дълга пауза. Винаги свири чудесно.

Тази вечер той композира най-добрата песен, която някога е писал. Събужда Нора, издърпва я от леглото и я завлича при пианото. Тя стои зад него, сънлива и великолепно красива, докато пръстите му милват черните и белите клавиши. Мелодията е лека и меланхолична.

Нора се обляга на гърба му и го прегръща през врата. Хенинг озаглавява песента „Малък приятел“. Когато Юнас се ражда, той често му я изпълнява. Юнас обича да я слуша вечер, преди да го сложат да спи. Хенинг написва и текст, но тъй като не е много добър в писането на текстове за песни, предимно тананика.

Трябвало е да изпълни „Малък приятел“ на погребението, но е в инвалидна количка, омотан в бинтове. Можело е някой негов приятел да я изпълни, но не би било същото. Трябвало е да бъде той.

Докато свещеникът говори, Хенинг тананика. Не е тананикал оттогава.

Нещо го е глождило през целия ден. Всички добри криминални репортери имат източници. Хенинг има страхотен източник. Или поне е имал. Този източник се появява в живота му една вечер, докато търси детско порно в мрежата за една статия. Иска да открие колко лесно е да намериш детско порно в интернет и колко кликания ще му отнеме, за да го направи. Не след дълго попада на една такава страница. За щастие, полицията също знае за нея. Но понеже Хенинг я е посетил, те вече знаят и за него. Той е наясно, че това може да се случи, но то е част от статията му. Иска да разбере доколко информирани са полицаите и докъде може да стигне, преди да го спрат. Не си спомня откъде му е дошла тази идея, но може би има нещо общо с факта, че скоро е щял да става баща. Може би е било опит да се образова относно опасностите, дебнещи децата в интернет?

След като посещава няколко различни сайта с детско порно, той се сприятелява с жена, наричаща себе си Чикерита. Тя обещава да му продаде дивидита с детско порно, ако се срещне с нея в парка „Ватерландс“ в единадесет часа тази вечер. Той не отива.

На следващия ден го извикват на разпит, конфискуват лаптопа му и го изпращат в лабораторията, за да проверят дали и преди е сърфирал за детско порно. Откриват, че не е. След като обяснява действията си на полицаите от отдела по сексуални престъпления, те бързо го освобождават. Чикерита, която се оказва полицайка на име Елиса, го поздравява за добрата идея. Освен това му разрешава да продължи с проучванията си. Тя одобрява разгласяването на този проблем в общественото пространство.

Няколко дни по-късно с него се свързва btiermes7. Отначало Хенинг решава, че това е друг полицай, ловуващ педофили в интернет, но след време осъзнава грешката си. btiermes7 има съвсем други цели.

Хенинг подозира, че btiermes7 е прочел статията му за детското порно в интернет и го е проверил, за да е сигурен, че може да работи с него. По това време Хенинг често работи под прикритие; разобличил е няколко скандала, което е довело до нови разследвания и разгадаване

на стари случаи. Постига резултати. btiernes7 е готов да му помогне, но само при условие че Хенинг никога не разкрие източника си.

През един имейл адрес, който няма как да бъде проследен до името на btiernes7, Хенинг получава файл, съдържащ програма, наречена FireCracker 2.0. Трябва да я инсталира. Той търси програмата в интернет, но не открива никаква информация за нея. Предполага, че btiernes7 я е създал, но така и не го попитва. Когато я отваря, програмата се свързва със сървър, за да могат двамата да си говорят по сигурен канал. Или поне сравнително сигурен.

Използват кодиращ алгоритъм, който превръща буквите, които си разменят, в напълно произволни символи за всички останали — освен ако нямат кода. Разбира се, всичко зависи от това дали някой записва набирането на буквите, преди то да бъде кодирано. Хенинг научава, че подобно „записване“ направо от клавиатурата е напълно възможно. btiernes7 може би рискува живота си, но Хенинг няма желание да анализира моралната дилема, пред което е изправен източникът му.

Скоро се оказва, че btiernes7 е най-добрият източник, който някога е имал. Всичко в журналистиката зависи от контактите. Трябва да имаш източник, на когото можеш да разчиташ, който редовно да те захранва с безценна вътрешна информация, която може и да не ти е от полза в момента, но може да се окаже жизненоважна в бъдеще. Като средство за упражняване на влияние например. Източник, който да те осведомява за нови развития в едно разследване, нови открития, направени от полицията, нови улики, имена на хора, извикани на разпит — такъв вид информация.

btiernes7 му дава всичко това. Той или тя е Дълбоко гърло — най-дълбоко от всички. През трите години, преди да се случи Това, За Коего Не Мисли, Хенинг публикува няколко статии, написани в резултат от сътрудничеството му с btiernes7. Той или тя му разкрива информация, а Хенинг я използва, за да помага на полицията с техните разследвания. Заедно двамата постигат резултати. „Quid pro quo“^[1], както би казал Ханибал Лектър.

Но btiernes7 така и не му казва как или защо, а Хенинг така и не се опитва да разкрие самоличността му. И все още не смята, че някога ще го направи. По-добре е някои неща да бъдат оставени на мира.

Преди да се върне на работа, Хенинг не се е сезцал за btiernes7 от две години. Няма представа дали той все още може да бъде негов

източник, или е започнал да работи за други хора. А може и просто да е изчезнал от киберпространството.

Но смята да разбере.

[1] Quid pro quo — Буквално „това за онова“ (лат.). — Б.пр. ↑

Парата се издига и кондензира под покрива. Маркуч я изстрелва под високо налягане към тъмночервено „Ауди“ А8 с лъскави единнадесетинчови джанти. Стари птичи изпражнения, мръсотия, чакъл и камъчета биват отмити от боята. Само след секунди колата е мокра.

Йасер Шах оставя пароструйката на земята и дава знак на двамата мъже да се захващат с работа. Трети мъж отваря вратите и започва да прахосмуче тапицерията. Насапунени гъби масажират гладките повърхности на луксозния автомобил. Четиримата работят бързо и ефикасно. Изваждат стелките и ги обработват с пароструйката. Отварят багажника и почистват парчетата дървесна кора, трева и боклуци. Не след дълго всичко в купето блести — воланът, таблото, лостът за скоростите, стереоуредбата и прозорците. Отнема им не повече от десет минути.

И всичко това за 150 крони.

Собственикът на колата, мъж в сив костюм и сива вратовръзка, чака отвън. От време на време той поглежда вътре, за да види докъде са стигнали. Захирулах Хасан Минтроза седи в стъклената си будка и се чуди на какво се дължи скептицизмът на собственика. „Сигурно защото сме пакистанци — мисли си той. — Но сме евтини и той е готов да рискува. Чекиджия. Само ако знаеше кой мие колата му.“

След като четиримата свършват, Хасан натиска едно копче и вратата се отваря. Собственикът не е сигурен дали от него се очаква да влезе вътре. Хасан се изправя, излиза и прави знак на мъжете да довършат бърсането на дневна светлина. Йасер Шах влиза и включва двигателя, който изревава като див звяр в перфектната акустика на помещението, след което подкарва на задна. Другите тръгват след него, стиснали парцали от шведска кожа.

Хасан се приближава до собственика и взима парите.

— Изглежда много добре — отбелязва мъжът. Хасан кимва, преброява осемте банкноти от по двадесет крони и пропуска да

спомене, че мъжът му е дал десет крони отгоре. „Точно така — мисли си той. — Заради експресното обслужване.“

Шах излиза от колата и подава ключовете на собственика. Останалите трима бързо подсушават влагата, останала по покрива, вратите и джантите на аудито.

— Много ви благодаря — казва собственикът и влиза. Подкарва бавно и внимателно. Хасан поглежда останалите и им дава знак да се приберат обратно вътре. Те се подчиняват и влизат в стъклената клетка, която представлява офиса на Хасан. Той е с размерите на спалня. Има три стола и телевизор в ъгъла, по който върви „Ал-Джазира“, но без звук. На бюрото му има чаша с кафе, компютър и купчина вестници и документи. Стара гола снимка на Нерейда Гаярдо Алварес краси стената зад скърцащия му стол.

— Затвори вратата — нарежда Хасан на Йасер Шах и натиска едно копче. Червената лампа, монтирана на външната стена на автомивката, светва.

Другите чакат. Хасан ги поглежда. Косата му е твърде дълга, обилно намазана с гел и сресана назад. Няма конска опашка, въпреки че косата му е достатъчно дълга за такава. Има внимателно сресана брада около устата и по бузите. Носи дебел златен синджир около врата си, както и златни обеци. Облечен е с износени джинси и бяла риза, опъната около корема и гръдния му кош. Хасан е слаб, но не кльощав. Мускулите на ръцете му са забележими. Има татуировка на зелена жаба на едната ръка и черен скорпион на другата.

— Имаме проблем — казва той и поглежда всеки един поотделно. — Говорили сме за това и преди. Обсъждали сме какво трябва да правим, ако изникне нещо подобно и особено ако изникне ситуация като сегашната.

Другите кимват мълчаливо. Йасер Шах отваря уста и Хасан забелязва това.

— Йасер, сега е твой ред — заявява твърдо той. Йасер понечва да каже нещо, но Хасан го прекъсва. — Трябва да му изпратим послание. Това е твоят шанс да докажеш, че си един от нас и че наистина искаш да бъдеш тук.

Шах поглежда надолу. Той е нисък и набит. Около устата му има квадрат от гъста брада, кожата му е гладка и има бакенбарди. Носът му е крив заради един юмручен бой в Гуйрат пред 1994 г. Има белег в

лявата част на горната устна, наследство от същия бой. На лявото му ухо блести обеца с диамант.

— Искаш ли да отидеш в затвора?

Шах вдига глава.

— Не — отговаря тихо той.

— Искаш ли всички ние да отидем в затвора?

— Не.

Този път гласът му е по-твърд.

— Този начин на живот изисква да жертваме себе си за другите — продължава Хасан. — Не можем да рискуваме.

Другите поглеждат към Хасан, а след това към Шах. Хасан оставя тишината да се проточи, след което отваря едно чекмедже и изважда черна кутия. Отваря я, вади пистолет и заглушител и ги подава на Шах.

— Бързо и безшумно. Без грешки.

Шах неохотно кимва.

— А вие останалите. Веднага след като новината плъзне, искам да сте под някоя улична камера, в компанията на предостатъчно свидетели, които могат да потвърдят това. Може би ченгетата няма да ни посетят, но ако го направят, те ще искат да знаят къде сте били.

Всички с изключение на Йасер Шах кимват. Той е забил поглед в земята.

Хенинг отново отваря лаптопа си и намира FireCracker 2.0 в менюто с инсталирани програми. Колебае се няколко секунди, но след това кликва върху иконата. Може би btiernes7 вече използва различна, по-нова версия на програмата, може би е добавил нови приложения, които изискват свалянето на специални ъпгрейди, но въпреки това Хенинг кликва. Струва си да опита.

Програмата се зарежда твърде дълго време. „Трябва да си купя нов компютър“ — мисли си той, когато вентилаторите започват да бръмчат. Докато машината трака и жужи, той влиза в страницата на „Новините 123“, за да провери дали са пуснали статията му.

Пуснали са я. Преглежда я набързо и установява, че са променили съвсем малко неща. Това е водещата история за деня. Статията на Ивер Гюнешен за ареста се отваря с линк в увода на неговата. Призлява му само като зачита думите, излезли от главата на Ивер Гюнешен.

Така че се съсредоточава върху своето заглавие: „Никога няма да те забравим.“ Снимката под него е на олтара от картички и послания за Хенриете Хагерюп. Стандартен пакет. Но добра статия. Едно добро начало. Не истински новини, но едно добро начало.

Никой топурка нагоре-надолу по стълбището пред вратата му. Хенинг опитва да пренебрегне шума и проверява дали FireCracker 2.0 е тръгнала.

Тръгнала е, но btiernes7 не е онлайн. Хенинг я оставя да работи още няколко минути. Междувременно се заставя да прочете статията на Ивер Гюнешен. Казва си, че може да съдържа полезна информация. Спомня си, че новият любовник на Нора го е помолил да открие името на приятеля на Хагерюп — нещо, което той напълно е забравил.

Проклина безполезните си сви клетки, след което кликва на линка и започва да чете.

Мъж, около двадесетте е бил арестуван във връзка с жестокото убийство на Хенриете Хагерюп.

До въведението има снимка от местопрестъплението — този път правилната снимка. Хенинг вижда голямата бяла палатка на заден фон. Зад полицейската линия има зяпачи. Продължава да чете.

„Мъжът е бил арестуван след рутинно полицейско посещение на апартамента му. Той опитал да избяга, когато полицаите почукали на вратата му, но след това бил задържан.

«Новините 123» научи, че в апартамента на заподозрения са били открити уличаващи доказателства. Той ще бъде изправен пред съдия по-късно днес, след което ще бъде върнат в ареста. Ларш Индрехауг, адвокат на заподозрения, вярва в невинността на клиента си.“

По-нататък Гюнешен преразказва основните моменти: обяснява какво се е случило и кога се е случило, след което изрежда всички интересни развития от деня. Сложил е и цитат от главен следовател Йерстад. Хенинг разпознава цитата от пресконференцията.

Шумът пред вратата му продължава. Отново проверява програмата. Все още е единственият събеседник, който е онлайн. Решава да не изключва програмата, в случай че btiermes7 влезе в нея през вечерта или нощта. Но има неприятното чувство, че това няма да се случи.

Въздъхва и се втрещва невиждащо в стената. Първият му ден обратно на работа е приключил. Мисли си за хората, които е срещнал днес — Коре, Хайди, Нора, Ивер, Анете. През този първи работен ден е научил много нови неща и е влязъл в нови взаимоотношения, въпреки че спокойно е могъл да мине и без тях. Защото те събуждат спомени. Спомени, които се е надявал, че ще останат в мрака.

Мисли си за Нора. Чуди се какво прави тя в момента. Чуди се дали е с Гюнешен. Разбира се, че е. Господин Шибано рипсено кадифе. Сигурно в момента вечерят. В ресторант. Разменят си истории за това как е минал денят им, обсъждат какво ще правят, когато се приберат вкъщи, под завивките или може би върху тях.

Хенинг решава да не мисли за това, надявайки се, че нощта ще дойде бързо.

Топуркането пред вратата му продължава. Хенинг става, за да проучи въпроса. Открехва вратата и вижда възрастен мъж, който се изкачва по стълбите и диша тежко. Носи шорти и нищо друго. Въпреки възрастта си (според Хенинг мъжът е над седемдесетте), той все още има доста мускули. Двамата се поглеждат. После той понечва да продължи с изкачването, но изведнъж спира и отново поглежда към Хенинг.

— Вие току-що ли се нанасяте? — пита той.

— Не — отговаря Хенинг. — Живея тук от шест месеца.

— О, така ли? Аз живея точно под вас.

— Аха.

Мъжът слиза по стълбите, приближава се до Хенинг и протяга ръка.

— Гюнар Гома. Правиха ми байпас операция. Четири вени.

Той сочи огромния белег на гърдите си. Хенинг кимва и стиска ръката му.

— Затова съм се задъхал. Трябва да възстановя формата си. Не мога да разочаровам дамите. Ха-ха.

— Хенинг Юл.

— И не нося бельо.

— Мерси за информацията.

— Някой ден трябва да изпием по едно кафе.

Хенинг отново кимва. Обича да пие кафе, но едва ли някога ще пие кафе с Гюнар Гома. Все пак човек никога не знае — всичко е възможно.

Когато затваря вратата, той чува извъняване от лаптопа си. Спомня си какво означава то. Нещо като звънец на входна врата.

Някой му е изпратил съобщение чрез FireCracker.

btiermes7. Трябва да е той.

Хенинг бързо сяда, помръдва мишката и разбужда монитора. Затваря всички останали прозорци, така че единствено програмата да бъде отворена. Поглежда екрана. Появило се е малко квадратно прозорче. В него пише:

btiermes7: Съдия.

За да бъдат напълно сигурни, че никой друг не може да използва програмата, двамата са се съгласили да използват кодови думи. Този, който се опитва да установи контакт, пише първата дума от комбинацията. Ако другият отговори правилно, значи всичко е наред.

Хенинг се усмихва и пише:

МакаПака: Дявол.

В отговор получава усмихнато лице.

През годините двамата с btiermes7 са обсъждали и други неща, освен улики и доказателства, свързани със случаи, разследвани от полицията. btiermes7 започва да го нарича „МакаПака“ защото знае, че Хенинг ненавижда „Нощната градина“ — детски сериал, който НРК излъчва всеки следобед преди сериалите за по-големи деца. Персонажите в „Нощната градина“ не говорят много, а само издават звуци, които съответстват на имената им. Хинкелпинкел. Хопси Дейзи. Мака Пака. Плинки Плонк. Нинки Нонк.

Хенинг е сигурен, че btiermes7 просто обича да го дразни, когато си чатят, независимо от това какви са неговите или нейните мотиви.

МакаПака: Не бях сигурен, че още съществуваш.

btiermes7: И аз. Липсваше ни.

МакаПака: Благодаря.

btiermes7: Значи си се върнал? Чух, че днес си бил на пресконференцията.

МакаПака: Кой ти каза?

btiermes7: Гру Харлем Брунтлан^[1]. За какъв ме мислиш?

Хенинг изпраца усмивка.

btiermes7: Какво става?

МакаПака: Хенриете Хагерюп. За какъв ме мислиш?

Още едно усмихнато лице.

btiermes7: Какво искаш?

МакаПака: Всичко, с което разполагаш — или не разполагаш.

btiermes7: Определено не си губиш времето.

МакаПака: Нямам време за губене. Имат ли доказателства срещу... как му беше името?

Не получава отговор веднага. „Може би бях твърде настоятелен“ — мисли си Хенинг. Минава една минута. След това още една. Той унива. Най-накрая получава съобщение.

btiermes7: Извинявай. Повик на природата.

Още усмивки.

btiermes7: Името му е Махмуд Мархони. Нейният приятел. Побягнал, когато сержант Санлан и детектив Бругелан позвънили на вратата му. Запалил лаптопа си. Изглежда се скарал с ХХ в нощта, когато тя била убита. Компрометиращи есемеси, които тя му изпратила преди убийството.

МакаПака: Спасили ли са лаптопа му?

btiermes7: Още не знам.

МакаПака: Ок. Хагерюп била ли е убита с камъни?

btiermes7: Да. Освен това е била шибана с камшик и ръката ѝ е била отсечена. Белези от електрошоково оръжие на врата.

МакаПака: Електрошоково оръжие? Като палка например?

btiermes7: Да.

Това не му звучи като „убийство на честта“. По-скоро е нещо, свързано с шерията и наказанията „худуд“. Нещо тук не се връзва.

МакаПака: ММ има ли история?

btiermes7: Не.

МакаПака: Какво мисли Йерстад?

btiermes7: Още нищо. Струва ми се, че чака развития.

МакаПака: ММ има ли семейство?

btiermes7: Брат. Тарик. Живеят заедно.

МакаПака: Спомена компрометиращи есемеси. В какъв смисъл компрометиращи?

btiermes7: Мисля, че му е изневерявала.

МакаПака: И затова е била убита? Затова ли мислиш, че е било „убийство на честта“?

btiermes7: Не знам.

„Обзалагам се, че Ивер Гюнешен не знае това“ — мисли си Хенинг и се усмихва. В главата му се оформя план. Обича плановете. Но не харесва преките пътища.

И има чувството, че полицаите са тръгнали по такъв.

[1] Норвежки политик. Била е министър-председател на страната. — Б.пр. ↑

Сънища. На Хенинг му се иска да има копче, което да натисне, за да блокира достъпа до подсъзнанието си нощем. Току-що се е събудил. Очите му се нагаждат към тъмнината, а дробовете му жадно поемат въздух. Целият гори. Още не се е развиделило, но той е буден. Още помни съня.

Двамата с Юнас отиват до детската площадка в парка „Софиенберг“. Зима е и е студено. Хенинг седи на една пейка, която е почистил от снега и скрежа, и пие прекрасно горещо кафе от пластмасова чаша, докато гледа ухиленото лице на Юнас, неговите зачервени бузи и дъхът, излизащ от устата под светлосинята вълнена шапка, дръпната твърде ниско над очите му, които през цялото време търсят неговите. Вижда как Юнас достига до най-високата точка на катерушката. Той гледа към баща си и затова не вижда къде стъпва — кракът му потъва между две хоризонтални пръчки, ръката му се плъзва, той полита напред и удря лицето и устата си в един от металните пръти. Хенинг скача на крака, изтичва до него и обръща главата му, за да види дали се е наранил. Но вижда само едно черно, обгорено лице. Устата на Юнас я няма. Няма ги и зъбите.

Единственото нещо, което не е черно, са горящите му очи.

Хенинг се събужда и осъзнава, че духа — духа отчаяно към лицето на Юнас, за да изгаси горящите му очи. Но те никога не изгасват. Те са като онези свещи, които сами се запалват, след като бъдат издухани: можеш да се опитваш, но никога няма да успееш да ги изгасиш.

Този сън всеки път го изтощава. Когато се събужда, пулсът му препуска и трябва да затвори очите си, за да не вижда тази картина. От нея му се гади. Вместо това си представя океана. Доктор Хелге го е научил на това — да се съсредоточава върху любимо място или дейност всеки път, когато си спомни нещо ужасно.

Хенинг харесва морето. Има щастливи спомени, свързани със солена вода. И морето му помага отново да отвори очите си. Той се

обръща и поглежда часовника на мобилния си телефон. Спал е почти три часа. За него това никак не е зле. Решава, че му е достатъчно.

Поне за днес.

Няма много неща, които може да свърши посред нощ. Пренебрегва клечките и става. Влиза в дневната и поглежда пианото, но не спира. Хълбокът го боли, но е твърде рано за хапчета.

Сяда в кухнята. Заслушва се в хладилника. Той бръмчи и жужи. Май е към края на живота си. Като него.

Жуженето на хладилника му напомня за семейната лятна вила, въпреки че не е ходил там от много, много години. Тя се намира в покрайнините на Ставерн, близо до къмпинг „Анвикстранда“. Една съвсем обикновена малка хижа, не повече от тридесет квадратни метра. Фантастична гледка към морето. Много влечуги.

Дядо му е построил хижата с подръчни материали малко след войната и доколкото Хенинг знае, хладилникът никога не е сменян. Той бръмчи и жужи почти толкова пронизително, колкото този в апартамента му.

Не е ходил в хижата от малък. Подозира, че Трине ходи там от време на време, но няма как да бъде сигурен. Може би хладилникът още е там. От съвсем малък знае, че винаги трябва да ритат долната част на вратата, за да се затвори. Ако не го направят, след време тя сама ще се откряне. Камерата е развалена, а рафтчетата на вратата са хлабави и напукани, което означава, че тежки неща като мляко и бутилки трябва да бъдат пъхани в основното тяло на хладилника.

Но той работи. Хенинг още помни колко студено става млякото. Изведнъж той решава, че няма нищо лошо в това да остарееш, стига все още да работиш. Не си спомня някога да е опитвал толкова студено мляко. Малката им хижа е топла и уютна. Прекарвали са си страхотно там. Ловили раци, играли са футбол на голямата поляна до къмпинга, катерели са се по скали, учили са се да плуват в морето, а всяка вечер са пекли наденички на плажа.

Невинни години. Защо нещата са се променили толкова много?

Чуди се дали Трине помни тези лета.

Хенинг отново се сеца за шериата. Аллах акбар^[1]. Спомня си какво е казал Захид Муктар, председател на ислямския съвет в Осло, през 2004 г.:

„Всеки мюсюлманин е субект на ислямското право и за мюсюлманите шериатът е по-важен от всички останали закони. Не е възможна друга интерпретация на исляма.“

Малко след това Хенинг интервюира един социален антрополог от християнския институт „Микелсен“ и тя му обясни, че повечето европейци имат изопачена представа за шериата. Въпреки че той съдържа хилядолетни обичаи и традиции и наистина съществува консенсус относно това как да бъдат интерпретирани законите на Аллах, шериатът не е хомогенен, едносмыслен кодекс от писани закони. Теолозите, които интерпретират Корана и хадисите, решават кое е правилно и кое — грешно. Техните интерпретации се влияят от субективни фактори, като например към кой етнос принадлежат самите те. Повечето норвежци свързват шериата със смъртните наказания в някои мюсюлмански държави. И това невежество се използва съвсем целенасочено.

Социалният антрополог, чието име Хенинг не си спомня в момента, му е показала норвежка интернет страница, на която са изредени законите на шериата и наказанията за нарушаването на всеки един от тях.

„Това е много опростено — обяснила му е тя, сочейки монитора. — Малко хора биха разбрали истинския смисъл на шериата, четейки тази страница. Сигурна съм, че този списък е съставен от хора, които не са теолози. Използват шериата, за да се издигнат в йерархията и да придобият власт. Повечето хора не осъзнават, че в Корана не се отдава голямо значение на наказанията «худуд». Някои теолози дори смятат, че те трябва напълно да се пренебрегнат.“

Интервюто оказва влияние върху Хенинг, защото поставя под съмнение собствените му предразсъдъци по отношение на шериата и мюсюлманите като цяло. И сега, докато разсъждава върху наказанията „худуд“ и убийството на Хенриете Хагерюп, той открива твърде много разминавания. Тя не е мюсюлманка. Не е омъжена за мюсюлманин и не е откраднала нищо, поне доколкото той знае. Въпреки това убиецът е отрязал ръката ѝ.

Хенинг клати глава. Преди няколко години може би е щял да измисли някакво правдоподобно обяснение, но сега е почти напълно убеден, че тук нещо не съвпада. И това е проблемът. Нещата винаги съвпадат. Винаги. Просто трябва да открие най-малкото общо кратко.

[1] Аллах акбар — съкратен вариант на „Аллах акбар мин кули шай“: израз на арабски, който означава „Бог (Аллах) е по-велик от всичко“. — Б.пр. ↑

21

Апартаментът на Хенинг му напомня за гаражна разпродажба. Не харесва гаражите. Не знае защо, но му напомнят за коли, бръмчащи двигатели, затворени врати и отчаяни писъци на болка.

Когато са живеели в Кльофта, в гаража на семейство Юл е имало гуми, които е трябвало да бъдат изхвърлени преди години, древни и неизползваеми велосипеди; ръждясали инструменти; сцепени маркучи; чували с плочки за баня; ски, които никой не използва; кутии с боя, четки за боя и дъски, облепени на стената. Въпреки че бащата на Хенинг никога не се занимавал с колите, които притежава, мястото неизменно мирише на гараж. На бензин и машинно масло.

Миризмата на машинно масло винаги ще му напомня за баща му. Всъщност Хенинг не си спомня много за него, но помни миризмата му. На петнадесет години е, когато баща му внезапно умира. Една сутрин той просто не се събужда. Хенинг е станал рано, защото по-късно има контролно по английски. Планирал е да преговори уроците си, преди останалите членове на семейство да станат от сън, но Трине вече се е събудила. Седи на пода в банята, прегърнала коленете си. Казва му:

— Мъртъв е.

Посочва стената, отвъд която е спалнята на родителите им. Не плаче. Просто повтаря:

— Мъртъв е.

Хенинг си спомня как е почукал на вратата, въпреки че тя е открената. Вратата на спалнята на родителите му винаги е била затворена. Но не и сега. Баща му лежи вътре с ръце над завивката. Очите му са затворени. Изглежда спокоен. Майка му още спи. Хенинг отива до страната на леглото, където лежи баща му и го поглежда. Изглежда така, сякаш спи. Когато Хенинг го побутва, той не помръдва. Хенинг го побутва отново, този път по-силно.

Майка му се събужда. Отначало се стресва, чудейки се какво прави Хенинг. След това поглежда съпруга си... и изпищява.

Хенинг не си спомня почти нищо от това, което се е случило след този писък. Помни единствено миризмата на машинно масло. Дори в смъртта Якоб Юл мирише на машинно масло.

След закуска, състояща се от две чаши кафе и три бучки захар, Хенинг решава да се захване с работа. Още няма пет и половина, но не вижда смисъл да бездейства.

Когато завива по „Уртегата“, си представя морето. Би трябвало да се чувства изморен, но кафето го е ободрило. Съолви още не е пристигнала, но Хенинг си я представя съвсем ясно, докато търси магнитната си карта.

В офиса има само един човек. Дежурният редактор се е прегърбил над клавиатурата си и отпива кафе. Хенинг му кимва, когато погледите им се срещат, но мъжът веднага се обръща отново към монитора.

Хенинг се отпуска в скърцащия си стол. Чуди се кога Ивер Гюнешен ще дойде на работа и дали кожата му ще е поруменяла след сутрешния секс. Чуди се дали всички в офиса ще видят, че Нора го е изпратила подobaващо от вкъщи.

Най-накрая Хенинг успява да се отърси от тази мазохистична картина, но не преди да помирише уханието на Нора във въздуха. Кокос и топла кожа. Не си спомня името на лосиона — този, който тя е обичала да си слага, а той просто е обожавал. Но сега около него мирише на кокос. Двамата с дежурния редактор са сами в офиса, но въпреки това му мирише на кокос. Хенинг души въздуха. Защо не може да си спомни името на този лосион?

Уханието изчезва също толкова бързо, колкото се е появило. Той се обляга назад в стола си.

„Морето — казва си Хенинг. — Представи си морето.“

„Проучване“ е хубава дума. А за някои хора е професия. Във всеки сериал има персонаж, който се занимава с това. Проучващ. А ако сериалът е за телевизионен канал или вестник, обикновено тези персонажи са повече от един.

Докато чака останалите си колеги да дойдат на работа, Хенинг прави проучвания. Това е важен процес — може би най-важната задача на един журналист, когато няма какво друго да прави. Трябва да ровиш, да ровиш и пак да ровиш. Жизненоважна информация за случая може да бъде открита в някой странен текст или архивен документ.

Хенинг си спомня един случай, върху който е работил преди години. Тогава още е бил неопитен и това е неговият десети или единадесети смъртен случай. Един свещеник на име Олав Йорстад изчезва в морето, близо до крайбрежието на Съорланд. Всички знаят колко много Йорстад обича да лови риба, но той познава морето и никога не би излязъл с лодка в лошо време.

След време намират лодката му обърната. Самият Йорстад така и не е открит и всичко сочи към трагичен нещастен случай. Течението най-вероятно е отнесло тялото му в открито море.

Хенинг отразява случая за „Афтенпостен“ и написва стандартна статия, което означава интервюта с членове на семейството, съседи, приятели и богомолци. След като обсъжда статията с редактора си, Хенинг решава да продължи да рови, защото долавя нещо нередно в картината, която всички обрисуват по отношение на Йорстад. В очите на своите богомолци Йорстад е прекрасен свещеник, отличен духовен деец и талантилив оратор; някои дори твърдят, че ги е изцерил, но Хенинг решава да не включва това в статиите си. Подозира, че някои от тези хора просто искат да видят името си във вестника.

Въпреки всички тези хвалби хората рядко споменават ролята на Йорстад като хормайстор и диригент. Всяка църква има хор и всеки свещеник трябва да бъде отличен хорист. Йорстад е бил мъж, който

обича дисциплината и това прави хора му добър. Няколко дни след изчезването му и след като пресата е загубила интерес, Хенинг разговаря със сина на Йорстад, Лукас. Обсъждат хора и Хенинг го пита дали е бил член. Лукас му отговаря, че не е бил.

Няколко седмици по-късно Хенинг се опитва да се свърже с член на хора — жена на име Сузане Опсет, която според полицията е един от последните хора, видели свещеника жив. Хенинг я проучва и открива няколко изрезки от вестници, където се споменава нейното име. След това я забелязва на една снимка от началото на 90-те, преди интернет. Пее в хора, а Йорстад дирижираше. Това, което Хенинг отначало не вижда в снимката, но после забелязва, е Лукас, който пее в хора на задния ред.

Лукас го е излъгал, когато му е казал, че никога не е пял в хора. Защо го е излъгал за нещо толкова прозаично? Отговорът е очевиден. Има нещо, свързано с хора, което Лукас не иска Хенинг да разбере.

Така че той започва да рови. Интервюира останалите членове на хора и не след дълго открива, че Лукас е напуснал хора, за да се противопостави на баща си и да го унижи публично. Хорът не е единственото място, където Йорстад е налагал желязна дисциплина. Строгостта му е намирала израз в стотици правила и изисквания, рецитиране на Библията и никакви явни прояви на бащина обич. Освен това Йорстад е сложил край на взаимоотношенията между сина му и едно момиче на негова възраст — Агнес. Йорстад не я одобрявал и не е искал Лукас да си губи времето с нея.

Една вечер, когато баща му го завежда на риболов, Лукас най-накрая освобождава събиращия се през годините гняв. Удря баща си с греблото по главата и го изпраща извън борда. След това преобръща лодката и доплува до брега.

Бил е издръжлив плувец и не се страхувал да посрещне последствията от действията си. Бил е готов да направи всичко, само и само да се освободи от потисничеството на баща си. Но Лукас изважда късмет, защото тялото на баща му така и не е открито.

Хенинг влиза в сътрудничество с местния полицейски участък и публикува статия за случая в деня на арестуването на Лукас. Не е проверявал, но доколкото сега знае, той все още излежава присъдата си. И всичко това заради една-единствена снимка в местния вестник, отпечатана преди много, много години.

Проучване. Дори най-малката прашинка може да събори кулата от карти.

Хенинг обича да прави проучвания и да открива информация за различни хора. Особено ако тези хора са интересни или са направили нещо интересно. Мрежата е най-доброто място за правене на проучвания. Отначало Хенинг не харесва мрежата. Всъщност направо я мрази, но сега не може да си представи живота без нея. Щом караш „Мерцедес“, какъв е смисълът да си купуваш колело?

Проучването, което прави в момента, не му дава никакви идеи относно това как да прекара остатъка от деня си. Когато Хайди Шус и Ивер Гюнешен влизат заедно, той още не си е съставил план за действие. Хенинг не може да чуе за какво си говорят, но ушите му веднага се наострят. Гюнешен се усмихва и изглежда доволен от нещо. „Най-вероятно от себе си“ — мисли си Хенинг. Но Хайди е сериозна, както обикновено. Поведението ѝ винаги излъчва едно и също послание към колегите ѝ: „Да запрятаме ръкави и да се захващаме за работа“.

Хайди рядко се усмихва, защото смята това за слабост. Когато е започнала работа за „Нетависен“, тя често излиза с останалите от отдела на по бира. Може да бъде приказлива и общителна, но никога не се напива. Днес Хенинг просто не може да си представи Хайди в бар. Сега тя е Шефът.

А шефовете винаги контролират нещата. Ако е изморена, никога няма да го покаже. Потиска смеха си, ако някой се пошегува. Да се отдаде на чувството си за хумор по време на работа би било недопустимо, защото ще навреди на концентрацията ѝ.

Хайди поглежда към Хенинг, докато разговаря с Гюнешен. Развълнувана е от нещо и жестикулира разпалено. Гюнешен кима. Хенинг забелязва, че изражението му се променя, когато вижда, че вече е седнал зад бюрото си. Сякаш по самоувереното му, арогантно и самодоволно лице избиват тийнейджърски пъпки и то се подмладява с петнадесет години.

— Рано си дошъл — отбелязва Гюнешен и поглежда към него.

Хенинг кимва, но не отговаря и хвърля поглед към Хайди. Тя сяда, без да каже нищо.

— Как мина вчера? — пита Гюнешен. Хенинг го поглежда.

„Идиот — мисли си той. — Защо не си прочел статията ми?“

— Добре.

— Хората бяха ли словоохотливи?

Гюнешен сяда и включва компютъра си.

— Горе-долу.

Гюнешен се усмихва накриво и поглежда към Хайди. Хенинг знае, че тя ги слуша, дори и да се преструва, че не го прави. Той отново се обръща към монитора.

Вълни. Солени вълни.

Ох, колко забавно!

Малко по-късно Хайди включва шефския си глас и заявява, че е време за планьорка. Нито Гюнешен, нито Хенинг ѝ отговарят, но въпреки това стават и тръгват след нея. Гюнешен прережда опашката и чака двадесет и девет секунди, за да си вземе чаша прясно кафе. Това означава, че Хенинг остава насаме с Шефа. Той се подготвя за ново хокане, но Хайди казва:

— Статията е добра, Хенинг.

Той вече знае това. Но не знае, че Хайди има достатъчно кураж, за да го признае. Исква му се да ѝ отвърне, че следващия път ще бъде по-бърз, но не го прави. Нищо чудно тя да е като един от онези Смъртожадни от книгите за Хари Потър. Може би утре ще бъде напълно различна или се променя само ако луната е пълна? Последният път, когато е бил на планьорката с Хайди, той е оценявал нейните статии, за бога. Не обратното. Представете си Кристиано Роналдо, който учи осемгодишно момче да играе футбол, и няколко години по-късно същото момче го потупва по гърба за добро извеждащо подаване.

Е, това не е най-добрата метафора, но все пак. Хенинг е сигурен, че Хайди може да прочете мислите му, но Гюнешен го спасява, влизайки в съвещателната зала.

— Само ние тримата? — пита той.

— Да.

— Ами Йорген и Рита?

— Днес Йорген е дежурен, а Рита ще работи нощна смяна.

Гюнешен кимва. Хайди сяда в единия край на масата и изважда лист хартия. Преглежда днешните статии. Съвсем набързо. Хенинг знае, че тя изобщо няма нужда да го прави, защото екипът, който отговаря за пускането на новинарските статии, може да се справи с

повечето проблеми. Мотивът на Хайди е друг: тя иска да им покаже, че е Шефът. Иска да разбере, че ръководи отдела.

Най-накрая стигат до същината на въпроса:

— Къде сме по отношение на убийството с камъни? Днес ще пускаме ли нещо?

Хенинг поглежда към Гюнешен. Той му връща със същото. Хенинг отново е в ролята на новобранец, така че прави път на звездата. Гюнешен сръбва малко от кафето си и се обляга напред.

— Полицайте са почти сигурни, че извършителят е Мархони. Имам надежден източник в участъка, който може да ми предостави информация за разпита.

Хайди кимва и си записва нещо на листа.

— Нещо друго?

— В момента не. Ще се свържа с източника и ще чакам развития.

Хайди отново кимва. След това поглежда към Хенинг.

— Хенинг, какво имаш за мен днес?

Тя е приготвила химикалката. Хенинг не е свикнал да докладва на началник и се колебае няколко секунди, преди да прочисти гърлото си и да отвърне:

— Още не съм сигурен.

Хайди понечва да си запише нещо, но спира.

— Още не си сигурен?

— Не. Имам няколко идеи, но не знам дали ще доведат до нещо.

Истината е, че не знае дали ще успее да открие хората, с които иска да разговаря, и дали те ще му кажат нещо полезно. Не иска да обещава нещо, което впоследствие да се окаже, че не може да изпълни. По-добре да не казва нищо.

— Какви идеи, Хенинг? — пита тя. Чува съмнението в гласа ѝ. И забелязва как двамата с Гюнешен бързо се споглеждат.

— Искам да разговарям с няколко човека от института на Хагерюп — ако днес отидат на лекции.

— Вече пуснахме статия за опечалените приятели.

— Това е нещо друго.

— Какво по-точно?

Той отново се колебае. Иска да ѝ каже за очите на Анете и за това, че теорията за наказанията „худуд“ не му звучи смислено, но още не е сигурен, че може да се довери на Хайди или на Гюнешен. Още не.

Знае, че са негови колеги и трябва да работи с тях, но първо трябва да спечелят доверието му. Това няма нищо общо с професионалното съперничество или неговото его.

— Струва ми се, че изпускаме нещо важно по отношение на живота и обкръжението на Хагерюп. Нещо, което променя историята — казва накрая той. — Надявам се приятелите ѝ от института да ми помогнат да разбере що за човек е била и защо някой я е зашеметил с електрошоково оръжие и е хвърлял камъни по нея, докато е умряла.

Доволен е от отговора си, докато не осъзнава какво е казал току-що.

— Електрошоково оръжие?

Гюнешен го поглежда. Хенинг се проклина.

— А?

Жалък опит да спечели време.

— Не си спомням някой да е споменавал електрошоково оръжие.

Хенинг не казва нищо. Чувства как двата чифта очи го пронизват като карфици. Бузите му почервеняват.

— Кой ти каза това, Хенинг? — пита Хайди.

— Стори ми се, че някой спомена, че е било използвано електрошоково оръжие — казва той и веднага осъзнава колко неправдоподобно звучи обяснението му. Разбира по израженията им, че не му вярват. Но не казват нищо. Просто го зяпат.

„Солените вълни няма да ти помогнат сега, Хенинг“ — мисли си той. Чува собственото си тежко дишане. След това казва:

— Свършихме ли тук?

Става и се запътва към вратата, без да поглежда към тях. Очаква Хайди да му нареди да се върне. Хенинг лабрадорът. Ела тук! Седни! Но той грабва дръжката, натиска я надолу, бутва вратата и излиза.

Тишината, която оставя зад гърба си, е като самолетна катастрофа в главата му. Може само да си представи какво си казват Гюнешен и Хайди в негово отсъствие. Не че това има значение.

Просто е благодарен, че вече не е там.

Хенинг вече се намира в „Грьонланд“, преди Хайди и Гюнешен да излязат от съвещателната зала. Температурата се е покачила с няколко градуса от сутринта и въздухът е влажен. Поглежда нагоре. Бели и сиви облаци се преследват в небето. Наближава девет часа. Тарик Мархони сигурно още не е станал.

Хенинг не е открил нищо интересно за него в интернет: Тарик имигрирал в Норвегия от Исламабад през 90-те, няколко години след брат си Махмуд. Заедно двамата живели на три различни адреса. Не е открил нищо за Махмуд във вестникарски статии, чатове, интернет страници и данъчни регистри, но е попадна на името на Тарик в едно проучване на „VG“ отпреди няколко години, свързано с присъединяването на Норвегия към Европейския съюз.

Тарик е в графата „не знам“. И това е единственото нещо, което Хенинг е научил за него. Или, с други думи, братята Мархони нямат почти никакво присъствие в мрежата. Но Хенинг знае, че това не означава нищо. Тарик все още е човекът, който може да му разкрие важни неща за Махмуд, единственият заподозрян на полицаите, когото те смятат за виновен. Точно затова Хенинг трябва да научи всичко възможно за него.

Едва девет часът сутринта е, но въпреки това той решава да посети апартамента на Тарик. Ако не отвори, защото спи или е излязъл, Хенинг може да отиде в някое кафене наблизо и да закуси. И без това има спешна нужда от кафе.

На път за „Ослогате“ Хенинг минава покрай полицейския участък и вижда мъж в светлоотразителна жилетка, който подрязва тревата отвън. Наблизо фучат коли. Хенинг се насочва към „Миделалдерпаркен“. Установява, че там всичко е ремонтирано и обновено. Построили са и нови блокове, които правят района още по-привлекателен. Крайбрежието е само на няколко стотин метра. Човек може да стигне пеш до новата опера за десет минути, без да се задъха.

Преди да стигне до № 37, Хенинг включва телефона си на вибрация. Твърде много интервюта се провалят заради ненавременното иззвъняване на лаптоп или джиесем.

Вратата към задния двор е отворена и той просто влиза. Коридорът е тъмен и пуст. От един прозорец се носи близоизточна музика. Чува караница в същия апартамент. Ухае му на нещо сладко.

Насочва се към стълбище „Б“, където живеят братята Мархони. Тъкмо се кани да натисне копчето, на което пише „Мархони“, когато вратата пред него се отваря. Излиза мъж с рижава брата. Той минава покрай него, без да му обърне внимание, и оставя вратата сама да се затвори, така че Хенинг грабва дръжката, преди тя това да се случи.

На стълбището мирише на силни подправки. Хълбокът му протестира, когато Хенинг започва да се катери нагоре.

Проклина се за това, че тази сутрин не си е взел хапчетата, но напълно забравя болката, когато вижда името „МАРХОНИ“ на табелката на вратата. Спира и чака дишането му да се нормализира. Първото му домашно посещение. „Вчера беше малко ръждясал, Хенинг. Може би днес си по-добре?“

Натиска звънеца. Чака и слухти. Звънецът май не работи. Решава да почука. Свива юмрук и чука силно три пъти. Заболяват го кокалчетата.

Това движение ли е? Така му прозвучава. Сякаш някой се е обърнал в леглото. Хенинг чука отново. Чува крака, топуркаци по пода. Прави крачка назад. Вратата се отваря. Мъж със сънлив поглед стои на прага. Тарик Мархони. Изглежда така, сякаш все още спи. Очите му са присвити и се олюлява замаяно. Облечен е единствено с шорти и мръсен потник. Лицето му е изпито и има огромни торбички под очите. Не се е бръснал от известно време, сякаш отчаяно се опитва да си пусне брада. Тарик е закръглен и има къдрава, рошава коса. Изглежда така, сякаш не се е къпал от дни.

Обляга се на стената.

— Здравсти. Аз съм Хенинг Юл.

Тарик не казва нищо.

— Работя за „Новините 123“ и...

Тарик прави крачка назад и затръшва вратата. И я заключва.

„Страхотно, Хенинг. Добре изиграно.“

— Имам нужда само от две минути, Тарик.

Чува отдалечаващи се стъпки. Хенинг клати глава, но отново чука на вратата. Решава да изиграе последната си карта.

— Тук съм, защото смятам, че брат ти е невинен.

Извиква малко по-силно, отколкото е възнамерявал.

Звукът отеква. Хенинг чака. И чака. От апартамента не се чува звук. Хенинг се проклина.

Едно време това е ставало по-лесно.

Изчаква да изтече една минута, може би две. След това решава да си тръгне. Тъкмо се кани да отвори входната врата, когато чува изскърцване. Обръща се. Вратата се отваря. Тарик го поглежда. Апатията в очите му е изчезнала. Хенинг решава да се възползва от възможността и вдига ръце.

— Не съм дошъл, за да се ровя из кирливите ризи на брат ти.

Гласът му е мек и изпълнен със състрадание. Тарик сякаш приема обяснението му.

— Мислиш, че е невинен?

Говори лош норвежки, а гласът му е почти фалцет. Хенинг кимва. Тарик се колебае, сякаш спори със самия себе си. Коремът под потника е кръгъл и издут.

— Ако напишеш някакви лайна за брат ми...

Придава свиреп вид на лицето си, но не довършва заплахата. Хенинг отново вдига ръце. Очите му трябва да са достатъчни, за да убедят Тарик, че говори истината. Той влиза обратно вътре, но оставя вратата отворена. Хенинг влиза след него.

„Браво, Хенинг. Наваксваш.“

Затваря вратата зад себе си и поглежда към тавана. И открива това, което търси.

— Трябва да се облека — провиква се Тарик.

Хенинг разглежда апартамента, който го изненадва с това, че е чист и подреден. Има две врати отдясно, а обувките на пода са строени до стената като войници. Има и врата отляво, която е отворена. Хенинг наднича вътре. Седалката на тоалетната е вдигната. Въздухът ухае на „Циф лимон“.

Минава покрай кухнята. В мивката има чиния с няколко трохи и чаша с един пръст мляко на дъното. Насочва се към дневната и сядна на стол, който е толкова мек, че се чуди дали краката му изобщо докосват

пода. От тук вижда коридора, обувките и входната врата. Навсякъде блести от чистота.

Оглежда се, както прави винаги, когато е на домашно посещение. „Подробности, подробности“, както казва старият му наставник Ярле Хьогсет. Първото нещо, което му прави впечатление, е изненадващият брой растения и цветя в апартамент, обитаван от двама братя. От перваза на прозореца го гледа впечатляващо голямо мушкато с розови цветчета. Орхидеи във ваза на една маса в ъгъла. Розови рози. Братята очевидно си падат по розовото. Два свещника с бели свещи. Голям телевизор, поне четиридесет и пет инча. Домашно кино, разбира се. Марка „Pioneer“, с високи тонколони от двете страни на телевизора и една отзад. Хенинг се оглежда за субуфера и предполага, че е скрит под тъмнокафявия диван. Ако се намира в апартамент в западната част на Осло, би предположил, че диванът е на „Болиа“.

Холната масичка е ниска и ориенталска, с усукани крака и квадратно стъкло. Едно време е била черна, но сега е боядисана в бяло. По средата има чист стъклен пепелник. Още цветя. Втори свещник. На стената с цвят на ванилия е окачена снимка в рамка на голямо пакистанско семейство. Семейството в Исламабад, предполага Хенинг. В единия ъгъл на стаята има камина.

Но никакви снимки на Хенриете Хагерюп.

Апартаментът започва да му се отразява. Представял си е кочина — навсякъде прах, непрани дрехи и боклуци. Но този апартамент е почист и подреден от неговия собствен от последните шест месеца. Може би дори повече.

Знае, че това е предразсъдък. Но Хенинг обича предразсъдъците. Обича да преразглежда и променя мнението си, когато научи нещо ново за някого. Нещо, което преобръща предварителните му очаквания. Заключениеята, които си изважда от разглеждането на апартамента на братята Мархони, са като онези твърди бонбони, които не изглеждат особено апетитни, но се оказват страшно вкусни, когато ги разопаковаш и пъкнеш в устата си.

Хенинг се усмихва, когато Тарик се появява в коридора. Обул е чифт черни джинси и е облякъл черна ленена риза. Отива в кухнята. Хенинг чува как той бързо отваря и затваря хладилника, след което отваря шкаф и вади чаша.

— Искаш ли чаша мляко? — провиква се Тарик.

— Тъъ... не, благодаря.

„Мляко“ — мисли си Хенинг. Ходил е на стотици домашни посещения, но никоой преди не му е предлагал мляко. Чува силно удряне на стъклена чаша в кухненски плот, последвано от доволна въздишка. Тарик влиза в дневната и сяда срещу него на дървена табуретка. Вади кутия цигари и предлага една на Хенинг. Той отказва, промърморвайки, че ги е отказал.

— Какво се е случило с лицето ти?

Този неочакван въпрос сварва Хенинг неподготвен. Отговаря, без да се замисля:

— Апартаментът ми изгоря преди две години. Синът ми загина.

Не знае какво точно смуцава Тарик — жестоката истина или безкомпромисната му прякост. Той се опитва да каже нещо, но спира. Вместо това запалва цигарата си и хвърля запалката на масичката. Хенинг проследява правоъгълния инструмент на ада с поглед. Запалката се плъзга по стъклото и спира до пепелника.

Тарик го поглежда. Гледа го дълго време. Хенинг не казва нищо: знае, че е подразнил любопитството на своя събеседник, но не възнамерява да го бомбардира с въпроси. Още не.

— Значи не мислиш, че брат ми го е направил? — пита Тарик и си дръпва от цигарата. Прави гримаса, сякаш има вкус на мръсни крака.

— Да.

— Защо?

Хенинг отговаря честно.

— Не знам.

Тарик изсумтява.

— Но въпреки това не мислиш, че го е направил?

— Точно така.

Мъжът продължава да го изучава с поглед. Хенинг не се предава. Не се бои от това, което могат да разкрият очите му.

— Какво искаш да знаеш?

— Имаш ли нещо против да използвам това?

Хенинг изважда диктофона си и го поставя на масата помежду им. Тарик свива рамене.

Твърде малко репортери използват диктофони. В началото на кариерата си той е записвал всичко, което събеседникът му казва, като

същевременно обмисля следващия си въпрос. Разбира се, това е един нескопосан начин за водене на интервю. Не успяваш да си запишеш всичко, което ти казват, а понякога въпросите, които съчиняваш, докато пишеш, изобщо не са логични, защото мислиш за две неща едновременно. Диктофоните са гениално изобретение.

Хенинг натиска „Запис“ и се обляга назад в стола си. Слага бележника в скута си и включва химикалката си. Диктофонът не бива да заменя бележника и химикалката. Ако записът се окаже лош, ще бъдеш благодарен за няколко бележки, които можеш да ползваш по-късно.

Поглежда към Тарик и веднага вижда, че е разстроен от ареста на брат си. Заподозрян в убийство. Сигурно още се чуди как да каже на роднините си в Пакистан. Какво ще кажат приятелите им?

— Какво можеш да ми кажеш за брат си?

Тарик го поглежда предизвикателно.

— Брат ми е добър човек. Винаги се е грижил за мен. Той ме доведе тук. Измъкна ме от Исламабад, от бедността и престъпността. Каза ми, че животът в Норвегия е добър. Плати самолетния ми билет, осигури ми жилище.

— Какво работи той?

Тарик го поглежда, но не отговаря. „Твърде много бързаш, Хенинг — мисли си той. — Остави мъжа да говори.“

— Отначало беше трудно. Не знаех езика. Единствените ни приятели бяха други пакистанци. Но брат ми ме записа на уроци по норвежки. Запознахме се с хора от други държави. С норвежки жени...

Той спира да говори и се усмихва замечтано. Но усмивката му бързо изчезва. Хенинг не казва нищо.

— Брат ми не е убил никого. Той е добър човек. И я обичаше.

— Хенриете?

Тарик кимва.

— От дълго време ли бяха заедно?

— Не. Само около година.

— Каква беше връзката им?

— Щастлива, струва ми се. И много дейна.

— Имаш предвид, че са правили много секс?

Тарик се усмихва. Хенинг вижда, че той си спомня нещо, може би няколко неща. Кимва.

— Бяха ли си верни?

— Защо питаш това?

— Мислиш ли, че полицаите не са задали същия въпрос на брат ти?

Тарик не отговаря, но Хенинг вижда, че той се колебае какво да му отговори.

— Понякога си бяха верни, понякога не.

— Какво означава това?

— Мисля, че късаха няколко пъти, но след това винаги отново се събираха. И вчера следобед го правиха. Не познавам хора, които биха го правили, ако са скъсали.

— Значи двамата...

Тарик кимва.

— Хенриете беше много шумна. Винаги е шумна, но вчера беше по-шумна от обикновено.

Усмивката отново изчезва. Не е пушил от около минута, но сега си дръпва от миризливите крака, след което смачква цигарата в пепелника.

— Запознаха се на фестивала „Мела“. Тогава не се случи нищо, но после се срещнаха на едно прослушване за филмова роля. След това...

Мобилният телефон на Тарик извънхва от спалнята. Хенинг е чувал този звън и преди, но не може да се сети къде. Тарик се разсейва за миг, но пренебрегва обаждането. Посяга към запалката, взима я и се втренчва в нея.

— Това, което се е случило, е ужасно — казва той, без да вдига глава.

— Имаш ли представа кой може да го е извършил?

Тарик поклаща глава.

— Хенриете и брат ти имаха ли общи приятели, с които са дружали?

Тарик натиска колелцето на запалката. Огненото езиче се изстрелва нагоре. Хенинг чувства как белите му дробове се свиват.

— От Пакистан сме. Имаме много приятели.

— А имате ли приятели, които са етнически норвежци?

— Много.

— Има ли такива сред тях, които са женени?

— Женени?

— Да. Сватбени рокли, годежни пръстени?

— Не разбирам въпроса.

— Сватбена церемония в църква и...

— Ей, знам какво означава „женен“. Просто не разбирам защо ме питаш.

Тарик продължава да си играе със запалката, въпреки че гледа към него. Хенинг не знае как точно да зададе следващия си въпрос, без да разкрие твърде много или да каже нещо, което може да прозвучи като обида.

— Някой от тези приятели изневерявал ли е на половинката си?

Тарик се колебае около секунда. Поглежда Хенинг в очите, след което забива поглед в земята.

— Не знам.

Гласът му е съвсем тих. Хенинг знае, че има нещо, което Тарик не му казва. Записва си „и двамата са изневерявали?“ в бележника си.

— Какво работи брат ти?

Тарик отново вдига глава.

— Защо това е важно за теб?

Хенинг свива рамене.

— Може изобщо да не е важно. Но може да се окаже най-важното нещо от всичко. Не знам. Затова питам, за да разбере що за човек е бил брат ти. Повечето хора са това, което работят. Повечето хора живеят, за да работят.

— При теб така ли е?

Хенинг е готов да продължи с интервюто, но този въпрос го спира точно когато е набрал скорост. Опитва се да измисли разумен отговор, но не може.

— Не.

Тарик кимва. На Хенинг му се струва, че вижда съпричастие в очите му, но не може да е сигурен.

— Брат ми кара такси.

— На свободна практика ли е?

— Не.

— За кого работи?

— За Омар.

— Кой е той?

— Един приятел.

— Знаеш ли цялото му име?

Тарик въздъхва.

— Омар Раба Рашид.

— А ти какво работиш?

Тарик поглежда с досада към Хенинг.

— Фотограф съм.

— На свободна практика или работиш за някого?

— На свободна практика.

Хенинг се опитва да седне изправено на мекия стол, но веднага потъва обратно в него.

— Вчера брат ти отказа да отвори на полицаите и запали компютъра си. Знаеш ли защо би направил това?

Хенинг забелязва как изражението на Тарик се променя и в очите му вече се чете тревога. Той изважда нова цигара и я пали. След това поклаща глава.

— Нямах представа?

Отново клати глава.

— Брат ми беше единственият, който го използваше. Аз имам свой собствен компютър.

— Никога не си виждал за какво го е ползвал?

— Не, но сигурно е било за обичайните неща. Сърфиране в мрежата. Имейли. Свършихме ли? Имам среща с приятел.

Хенинг кимва.

— Само още няколко въпроса и си тръгвам.

Точно в този момент някой чука на вратата. Три бързи почуквания. Тарик изглежда изненадан.

— Твоят приятел?

Тарик не отговаря, но става на крака.

— Ако е друг репортер, предлагам ти да затръшнеш вратата в лицето му — шегува се Хенинг.

Тарик излиза от дневната и тръгва надолу по коридора. От мястото, където седи, Хенинг го вижда. Тарик отваря вратата с едно бързо движение.

Хенинг изключва диктофона и се приготвя за тръгване. Тъкмо го пуска в джоба си, когато чува Тарик:

— Какво...

Два куршума го уцелват в гърдите.

Изстрелите са тихи, но достатъчно силни, за да запратят Тарик Мархони към стената. Хенинг вижда две червени рози, които разцъфват на гърдите му и няма време да реагира, преди дулото на пистолета да се подаде през прага. Влиза мъж. Той вижда Тарик, свлякъл се надолу по стената, и изстрелва трети куршум в главата му.

Господи.

Хенинг се опитва да стане възможно най-бързо, но е потънал толкова дълбоко в мекия стол, че това е невъзможно, без убиецът да го забележи. Вижда как пистолетът се завърта на деветдесет градуса и успява да се хвърли настрани, преди облегалката да бъде перфорирана от дупка с големината на око, появила се точно там, където допреди миг е била главата му. Пълнежът на стола избухва навън. Хенинг чува стъпки. Мисли си, че това е край, че животът му ще свърши, преди дори да е започнал. Изпаднал в паника, той се оглежда и вижда врата, която води към друга стая. Няма избор, трябва да излезе от дневната през нея. Изправя се и хуква към вратата с цялата бързина, на която са способни краката му. Хълбокът му пламва от болка и краката му се огъват, сякаш са направени от кашкавал, но все пак успява да достигне вратата и да я отвори. Чува още един пукот и във вратата зад него се появява дупка, но куршумът не го докосва. Попада в друга стая, малка дневна с голям прозорец. Посяга към дръжката и завърта, но в грешната посока. Пробва отново, но прозорецът се отваря само няколко сантиметра, след което спира. Хенинг го затваря и пробва отново, този път с повече сила, но прозорецът отново спира на същото място. Обръща се. Убиецът още не го е достигнал. Хенинг поглежда прозореца, впряга цялата си сила и дръпва. Успява да го отвори с едно движение. Покатерва се на перваза, поглежда надолу, вижда, че разстоянието е само два метра и веднага си спомня как е стоял на балкона на стария си апартамент с Юнас, точно преди да скочи. В този миг чува как убиецът влиза в стаята. Очаква да почувства острата, парализираща божа на куршум в гърба си, но преди да има време да

помисли, вече е във въздуха. Затваря очи и размахва отчаяно ръце. Единственото нещо, което знае, е, че земята е някъде под него. Изведнъж се удря в нея, коленете му се огъват и той пада напред. Предпазва лицето си с ръце, претъркала се и почти се озовава на улицата, върху трамвайната линия. Но опасността от прозореца е много по-голяма. Убиецът трябва само да натисне спусъка веднъж и всичко свършва.

Хенинг се изправя, чува кола, която се приближава, и се маха от пътя ѝ. „Забрави болката в хълбока и краката! — заповядва си той. — Просто тичай!“ Хенинг тича. Не знае къде отива. Навсякъде наоколо има асфалт и боклуци. Вижда къща. Жълта къща. Няма представа къде се намира, просто тича. Успява да вземе завоя около сградата точно когато два куршума се забиват в стената. Не го уцелват.

Озовава се на малка еднопосочна уличка. „Сигурно е «Св. Халвардсгатен» — мисли си той. — Каква ирония ще бъде, ако умра тук.“ Сега не иска да мисли за майка си. Единственото нещо, което има значение, е, че се намира извън обсега на убиеца. Продължава да тича. Сърцето му препуска. Кръвта му се насища с адреналин. Профучава покрай паркирани коли. Вижда други хора на улицата, цветове. Тротоарът се извива и той го следва, бягайки с всички сили. Не усеща краката си. Има чувството, че те тичат, докато хълбоците му едва се тътрят. Но не му пука за това. Знае, че трябва да се отдалечи възможно най-много от убиеца, защото той също тича.

Хенинг знае, че трябва да позвъни в полицията, но собствената му безопасност е по-важна. Исква да се скрие някъде, за да си поеме въздух и да може да говори, без да хрипти. Вижда отворена врата. Над нея има табела, на която с извити черни букви пише: „ГАМЛЕБИЕН СПОРТЕН ПАРК“. Хенинг влиза вътре, минавайки покрай паркирано до стената червено „Мицубиши“. Не вижда никого наоколо. Чували смет, облежани на стената на порутена колиба. Стените са покрити с графити. Обувките му топуркат по гладкия бетон. Вижда рампа, счупен скейтборд и стар, пластмасов стол. Мястото не е голямо. На една синя стена има надпис „ДОБРЕ ДОШЛИ“. Цялата стена е покрита с графити. Един от тях гласи: „Грижим се един за друг, защото никой друг няма да го направи.“ Оглежда се. Мястото е заобиколено от ограда. Господи. Попаднал е в капан. Вижда няколко дървета... и дупка в оградата. Насочва се натам, навежда се и се провира през

отвора. Якето му се закача за нещо, но той дръпва рязко, съдира го и се освобождава. Пълзи между дървета и храсти, гъсти като джунгла. Минава покрай ръждясал стар хладилник. Вижда къща на един склон отсреща и осъзнава къде се намира.

Спуска се до влаковата линия, гледайки през рамо дали някой го следва. Не вижда никого. Скрива се зад едно голямо дърво, сяда и започва да кашля.

„Дишай, Хенинг. Господи, човече, дишай!“

Открива мобилния си телефон и набира номера на полицията. Докато чака някой да вдигне, той успява да успокои дишането си.

— Ало?

Хенинг се представя и казва:

— Свържете ме с детектив Бярне Бругелан. Веднага.

Когато Хенинг навършва петнадесет години, най-накрая му позволяват да гледа „Свидетел“ с Харисън Форд, Кели Макгилис и Дани Гловър в ролята на убиеца. След като го гледа, Хенинг дълго време отказва да влиза в обществени тоалетни.

Въпреки че оттогава са минали двадесет и две години, той още помни сцената в мъжката тоалетна, в която малкото момченце плаче, а Дани Гловър проверява вратите на тоалетните една по една, търсейки единствения свидетел на убийството. Хенинг трябва да признае, че е мислил именно за Дани, докато се крие зад дървото, гледа профучаващите влакове и се ослушва за стъпките на убиеца.

Сега се намира в чакалня. Знае защо наричат тези помещения „чакални“. Тук трябва да чакаш. И Хенинг чака. Донесят му чаша вода. Но нищо за четене. Защото трябва да помисли. Когато пристигнат полицаите, които ще вземат показанията му, паметта му трябва да е организирана, детайлна и възможно най-точна.

Обикновено е много точен, но напоследък не се чувства във форма. Сеща се за Ивер Гюнешен и Хайди Шус — може би е трябвало да им се обади, но преди да има време да помисли над това, вратата на чакалнята се отваря. Влиза висока жена в полицейска униформа и къса коса. Поглежда го.

— Сержант Ела Санлан — представя се тя и протяга ръка. Хенинг става, стиска ръката ѝ и кимва. Бярне Бругелан, който влиза след нея, буквално я поглъща с очи, преди да забележи стария си приятел от училище и да се ухилва широко.

— Здравей, Хенинг.

Ето го. Чувството, което изпитва всеки път, когато е близо до Бярне. Антипатия. Тези дни това едва ли има нещо общо с Трине. Някои неща просто не се променят.

Ела Санлан сядва от другата страна на масата. Бругелан се приближава до Хенинг и му подава ръката си. „Сигурно е разпитвал стотици заподозрени — мисли си той, — срещал е всякакви хора, но

въпреки обучението и опита, не може да я скрие.“ Мимолетната промяна на изражението, която Хенинг е виждал много пъти и която обикновено е по-очевидна. Трае само частица от секундата и Бругелан бързо възвръща самообладанието си, но не преди Хенинг да види отвращението му от белезите.

Стискат си ръцете. Здраво ръкостискане.

— Господи, Хенинг — възкликва Бругелан и сяда. — Отдавна не сме се виждали. Колко години минаха?

Тонът му е сърдечен, непринуден, приятелски. Кандидатствали са в полицейската академия по едно и също време, но и тогава са нямали нищо общо. Хенинг отговаря:

— Петнадесет — може би двадесет години?

— Да, поне.

Тишина. Обикновено Хенинг приветства тишината, но сега тя го притиска.

— Радвам се да те видя отново, Хенинг.

Той не може да каже същото за Бругелан, но отвърща:

— И аз.

— Искане ми се обстоятелствата да бяха различни. Има много неща, които трябва да обсъдим.

„Така ли? — чуди се Хенинг. — Сигурно си прав.“ Въпреки това не казва нищо.

— Може би трябва да започнем? — предлага Санлан. Гласът ѝ е твърд. Бругелан я поглежда така, сякаш смята да я излапа за закуска, обяд и вечеря. Санлан чевръсто се заема с формалностите. Докато я слуша, Хенинг решава, че е родена в Сунмьоре или някъде там. Харайд, може би?

— Хванахте ли мъжа? — пита той, изпреварвайки първия ѝ въпрос.

Двамата с Бругелан се споглеждат.

— Не — отговаря той.

— Знаете ли накъде е побягнал?

— Тук сме, за да разпитаем вас, а не обратното — казва Санлан.

— Няма нищо — намесва се Бругелан и поставя ръка на рамото ѝ. — Разбира се, че иска да знае. Не, не знаем къде е убиецът. Но се надяваме, че ще ни помогнеш да го открием.

— Можете ли да ни кажете какво се случи? — пита Санлан.

Хенинг кимва и започва. Разказва им за интервюто си с Тарик Мархони, за изстрелите, за бягството. Говори тихо и спокойно, въпреки че вътрешностите му кипят. Чувства се странно, преживявайки всичко това отново, описвайки случилото се с думи. Все пак се е разминал на милиметри от смъртта.

— Защо посетихте Мархони? — пита Санлан.

— За да го интервюирам.

— Защо?

— Защо не? Брат му лежи в ареста за убийство, което не е извършил. Тарик познава... познаваше брат си по-добре от всеки друг. Надявам се, че и вие сте се сетили за това.

— Разбира се, че се сетихме — казва Санлан обидено. — Просто не сме стигнали до там.

— Така ли?

— За какво разговаряхте?

— За брат му.

— Можете ли да бъдете малко по-конкретен?

Хенинг театрално докосва слепоочието си с пръст, опитвайки да си спомни. Има целия разговор, записан на диктофона в джоба си, но не възнамерява да им го даде.

— Помолих го да ми разкаже за брат си, за това какво е работил, каква са били взаимоотношенията му с Хенриете Хагерюп — въпроси, които задаваш, за да научиш повече за един човек.

— Той какво отговори?

— Нищо интересно. Не успях да му задам много въпроси.

— Казахте, че брат му лежи в ареста за убийство, което не е извършил. Какво имате предвид? Защо смятате така?

— Защото сериозно се съмнявам, че го е извършил.

— Защо?

— В миналото му няма нищо, което да доказва, че е ревностен поддръжник на наказанията „худуд“, а убийството, доколкото знам, е свързано с тях.

Дълго време Санлан седи неподвижно и го гледа, след което двамата с Бругелан си разменят многозначителни погледи.

— От къде знаете това?

— Просто го знам.

Санлан и Бругелан отново се споглеждат. Хенинг може да се досети какво си мислят.

„Имаме изтичане на информация.“

Санлан се втренчва в него със сините си очи. Хенинг копнее да се удави в един джин с тоник.

— Изглежда знаете много неща.

Твърдението ѝ по-скоро звучи като въпрос. Хенинг свива рамене.

— Или поне сте знаел. „Капитал“, „Афтенпостен“, „Нетависен“, „Новините 123“. Колко статии сте написал досега, Юл? Колко сензационни разкрития сте направил? Нали така ги наричате вие, журналистите?

Раменете на Хенинг се надигат в подготовка за поредното свиване.

— Винаги съм готов да помогна на полицията с едно-две важни разкрития.

Санлан се усмихва. Хенинг за първи път вижда усмивката ѝ. Перфектни зъби. Червен, апетитен език. Предполага, че Бругелан го е вкусвал.

„Не — мисли си той. — Тя не е толкова глупава.“

— И отново се оказвате в центъра на разследване, но този път в ролята на свидетел. Какво е чувството?

— Да не би да искате да започнете втора кариера в НРК Спортен?

— Струва ми се, че ще приключим много по-бързо, ако не прибъгваме до сарказъм, Хенинг — казва Бругелан и го поглежда приятелски.

Хенинг кимва и признава пред себе си, че този път Бругелан е прав.

— Бих казал, че преживяването е ново за мен — започва Хенинг, този път малко по-учтиво. — Виждал съм много неща през живота си. Грабежи, намушквания, два автогола на един играч в същия мач... Но когато човекът, с когото току-що съм разговарял и който току-що ми е предложил чаша мляко, е застрелян два пъти в гърдите и един път в главата... чувството е доста странно.

— Мляко?

— Обезмаслено.

Бругелан кимва и се усмихва.

— Успя ли да зърнеш убиеца?

Хенинг се замисля.

— Всичко се случи толкова бързо.

— Мозъкът може да запомни много информация за нещо, което си зърнал за частица от секундата. Помисли отново. Опитай се да си спомниш.

Хенинг опитва. И изведнъж черупката се пропуква. Вижда нещо. Лице. Овално лице. Брада. Която не покрива цялото лице, а само областта около устата. В квадрат. Гъсти бакенбарди.

Казва им. И описва нещо друго: устните му. Леко изкривени наляво. „Бругелан е прав — мисли си той. — Да не повярва човек. Бярне Бругелан, всеизвестният чекиджия, е прав.“

— Видяхте ли какво оръжие използва убиецът? — пита го Санлан.

— Не.

— Сигурен ли сте?

— Пистолет? Не разбирам много от оръжия.

— Заглушител?

— Да. Не открихте ли гилзи на местопрестъплението?

Санлан отново поглежда към Бругелан. „Да, разбира се, че са открили“ — мисли си Хенинг, след което мобилният телефон в джоба му започва да вибрира. Опитва се да го игнорира, но той не спира.

— Извинете — промърморва той и посочва джоба си.

— Изключете телефона си — нарежда му Санлан.

Хенинг го изважда и вижда, че Ивер Гюнешен се опитва да се свърже с него. Натиска бутона за изключване и задържа пръста си там.

— Видяхте ли как беше облечен убиецът?

„Мисли! Мисли!“

— Панталони с тъмен цвят. Струва ми се, че якето му беше черно. Не, не черно, а бежово.

— Черно или бежово?

— Бежово.

— Какъв цвят беше косата му?

— Не си спомням, но ми се струва, че и тя беше тъмна. Целият беше тъмен.

Санлан го поглежда със съмнение.

— С изключение на бежовото яке — добавя бързо той.

— Имигрант? — пита Бругелан.

— Да, така ми се струва.

— Пакистанец? Като жертвата?

— Да, възможно е.

Бругелан и Санлан си записват нещо. Хенинг не вижда какво, но може да предположи.

„Убиецът е познавал жертвата.“

Той решава да използва кратката пауза в разговора.

— Мислите ли, че сте арестували грешния Мархони?

Изважда бележника си. Санлан и Бругелан отново се споглеждат.

— Не разбрахте ли, че това не е...

Бругелан кашля. Ръката му отново се приземява върху рамото на Санлан. Тя се изчервява.

— Твърде рано е да се каже.

— Значи не сте изключили възможността мотивът за убийството да е отмъщение?

— Не сме изключили нищо.

— Тогава върху коя теория почива разследването ви? Махмуд е арестуван, заподозрян в убийство, но по-малко от двадесет и четири часа след това брат му е убит.

— Бярне... — протестира Санлан.

— Без коментар. И този разговор приключи — обявява Бругелан.

— Ще разпознаете ли убиеца, ако го видите отново? — продължава Санлан. Хенинг се замисля, припомня си сцената, разиграла се в апартамента на Мархони, и отговаря:

— Не знам.

— Бихте ли опитали?

Хенинг осъзнава накъде бие.

— Имате ли снимки, които мога да разгледам?

Тя кимва.

— Винаги мога да опитам — казва той.

— Винаги ли се държиш така? — пита Бругелан, сяда и отваря лаптоп. Преместили са се в по-малка стая. Хенинг сяда от другата страна на масата и гледа как Бругелан пише нещо на малката клавиатура.

— Как? — отговаря Хенинг.

— Неуважително и арогантно?

Бругелан обръща лаптопа към него и се усмихва. Въпросът му изненадва Хенинг. Краищата на устата му увисват надолу и той накланя главата си, първо наляво, а после надясно. Ако иска да превърне полицая пред себе си в потенциален източник на информация, не бива да се държи неуважително и арогантно пред въпросния полицай — поне така пише в „Журналистика за начинаещи“. Така че отговаря:

— Извинявай, не беше нарочно.

Хенинг вдига ръце, за да подчертае разкаянието си.

— Не съм на себе си след това, което се случи. Не ставам свидетел на убийство всеки ден. Обикновено не се държа така. Сигурно е защитен рефлекс или нещо такова.

Бругелан кимва.

— Разбирам.

Не уцелва мишената в десетката, но поне в деветката. Бругелан побутва компютъра по-близо до него.

— Използвай стрелата, за да ходиш напред и назад. Ако искаш да разгледаш някоя снимка по-отблизо, просто кликни върху нея.

— Всички тези хора имат полицейско досие?

— Да. Подбрах имигранти с криминални провинения. Добавих и няколко други критерии.

Хенинг кимва и започва да разглежда снимките.

— Е, Бярне, какво си правил през годините, откакто завършихме училище? — пита той, докато гледа екрана.

— Това-онова, като повечето хора. След изпитите се записах в армията. Бях една година в Косово, а след това изкарах тригодишен курс в спортния колеж. След това кандидатствах в полицията. И оттогава съм тук.

— Семейство?

В момента Хенинг презира себе си.

— Жена и дете.

— Жена ти — възможно ли е да я познавам? Или да съм чувал за нея?

— Съмнявам се. Запознахме се в спортния колеж. Анита е от Хамар.

Хенинг кимва, без да откъсва очи от екрана. Разпознава някои от лицата, но само защото е писал за тях или е виждал техни снимки по вестниците.

— Харесва ли ти да бъдеш полицай? — пита Хенинг. Искане му се да повърне.

— Много, въпреки че работата е трудна. Не виждам дъщеря си толкова често, колкото ми се иска. Работното време не позволява. Винаги разследваме нещо.

— На колко години е дъщеря ти?

— Три. Три и половина — добавя бързо Бругелан.

— Прекрасна възраст — казва Хенинг и веднага съжалева за думите си. Надява се, че Бругелан няма да прояви традиционното в тези случаи любопитство и бързо го пита:

— Как се казва?

— Алиша.

— Хубаво име.

Хенинг чувства как жлъчката се надига в гърлото му заедно с вчерашното кафе.

— Жена ми искаше международно име. За да може детето ни да живее в чужбина, без постоянно да ѝ се налага да обяснява как се произнася името ѝ.

Бярне се смее. Хенинг също опитва да се засмее, но прозвучава твърде фалшиво и веднага спира. Отново се съсредоточава върху задачата си. Лица, лица и още лица. Лица на престъпници. Гневни очи, зловни уста. Но не и неговият убиец.

След около петнадесет минута Бругелан казва:

— Мислиш ли, че убиецът те е видял добре?

Хенинг вдига очи от екрана и зяпва детектива. „Странното е, че изобщо не се сетих за това“ — мисли си той.

— Не знам — отговаря Хенинг и опитва да си припомни как е протекло бягството му от апартамента на Мархони. През повечето време убиецът е гледал гърба му, но е имало един миг, когато погледите им са се срещнали. А лицето на Хенинг не е лесно за забравяне.

„Да, видя ме — заключава той. — Трябва да ме е видял.“

Поглежда към Бругелан и веднага разбира какво си мисли той. Ако не открият инкриминиращи доказателства на местопрестъплението, единствено Хенинг може да постави убиеца там. В съдебната зала показанията му ще превърнат процеса в дузпа, изпълнена при отсъствието на вратар. Необходимо е само едно нещо.

Хенинг да остане жив.

Четиридесет и пет минута по-късно той докосва екрана на лаптопа с върха на показалеца си и поглежда развълнувано към Бругелан. Детективът става и заобикаля масата.

— Сигурен ли си?

Хенинг отново поглежда кривата устна на мъжа.

— Да.

Очите на Бругелан проблясват. Той взима компютъра, обръща го към себе си, сяда, пише нещо и кликва.

— Кой е той? — пита Хенинг. Бругелан го поглежда над лаптопа с блеснал поглед.

— Казва се Ясер Шах — отговаря неохотно той. — Но не смей да споменаваш името му във вестника си.

Хенинг вдига ръце.

— Какво е направил?

— Нищо особено. Има две присъди за притежание на наркотици. Дребни кражби.

— Значи се е издигнал в йерархията — от наркодилър е станал наемен убиец.

— Така изглежда.

— Хм.

— Членува в банда, наречена ЛМО. „Лошите момчета на огъня“.

Хенинг сбърчва нос.

— Що за банда е това? Никога не съм чувал за тях.

— Миналата година привлякоха вниманието ни. Замесени са в много неща. Контрабанда, наркотици, събиране на дългове посредством юмруци и оръжия като... ами... оръжия. Колегите от отдела по организираната престъпност са събрали доста информацията за тях, струва ми се.

— Братята Мархони имали ли са нещо общо с ЛМО?

Бругелан отваря уста, но след това я затваря и го поглежда. Хенинг много добре знае какво си мисли той.

„Хенинг, сигурно си свестен тип, но още не те познавам достатъчно добре.“

— Това е страхотно — казва вместо това Бругелан. — Благодаря ти. Много ни помогна.

Двамата стават. Отново стискат ръцете си. Хенинг напуска полицейския участък с усещането, че е помогнал най-вече на себе си.

Заглавието се пръква в главата му на тротоара пред участъка. „Последните думи на Тарик“. Мисли си, че статията ще бъде страхотна. Коре ще полудее от кеф.

Включва мобилния си телефон веднага след като завива по „Грьонландслейрет“. Тридесет секунди по-късно получава десетина есемеса. Няколко души са оставили съобщения на гласовата му поща. Ивер Гюнешен е един от тях. Хенинг знае защо са го търсили, разбира се, но в момента се чувства твърде изстискан, за да пише есемеси и тъкмо се кани да ги изтрие, когато Гюнешен отново му звъни. Хенинг въздъхва и отговаря с едно рязко:

— Да?

— Къде си?

— Пред полицейския участък.

— Защо не ни се обади? Това е сензационно развитие и трябваше първи да го отразим.

— Бях малко зает с това да спасявам живота си. Или поне онова, което е останало от него.

— За бога, опитвам се да се свържа с теб от три часа и половина.

— Три часа и половина?

— Да.

— Засякъл си?

Гюнешен си поема дъх и го изпуска толкова силно, че ухото на Хенинг започва да бучи.

— Напълно неприемливо е НРК първи да пуснат новината, че репортер на „Новините 123“ е станал свидетел на убийство.

— Пак този Йорн Бендиксен?

— Да.

— Източниците му трябва да са много добри.

Хенинг казва това по начин, който не може да бъде разбран погрешно. Знае, че Гюнешен ще приеме думите му като лична обида.

— Поне мога да те интервюирам сега, така че ми разкажи какво се случи. Не сме цитирали НРК и създадохме впечатлението, че сме разговаряли с теб, така че в момента всички сме в кюпа. Но едно интервю с теб би оправило нещата.

— Не сте си измисляли цитати от мен, нали!

— Не, не. Можеш сам да провериш, когато се прибереш, или да прочетеш статията от мобилния си телефон. Как искаш да го направим — можеш да дойдеш в офиса или направо по телефона?

— Не.

— Какво имаш предвид — не?

— Не, не — отговаря Хенинг, имитирайки гласа на Гюнешен. — Няма да има интервю.

Пълна тишина.

— Това шега ли е?

— Не, не.

— Защо, по дяволите?

— Защото два куршума профучаха покрай главата ми преди около три часа и половина. Нямам намерение да помагам на убиеца да ме открие, в случай че иска да опита отново. Той знае, че го видях. Или ако не знае, скоро ще разбере.

Гюнешен въздъхва.

— Сега се прибирам вкъщи, за да напиша интервюто с Тарик. Когато свърша, ще си взема двудневна отпускат — продължава Хенинг. Едва успява да завърши изречението, когато Гюнешен затваря. Хенинг се ухилва.

Пред входа на супермаркет „Мени“ телефонът му отново започва да звъни. Непознат номер. Може би е Гюнешен, опитвайки се да го праметне. Хенинг изключва телефона и си представя две, три или може би дори четири топли пържолки. Ммммм...

Запасът му от батерии е на свършване, но все пак има достатъчно, за да замени батериите в осемте димни детектора, когато се прибира вкъщи. Влиза в дневната. Там няма убийци, които го чакат с пистолет в ръка. Не че се е страхувал, че ще има, но човек никога не знае.

Взема си душ, докато чака компютърът му да се зареди. Петнадесет минути по-късно включва FireCracker 2.0. Исква да зададе един въпрос на btiernes7. Този път източникът му е онлайн.

МакаПака: Турбо.

btiernes7: Негро. Не ти отне много време да се превърнеш в мишена, а?

МакаПака: Свикнал съм с това.

btiernes7: Добре ли си?

МакаПака: О, да. И без това нямам нужда от сън.

btiernes7: Брой овце. Онанирай.

МакаПака: Нямам сили.

btiernes7: ...

МакаПака: Смятам да си взема два дни отпуска, но искам да те питам нещо.

btiernes7: Отпуска? Ти?

МакаПака: Братята Мархони имат ли нещо общо с ЛМО? Били ли са членове на бандата?

btiernes7: В момента се опитваме да намерим връзката.

МакаПака: Но има такава?

btiernes7: Ти не мислиш ли така?

МакаПака: Не знам. Може би са се познавали социално.

btiernes7: Да бе.

МакаПака: Ще извършват ли полицейски проверки?

btiernes7: Още не знам нищо за това. Но предполагам, че първо ще шурмуват дома на Ясер Шах.

МакаПака: Сигурно се е покрил.

btiermes7: Не мислиш, че ще пробва отново да те убие.

МакаПака: Ти би ли го направил? При положение че всички те търсят?

btiermes7: Не. Предложиха ли ти закрила?

МакаПака: Да.

btiermes7: Добре. Човек никога не знае — някой друг може да опита да довърши работата.

МакаПака: Отказах.

btiermes7: О. Така ли?

МакаПака: Много смешно.

btiermes7: Какво ще правиш сега?

МакаПака: Смятам да се покрия за ден-два.

btiermes7: Най-малко.

МакаПака: Ок. Може да поработя малко от вкъщи. Искам да видя как ще се развият нещата.

btiermes7: Ок.

МакаПака: Някакви развития в разследването?

btiermes7: Твърде малко. Опитват се да намерят връзка между братята и ЛМО. Търсят улики. Провеждат разпити.

МакаПака: Нещо, което не знам?

btiermes7: Отказаха се от теорията, че е било убийство на честта.

МакаПака: Нещо друго?

btiermes7: Не съм сигурен. Не знам дали това е важно, но разбрах, че едно продуцентско студио е купило правата на сценарий, написан от Хагерюп.

МакаПака: Кога?

btiermes7: Преди известно време, струва ми се.

МакаПака: Съперничество между колеги може би?

btiermes7: Нямам представа. Но полицаите разпитват всичките ѝ приятели и учители.

МакаПака: Хагерюп имала ли е дипломен ръководител?

btiermes7: Да. Мъж на име Ингве Фолдвик.

МакаПака: Звучи ми познато.

btiermes7: Не и на мен.

МакаПака: Знаеш ли нещо за палатката в парка „Екеберг“?

btiermes7: Била е сложена там от института. Снимали са филм.

МакаПака: Подозираш ли някой от състудентите ѝ?

btiermes7: В момента не. Махмуд Мархони е главният им заподозрян. Имат инкриминиращи доказателства.

МакаПака: Бил ли е разпитван след убийството на брат му?

btiermes7: Не. Адвокатът му се направи на важен.

МакаПака: Ок. Благодаря ти. До скоро.

btiermes7: Пази се.

„Пази се.“

Това е цитат от филма „Жега“ с Робърт де Ниро и Ал Пачино. Персонажът на Джон Войт седи в една кола заедно с Робърт де Ниро. Двамата планират поредното си проникване с взлом. Де Ниро излиза от колата и Джон Войт му казва да се пази.

btiermes7 харесва „Жега“. Войт има право. Важно е да се пази. И се радва, че на някого му пука за него, въпреки че Хенинг не знае дори името му.

6tiermes7 е прав. Няма да му е лесно да си стои вкъщи. В главата му се въртят твърде много въпроси и колкото повече обмисля нещата, толкова по-сигурен става, че ще намери отговорите в института на Хенриете Хагерюп.

Хенинг влиза в сайта на „Вестердал“ и отново включва мобилния си телефон. Точно както преди, есемесите се натрупват за секунди. И точно както преди той ги изтрива, без да ги чете. Кликва на страницата за филми, отваря списъка със снимачния екип и открива Ингве Фолдвик. Изскачат снимка, CV и информация за контакти. Хенинг чете.

От къде го познава? Тъмна коса с път. Тесен нос. Жълтеникава кожа, не кафява — кожа, която лесно хваща тен. Набола брада, леко прошарена. Наближава петдесетте, но все още е красив. Хенинг подозира, че някои от студентите му са влюбени в него.

Поглежда часовника. Пет и половина. Последните думи на Тарик ще трябва да почакаат. Вместо това набира мобилния номер на Фолдвик. Той вдига на третото извънмяване. Хенинг се представя. Фолдвик казва „Здравейте“ с тон, който Хенинг веднага разпознава. „Ох, пак ли тези лешояди от пресата?“

— Нямам какво да ви кажа — започва Фолдвик.

— Не искам нищо да ми казвате — затапва го Хенинг.

Тишина.

Хенинг знае, че Фолдвик не разбира какво има предвид. Точно това цели. Остава го да се чуди няколко секунди, преди любопитството му най-накрая да надделее.

— Какво имате предвид? — пита го той.

— Искате ли да се срещнем утре сутринта или когато ви е удобно, за да ви обясня защо искам да говоря с вас? Но ще излъжа, ако кажа, че това няма нищо общо с покойната ви студентка.

— Не знам дали ще имам...

— Ще отнеме само няколко минути.

— Както вече ви казах...

— Искам хората, които прочетат статията ми за Хенриете, да добият възможно най-точна представа за нея. Струва ми се, че вие сте най-подходящият човек за това. Познавали сте я така, както никой друг не я е познавал, а колегите ѝ разправят много странни неща за нея.

Мълчание. Хенинг чува как зъбчатите колела в главата на Фолдвик се въртят, докато обмисля предложението му. Това също е част от подхода му. Трябва да масажираш егото на човека, когото искаш да интервюиращ, за да може на него да му е по-трудно да ти откаже, отколкото да се съгласи.

— Ок, ще ви отделя две минути. Утре в десет часа.

Устните на Хенинг се разтеглят в широка усмивка.

— Десет часа е идеално.

Лесно е да се пише статия, когато имаш цялото интервю на запис. Отначало Хенинг решава да включи всичко, което Тарик му е казал, тъй като това са последните му думи. Но скоро той изоставя тази идея. Статията започва да добива форма и Хенинг вижда, че в нея има твърде много маловажна информация. Освен това не иска хората да научат всичко, което Тарик му е казал за брат си. Все пак Махмуд все още е в ареста, а случаят не е приключен.

Отнема му половин час да набере всичко, което Тарик Мархони му е разказал. Започва да го редактира и решава да се съсредоточи върху описанието, което Тарик прави на брат си.

„Брат ми е добър човек.“

Малко скучно, но добро начало. Продължава да набира: „Тарик Мархони прекара последните мигове преди смъртта си, хвалейки брат си, заподозрян в убийство. Прочетете ексклузивното интервю тук.“

Хенинг знае, че хората ще прочетат статията му, дори и да не е особено вълнуваща. Последните думи на един човек винаги привличат интерес, независимо от това какви са. А когато интервюто е ексклузивно като това, всички ще кликнат на него, дори и досега да не са обръщали особено внимание на случая. Останалите медии веднага ще започнат да пресяват статията за цитати, които могат да използват. Това означава: „... каза Тарик Мархони на «Новините 123» броени минути преди да бъде убит.“

Цитати. Заедно с приходите от реклами и продажби, цитатите в конкурентни вестници и телевизии е нещото, което има най-голямо

значение за повечето вестници. В същото време, когато някоя голяма риба използва цитат от чужд материал, без да посочи източника, това предизвиква огромно раздразнение, особено ако жертвата е някое по-скромно печатно издание.

Подобни неща се случват всеки ден. Големите риби толкова се боят от това малките рибки да не пораснат, че често жертват както добрите обноски, така и медийната етика. Не става дума за буквална кражба — в повечето случаи големите риби се свързват с източника, за да получат същите цитати и за да могат после възмутено да настояват, че „просто им е дошла същата идея“. НРК например има следната политика: ако една история се появи в поне две медии, значи няма причина да се изказва благодарност на нито една от тях.

Хенинг няма представа дали тази политика е била променена по време на двугодишното му отсъствие, но знае, че ще бъде невъзможно да не цитират статията му за Тарик. Предполага, че Хайди Шус ще е много доволна. Както и Ивер Гюнешен.

Не, всъщност Гюнешен едва ли ще се зарадва.

Хенинг се замисля за ЛМО. „Лошите момчета на огъня“. Що за име е това за престъпна банда? Повечето банди си избират име, което да плаши и ужасява. „Бандитите“. „Ангелите на ада“. Хенинг установява, че изпитва все по-голямо любопитство по отношение на ЛМО. Пише пълното име в Google и му излизат хиляди попадения, повечето от които нямат връзка с бандата или са неточни. Ревюта на филма „Лоши момчета“, статии за някакъв шведски изпълнител, който преди две години имал хит, наречен „Огън“, хора, които са описани като „лоши момчета“ и банда от района Фурусет на Осло, които също наричат себе си „Лошите момчета на огъня“. Нищо важно.

Все пак Хенинг открива статия на „Афтенпостен“, отпечатана преди шест месеца, в която става дума за война между банди във Фурусет. Никъде в текста не се споменава ЛМО, но въпреки това той кликва на линка.

Рязко си поема дъх. Нора е автор на статията. Явно е започнала да се занимава с опасни неща. Бандите обикновено разпространяват дрога и събират дългове. Членовете им най-често са хора, които търсят собствената си идентичност. Това е една от причините да станат хулигани. Бандата е нещо, към което могат да принадлежат.

Заглавието на Нора е „БРУТАЛЕН СБЛЪСЪК НА БАНДИ ВЪВ ФУРУСЕТ“. Хенинг зачита статията. Няма снимки от местопрестъплението. Само архивна снимка на брадва и бухалка, сложени на кръст. Предполага, че Нора е работила нощна смяна и в „Афтенпостен“ не са били готови да пуснат нова снимка.

Въпреки това Хенинг вижда, че Нора се е справила много добре. Взела е интервю от полицаия, отговарящ за разследването — ръководителят на столичния отдел за борба с организираната престъпност. Освен това е разпитала двама очевидци и е говорила с бивш член на едната от замесените в сблъсъка банди. Написала е петдесет реда по тема, която обикновено получава два-три в повечето вестници.

Хората рядко се вълнуват от сблъсъци между банди. Те си мислят: „Страхотно, нека се избиват. Няколко идиота по-малко.“ Хенинг не знае защо, но решава да ѝ се обади. Може би иска да получи актуална информация за тези кретени, но нищо чудно причината за това решение да е напълно различна.

Иска да разбере къде е.

Знае, че това е глупаво и нелогично, но не може да направи нищо по въпроса. Иска да знае дали е с Гюнешен, дали ще звучи щастлива, или тъжна, дали ще се смути, или зарадва, когато чуе гласа му. Не са говорили по телефона от деня, в който Юнас е починал. Нора му се е обадила, за да го попита дали може да вземе Юнас от детската градина и да го гледа до следващата сутрин, въпреки че тази седмица тя трябва да се грижи за него. „Не се чувствам добре — казва му тя, а той отвръща: — Да, разбира се, не се притеснявай.“

Хенинг знае, че нещото, което я изяжда отвътре, не е нито пожарът, нито смъртта на сина им. Нора никога няма да си прости за това, че се е разболяла и го е помолила да се разменят. Ако не се е разболяла, Юнас не би спал при него. И синът им щеше да е жив.

Сигурен е, че всеки път, когато Нора се почувства зле, тя пренебрегва симптомите. „Нищо ми няма. Добре съм. Ще отида на работа.“ И всеки път си мисли едно и също: „Защо просто не отидох да го взема от детската градина? Наистина ли бях толкова болна?“

Подобни мисли могат да превърнат живота в истински ад. Що се отнася до него... той не може да спре да мисли за трите чаши бренди, които е изпил, след като е сложил Юнас да си легне. Може би е щял да

успее да го спаси, ако е изпил само две? Или само една? Ами ако предишната вечер си е легнал по-рано? Не би бил толкова изморен и не би задрямал пред телевизора, преди огънят да се разгори.

Ами ако...

30

Оставя телефона да звъни дълго време. Може би на дисплея ѝ пише, че обаждането е от него? Или си е купила нов телефон и не е прехвърлила номерата от стария? Или пък просто е изтрила неговия? Или е заета с нещо? С живота си може би.

Изненадва се, когато Нора най-накрая вдига. Би могъл и би трябвало да затвори след десетото иззвъняване, но не успява да го направи.

— Здравей, Хенинг — казва тя.

— Здравсти, Нора.

Господи, колко боли да произнася името ѝ на глас.

— Как си? — пита го тя. — Чух какво се е случило.

— Добре съм.

— Сигурно много си се уплашил?

— По-скоро се вбесих.

Това е вярно. Не се опитва да се прави на екшън герой. Наистина се е бил вбесил, най-вече защото не е искал животът му да свърши така, наред един неразрешен случай.

Двамата мълчат. Едно време това им се е отдавало, но сега мълчанието е неловко. Тя не го моли да ѝ разкаже преживяното. Той започва разговор, преди нещата да станат още по-неловки. Предполага, че Нора не иска да звучи твърде загрижена за състоянието му, тъй като Гюнешен е в стаята с нея.

— Слушай, работя върху една статия и попаднах на нещо, което си писала за бандата „Лошите момчета на огъня“. Статия, публикувана в „Афтенпостен“ преди около шест месеца. Помниш ли?

Няколко секунди тишина.

— Да. Бяха се сбили с членовете на друга банда, ако си спомням правилно. „Щурмуващите“ или нещо такова.

„Звучим като приятелски настроени хора“ — мисли си той.

— Точно така.

— Четирима или петима от тях бяха приети в болница с прободни рани и счупени кости.

— Да.

— Защо пишеш за тях?

Той се колебае дали да ѝ каже, но после си спомня, че работят за конкурентни вестници и че доверието е затворена глава от книгата им с общи спомени. Или частично затворена.

— Не пиша за тях. Още не.

— ЛМО не е шега, Хенинг.

— Никога не се шегувам.

— Говоря сериозно. Някои от тези момчета са истински психопати. Не им пука за никого. Да не мислиш, че са замесени в убийството на Тарик Мархони?

„Ох, Нора. Познаваш ме твърде добре.“

— Не знам. Още е твърде рано за заключения.

— Ако решиш да пишеш за тях, Хенинг, внимавай. Ок? Не са приятни хора.

— Сигурно ще се оправя — отговаря той и се замисля. Колко странно е това, че двамата с Нора отново обсъждат статии и източници. Журналистите неминуемо говорят за работата си. Особено когато живеят заедно. Поне докато всичко не отиде по дяволите.

Имало е период, през който Хенинг е работил твърде много. Когато се е връщал от работа, Нора е била твърде изтощена и не е искала дори да чуе за вестници. Нещата излизат от контрол. Вината е негова, разбира се. „Това се превръща в моя запазена марка — мисли си той. — Успявам да унищожа дори най-прекрасните неща.“

Благодари ѝ за помощта и затваря. Остава на дивана, втрещен в телефонната слушалка, сякаш очаква Нора да продължи да говори, въпреки че връзката е прекъсната. Отново притиска телефона до ухото си. Тишина.

Спомня си едно двойно убийство в Бодьо отпреди няколко години. Това е една от първите нощи, когато не са били заедно. Хенинг се обажда на Нора, преди тя да си легне. Говорят половин час, може би повече. Когато най-накрая чува прозявката ѝ, той ѝ казва да остави слушалката на възглавницата, но да не затваря. Иска да чуе как спи. Хенинг дълго седи в хотелската си стая, слушайки дишането ѝ.

Отначало то е бързо, но постепенно става все по-дълбоко. След това и той си ляга. Не си спомня дали изобщо е затворил. Но е спал като бебе.

31

Захирулах Хасан Минтроза се обляга напред на скърцащия стол в стъклената си клетка. Брой пари. В брой. В автомивката парите винаги са в брой. Има касов апарат и той е включен, но Хасан никога не го използва.

Според него няма нищо по-хубаво от парите в брой.

Доволен е от оборота за деня. 12 пътнически автомобили, всеки по 150 крони — 1800 крони. Плюс 2 лъскания — още 800 крони. 36 таксита, всяко по 100 крони. Общо 7000 крони. Не е зле. А остават още два часа до края на работното време.

Отстъпките за таксиджии са добра идея.

Хасан става, за да посрещне поредния клиент, когато зад мръсния мерцедес спират две други коли. Полицейски коли.

„Проклятие“ — мисли си Хасан. Трима полицаи излизат от двете коли. Хасан отива да ги посрещне. Виждал е един от тях и преди.

— Вие ли притежавате тази автомивка? — пита детектив Бругелан. Провиква се, за да надвика пароструйките, които съскат в автомивката. Хасан кимва.

— Имате ли служител на име Ясер Шах?

„Проклятие“ — мисли си отново Хасан.

— Да.

— Къде е той? Искаме да говорим с него.

— Защо? — пита Хасан.

— Тук ли е?

— Не.

— Знаете ли къде е?

Хасан клати глава.

— Днес не трябва ли да е на работа?

— Не.

— Имате ли нещо против да разгледаме автомивката?

Хасан свива рамене, но не влиза с полицаите. Мръсният мерцедес отпрашва.

Хасан си мисли за Ясер. „Скапан аматьор. Нали му казах да не прави грешки?“

Работата в автомивката спира. Едно такси е почти готово. Полицаяте разговарят с мъжете, но Хасан не може да чуе какво си казват. Вижда как Мохамед клати глава. Омар прави същото.

Полицаяте претърсват всяко помещение, влизат в стъклената му клетка, проверят пред и зад автомивката. Бругелан казва нещо на другите полицаи, след което се приближава до Хасан.

— Трябва спешно да говорим с Ясер Шах. Ако го видите, трябва да му кажете да се свърже с мен или с полицията при първа възможност.

Бругелан му подава картичка. Хасан неохотно я приема, но не я поглежда.

„Мечтай си, прасе.“

— Знаем какво правиш тук, Хасан.

Той се опитва да не показва смущението си, но усеща как бузите му почервяват. Чака Бругелан да го заплаши, но изведнъж осъзнава, че той вече го е направил.

Детективът не казва нищо повече. Хасан знае, че ченгетата ще наблюдават автомивката с надеждата да заловят Ясер Шах, а и за да разучат останалите му дейности.

Гледа злобно към Бругелан и другите полицаи, докато се качват по колите си. „Може би трябва да направя отстъпка за полицаи“ — мисли си Хасан. Колите потеглят. „Безплатно измиване в замяна на трупове им на дъното на фиорда Осло.“

Влиза в автомивката и прави знак на мъжете да се приближат. Събират се в стъклената клетка. Хасан не сядва. Дълго време оглежда лицата им.

— Знаят, че Ясер го е направил — казва той.

— Как е възможно? — пита Мохамед.

— Тъп ли си? Ясер ни каза, че там е имало друг мъж. Сигурно е видял Ясер и го е разпознал. Може да съсипе всичко.

— Кой? Ясер?

Хасан въздъхва и клати глава.

— Свидетелят, кретен такъв.

Мохамед трепва.

— Не знам как ще го направите, но искам да го откриете.

Хасан отново започва да оглежда лицата им, едно по едно.

— Научете всичко, което можете от вестниците, говорете с хора, които познавате, в случай че някой от тях знае кой е свидетелят. Ясер каза, че лицето на мъжа било осеяно с белези. Белези от изгаряне. Това би трябвало да улесни задачата ви. Ако ченгетата не открият доказателства, че Ясер е бил в апартамента, свидетелят е единственият човек, който може да провали всичко. Обадете ми се, когато го откриете.

— Защо, ти какво ще правиш? — пита един от мъжете.

Хасан въздъхва.

— Какво ще правя аз? Какво мислиш?

Хенинг свършва с набирането на интервюто с Тарик и го изпраща по електронната поща в новинарския отдел. Пише с главни букви, че името и снимката му не трябва при никакви обстоятелства да се пускат заедно със статията. Няма намерение да потъва вдън земя, но въпреки това не иска абсолютно всички да знаят къде се намира.

Поглежда часовника. Проклятие. Магазинът за алкохол и цигари е затворил. Няма смисъл да ходи при майка си без бутилката „Св. Халвард“. Вместо това решава да се разходи. „Може би има тренировка, която мога да погледам — мисли си той. — Да се отпусна малко.“

Слънцето, подало се над покривите на сградите, го пронизва с лъчите си, когато излиза навън. Пред ресторанта на господин Танг са изнесли маса и два стола. Кучето под масата затваря очи. Струва му се, че е ирландски сетер.

Като малък Хенинг е обожавал кучетата. И те са му отвръщали със същото. Баба му и дядо му са имали куче на име Бианка. Тя го е боготворяла. Особено след като се оказва, че Хенинг е алергичен към нея.

Хенинг тръгва да пресича „Марквей“ и един жълт опел „Корса“ профучава покрай него. Жълтите коли винаги му напомнят за Юнас. Веднъж, когато е взел Юнас от детската градина, синът му е посочил всяка жълта кола по пътя им към вкъщи. Правилата на играта са прости — печели първият, който посочи жълтата кола. Играли са я и на следващия ден. И на по-следващия. Всъщност са я играли през цялото

лято. Не минава ден, през който Хенинг да не се оглежда за жълти коли. И всеки път чува собствения си глас: „Жълта кола!“ А Юнас протестира: „Аз първи я видях. И не беше съвсем жълта. Освен това не се брой, защото още не сме започнали.“

Деца. Могат да превърнат всичко в игра.

На трибуните почти не е останало празно място. Футболисти, родители, приятели, зяпачи. Хенинг сяда на обичайното си място, захлупен от горчивия здрач. Гледа ги, докато тренират и играят. Разпознава повечето момчета на терена. Те си говорят и се смеят. Едно от тях държи пакетче чипс. Русокосо момче с вратарски ръкавици на ръцете се опитва да направи челна стойка. Треньорът им се скарва. Казва им да се подготвят, защото мачът всеки момент ще започне.

Момчетата носят лилави футболни тениски „Грюнер“, които са твърде големи за тях. Юнас винаги е изглеждал добре в тези тениски. Бели шорти и бели чорапи. Хенинг затваря очи и се опитва да си представи Юнас, пораснал с две години. Може би косата му би била по-дълга. Харесвал я е дълга. Вижда чертите на по-голямото момче, наченките на юношата. Може би вече би се заглеждал по момичета, но категорично да го отрича.

Може би.

Ами ако...

Хенинг отваря очи. Момчето е изяло чипса и сега утолява жаждата си с кока-кола.

Тази нощ сънува пистолети. Огромни пистолети, които бълват куршуми. Оловото лети към него, но всеки път Хенинг се събужда, преди куршумите да го проният.

Как мрази да спи.

Писва му да кисне в апартамента и още с пукването на зората Хенинг поема към парка „Екеберг“. Седи на своя ръждясал, светлосин скутер „Веспа“ и минава през град, който още не се е събудил.

Това е нещо, което е свикнал да прави — да се връща на местопрестъплението. Идея, която му е дал старият му наставник Ярле Хьогсет. Така може да постави мястото, където е било извършено убийството, в географски контекст. Възможно е дори да открие информация, която нито полицаите, нито другите журналисти са успели да надушат. Ярле Хьогсет е умен мъж. Освен по отношение на тютюна.

Хенинг паркира до тротоара, който заобикаля парка, близо до училище „Екеберг“. Палатката все още е там, заобиколена от полицейска лента. Още няма шест часа сутринта.

Хенинг се оглежда. Кон пасе трева до фермата „Екеберг“. Руса жена с конска опашка е излязла да потича. Вижда куче, което лежи в тревата около огромните брези, които сякаш са се сраснали в едно дърво. Кучето има пръчка в устата си.

Насочва се към палатката и се опитва да си представи това, което се е случило. Хенриете Хагерюп, заровена до кръста, в безсъзнание след изстрел с електрошоков пистолет. Мъж, който я замеря с тежки камъни, шибя я с камшик, отрязва ръката ѝ. Сигурно е започнала да пици твърде късно. Никой не е видял или чул нещо подозрително.

Била е убита през нощта или много рано сутринта. Дошла е тук сама. Никой не може да пренесе жена, изпаднала в безсъзнание, през парка „Екеберг“, без да го видят. Дори през нощта. Още е имало движение по улицата. Това го кара да мисли, че е имала среща с някой,

когото е познавала. Възможно ли е снимките на филма да имат нещо общо с това?

Кучето скача към него и прекъсва мислите му. Хенинг едва успява да вдигне ръце пред гърдите си, за да се предпази. Кучето се опитва да го ухапе за ръката. Той го избутва настрана. Животното не лае, но ръмжи. Собственикът му се приближава.

— Седни.

Гласът му е твърд. Кучето обикаля краката на Хенинг, но след това неохотно се връща при господаря си.

— Извинете — казва възрастният мъж. — Просто иска да си играе с вас. Много е палав. Добре ли сте? Не ви ухапа, нали?

Хенинг няма нищо против палавите кучета, но не харесва тези, които се опитват да изядат ръцете му. Иска да се разкреши на този проклет идиот, който оставя смъртоносното си куче да тича на свобода на публично място. Но не го прави. Защото си спомня какво е казала полицейски инспектор Нюклеби на пресконференцията:

„Тялото е било открито от възрастен мъж, който разхождал кучето си. Позвънил в полицията в шест часа и девет минути.“

Хенинг поглежда часовника си. Шест и десет. Поема си дълбоко дъх и се обръща към собственика на кучето.

— Няма нищо — казва той и изтупва невидимите кучешки косми от ръкава си. С неговия късмет някои от тях са проникнали в ноздрите му и следващите няколко дни го очаква кихане и хриптене.

— Енергично животно — отбелязва той и се насилва да се усмихне.

— Да, цялото кипи от енергия. Казва се Кама Сутра.

Хенинг го зяпва.

— Кама Сутра?

Мъжът кимва гордо. Хенинг решава да не задава очевидния въпрос.

— Рано сте излезли, а?

— Излизаме рано всяка сутрин. Винаги съм бил ранобудник. Кама Сутра обича да започва деня си с една хубава разходка в този парк. Както и аз. Тихо е, а въздухът е още свеж.

— Да, виждам какво имате предвид — казва Хенинг и отново се оглежда.

— Турбьорн Скагестада — представя се мъжът неочаквано. Протяга ръка. Хенинг я стиска.

— Хенинг Юл.

Скагестада носи норвежко армейско кепе, въпреки че е лято. То изглежда твърде голямо за главата му. Ботушите му също са армейско зелени. Маскировъчните му панталони имат джобове отпред, отстрани и отзад, както и кожени кръпки на коленете. Якето му е от същата материя и в същия цвят. Скагестада би изглеждал идеално на корицата на „Лов и риболов“. Кожата му е суха и набръчкана, а зъбите му свидетелстват за любовта му към кафето и тютюна. Въпреки това лицето му изглежда добродушно. Сякаш всеки момент ще се разчупи в усмивка.

— Вие полицаи ли сте? — пита той и хвърля пръчката с всички сили. Кама Сутра хуква след нея. Хенинг вижда как малките лапички топуркат по меката трева.

— Репортер съм. Работя за един онлайн вестник, „Новините 123“.

— „Новините 123“.

— Да.

— Що за име е това?

Хенинг вдига ръце.

— Не ме питайте. Не съм го избирал аз.

— Но какво правите тук в този ранен час? Няма никой друг наоколо.

— Вие сте тук. Вие я открихте, нали?

Скагестада веднага се стяга. Повечето хора правят така, когато осъзнаят, че се канят да ги интервюират. Но той няма избор и трябва да отговори на всеки един от въпросите му. Все пак кучето му току-що го е нападнало, така че Хенинг изобщо не се чувства виновен за това, че го притеснява.

— Не искам да пишат за мен по вестниците.

— Няма да споменавам името ви.

Кама Сутра се връща, захапал пръчката. Скагестада грабва единия край и дръпва с всички сили. Кучето отново започва да ръмжи и отказва да пусне пръчката. Скагестада е принуден да я хване с две ръце и да я изтръгне от устата му. Кучето се е задъхало, а езикът му се

подава от единия ъгъл на устата. Кама Сутра сядва, но очите му нито за миг не изпускат пръчката. Скагестада отново я мятат.

— Никога не бях виждал подобно нещо.

Хенинг му вярва.

— Какво става с тази държава? — продължава Скагестада. — Убийство с камъни в Норвегия? — Клати глава. — Обзалагам се, че са тези проклети имигранти.

Хенинг иска да каже нещо, но се спира. Както казваше Ярле Хьогсет: „Когато хората искат да споделят нещо, остави ги да говорят. Остави ги да говорят каквото си поискат. Дори и да не харесваш това, което казват.“

— Има твърде много имигранти тук.

Скагестада отново клати глава.

— Нямам нищо против да помагаме на хора, които са мизерствали в родината си, но ако искат да живеят тук, трябва да се съобразяват с норвежките закони и да уважават културата, традициите и начина ни на живот.

— Не можем да сме сигурни, че имигрант е извършил това — казва Хенинг.

— Нима? Никога преди не сме имали убийство с камъни в Норвегия.

Твърде рано е за дебат по въпроса с имигрантите, така че Хенинг сменя темата.

— Защо влязохте в палатката?

— Знам ли? Нещо ме накара да го направя. Предишния ден я нямаше, а аз идвам тук всеки ден, нали разбирате? Стана ми любопитно.

— Видяхте ли някого?

— Обикновено има хора наоколо, но близо до палатката нямаше. Нищо не привлече погледа ми, докато вървах към нея. Живея в Самвиркевайен.

— Можете ли да опишете местопрестъплението?

— Местопрестъплението?

— Да. Какво видяхте в палатката? Забелязахте ли нещо странно?

Скагестада рязко си поема дъх.

— Вече разказах всичко на полицията.

— Да, но може да сте забравил да им споменете нещо. Мозъкът е невероятен орган. Рядко си спомняме всяка подробност от преживяване, което ни е уплашило и шокирало. Но по-късно може да си спомним нещо, което преди не ни се е струвало важно. Нещо, което може да се окаже изключително важно.

„Звуча като полицай“ — мисли си Хенинг. Но Скагестада се впечатлява от думите му и се замисля.

— Може да е нещо напълно невинно. Звук, миризма, цвят — продължава Хенинг.

Нещо кара изражението на Скагестада да се промени. Изведнъж тялото му се скована, сякаш е бил ударен от гръм.

— Всъщност има нещо, което си спомних току-що — казва той и поглежда към Хенинг. Кама Сутра се връща, но Скагестада не обръща внимание на кучето. — Забелязах го, когато влязох в палатката, но после ми е излетяло от ума.

— Какво? — пита Хенинг с вълнение в гласа.

— Миризмата — отговаря Скагестада, спомняйки си. — Въздухът беше спарен, както обикновено става в палатка. Но имаше и нещо друго.

Изведнъж той избухва в смях. Хенинг е озадачен.

— Малко е унижително — казва мъжът.

Хенинг изпитва непреодолим копнеж да го зашлеви в лицето.

— Какво е унижително? — пита нетърпеливо той.

Скагестада клати глава, все още усмихнат. След това го поглежда право в очите.

— Миришеше на афтършейв.

— Афтършейв?

— Да.

— Не на парфюм?

— Не. На афтършейв.

— Абсолютно сте сигурен?

Старецът кимва.

— Как можете да бъдете толкова сигурен?

— Точно това е унижителното — отговаря той, но не пояснява думите си. Хенинг решава, че от него ще стане прекрасен мъчител в Гуантанамо.

— „Романс“ — казва Скагестада.

Хенинг няма никаква представа за какво говори той.

— От Ралф Лорън — продължава старецът.

— От къде...

— Аз самият го използвам. Подарък от внучка ми. Затова разпознах миризмата.

— Силна ли беше?

— Не. Много слаба. Но имам добро обоняние. И както вече казах, аз самият го използвам понякога, когато излизам на... ами... срещи.

Кама Сутра отново започва да ръмжи. Скагестадад хвърля пръчката. Бягане, плюнчене, дъвчене, бягане.

— Струва ми се, че дамите го харесват.

Усмивва се. Този път Хенинг не иска Скагестадад да пояснява думите си. Изведнъж старецът става сериозен.

— Горкото момиче.

— Забелязахте ли нещо друго в палатката?

— Не мислите ли, че това, което видях, е достатъчно?

— Да, да. Но всяко нещо може да се окаже важно.

— Вярно е. Не, май нямаше нищо друго.

Известно време стоят в мълчание.

— Няма да напишете това във вестника си, нали? Как му беше името...

— „Новините 123“. Не, няма.

Скагестадад кимва и му благодари. След това плясва с ръце и казва:

— Е, приятно ми беше да се запознаем. Време е да се прибирам вкъщи. Имам нужда от кафе и цигари.

Хенинг му махва за довиждане, мислейки си, че току-що е открил важно парче от пъзела благодарение на Турбьорн Скагестадад.

Ярле Хьогсет сигурно се усмивва в гроба.

Има няколко часа за губене преди срещата си с Ингве Фолдвик, така че се запътва към офиса. Прави го с чувството, че денят е започнал добре. Чувство, което изпитва много рядко.

Решил е да не ходи на работа няколко дни, но сега не може да се върне вкъщи. Изтощеният дежурен редактор е на бюрото си, когато Хенинг пристига. Млада жена седи с гръб към него. Дежурният редактор го вижда и очите му се разширяват, но не казва нищо. Хенинг знае, че са му казали какво се е случило през последните двадесет и четири часа. Сигурно е изненадан да го види на работа толкова скоро.

Хенинг също е изненадан. Изненадан от това, че не изпитва нужда от отпуска. Сигурно просто иска да има нещо, с което да запълва времето си, нещо, което да отвлича вниманието му от Това, За Което Не Мисли. Винаги е бил такъв. Когато захапе нещо, няма пускане.

„Доктор Хелге сигурно ще се разтревожи, ако ме види сега“ — мисли си той.

„Не се натоварвай твърде много, Хенинг. Първите няколко седмици го раздавай по-спокойно.“

Да го раздава по-спокойно. Да бе.

Хенинг натиска копчето и чака двадесет и девет секунди, след което занася чашата с горещо кафе до бюрото си. Включва компютъра си. В офиса е тихо. Единствените звуци са спорадично тракане на клавиатура и гласовете от телевизора на бюрото на дежурния редактор. Звучи като CNN. Извънредна емисия.

След около минута Хенинг влиза в интернет. Не му отнема дълго да установи, че през нощта не се е случило нищо важно. Статията му за Тарик Мархони все още е водещата новина на сайта им. От дясната колонка на заглавната страница Хенинг разбира, че това е най-четената статия през последните двадесет и четири часа.

Кликва, за да се увери, че са я отпечатали както трябва. Сръбва от кафето, но когато страницата се зарежда, едва не го изплюва. Зяпва

монитора с невярващ поглед. Сложили са името му, а до него се мъдри негова снимка. В самата статия има втора негова снимка.

Хенинг скача на крака и се насочва към дежурния редактор, който се стряска от рязкото му появяване. Не казва нищо, но се изправя в стола си.

— Ти ли пусна статията ми? — пита Хенинг.

— Статията ти?

— Да, статията за Тарик Мархони.

— Кога си я изпратил?

— Снощи.

— Моята смяна започна в полунощ, така че не съм бил аз.

Хенинг клати глава и псува.

— Някакъв проблем ли има?

— Разбира се, че има проблем. Не трябваше да слагате името и снимката ми.

Дежурният редактор не казва нищо. Младата жена, която седи с гръб към него, продължава да набира на клавиатурата, сякаш нищо не се е случило. Хенинг изсумтява.

— Има ли начин да разбере кой е пуснал статията?

— Да, един момент.

Дежурният редактор хваща мишката. Хенинг се приближава и застава зад гърба му. Програмата за публикуване е отворена — „Escenic Content Studio“. Дежурният редактор кликва върху дневника и прочиства гърлото си.

— Била е въведена от Йорген в 20:03 часа снощи, редактирана от Йорген в 20:06 и 20:08, а след това Хайди я е отворила в 21:39 и 21:42.

— Хайди Шус?

— Да.

Хенинг усеща как бузите му почервеняват. Връща се на бюрото си, без да благодари на дежурния редактор. Хайди трябва да е благодарна, че още не е дошла на работа.

Пристига след около половин час. Насочва се право към бюрото на Хенинг. Изглежда бясна. „Ставаме двама“ — мисли си Хенинг.

— Защо не ми вдигна, когато ти звънях? — пита тя и хвърля чантата си на бюрото.

Хенинг трепва смутено.

— Аз...

— Когато ти звъня, трябва да ми вдигаш. Не ме интересува колко е късно. Ясно ли е?

— Не.

— Какво каза?

Тя се надвесва заплашително над него.

— Казах не. Когато не съм на работа, значи не съм на работа. Тогава не съм длъжен да ти вдигам. И защо, по дяволите, сте сложили името и снимката ми на статията за Тарик, когато изрично ви казах да не го правите?

Сега е ред на Хайди да се смути.

— Аз...

— Осъзнаваш ли колко лесно ще ме открие убиецът сега, ако иска?

Тя обмисля думите му.

— В този вестник публикуваме името на всеки журналист, който напише статия — започва колебливо тя, след което включва на скорост. — Ако нямаме смелостта да сложим името и снимката на автора, значи не трябва да пускаме статията.

Хенинг не е сигурен, че я е чул правилно, така че казва „хм“ и я поглежда.

— Освен това името и снимката ти са във всеки вестник тази сутрин, така че ако ние не ги сложим, просто ще изглежда странно.

Той я поглежда, но не може да измисли подходящ отговор. Защото Хайди има право. „Мамка му — мисли си той. — Права е.“

Хайди сяда и започва сутрешния си ритуал. Включва компютъра си, изважда телефона от чантата си и отваря дневника си.

Спечели. Кучката е права.

А тъкмо си е мислел, че денят е започнал добре.

Хайди тихо крачи нагоре-надолу, докато Хенинг мълчаливо отпива от кафето си. „Сигурно има важни срещи — мисли си той. Всеки път, когато седне, тя поглежда към него, но очите ѝ бързо възвръщат коравия си професионализъм.“

Става осем часа, а Негово величество Рипсено кадифе още не ги е озарил с присъствието си. Сигурно е стоял до късно снощи. Може би е зает с нещо? Или вече е изпратил статията си? Хенинг решава да му се обади въпреки недружелюбния начин, по който е приключил последният им разговор. Понякога трябва да протегнеш ръка към някого, които ти има зъб и т.н. Хенинг знае, че това нему се отдава, но все пак решава да пробва.

Гюнешен вдига бързо, но гласът му звучи сънлив.

— Здравсти, Хенинг се обажда.

— Добро утро.

Хенинг не чува други хора при Гюнешен. Това е добре.

— Къде си — пита той, въпреки че не иска да знае.

— Вкъщи. Вече обсъдих това с Хайди.

— Не се обаждам за това.

— Така ли?

Гюнешен вече звучи нащрек, но в последвалото мълчание Хенинг добива усещането, че и двамата имат нещо за казване, но нито един не иска да го каже пръв.

Като двама пъпчиви тийнейджъри.

— Зает ли си? — пита най-накрая Хенинг. — Имаш ли някакви планове за днес?

Чува как Гюнешен сяда в леглото. Гласът му звучи далечен. Пали цигара и издишва дима право в слушалката.

— Говорих с Емил Хаген — казва той и вдишва дълбоко.

— Кой е той?

— Полицай, който участва в разследването. Изглежда ми малко зелен. Наостри уши, когато споменах електрошоковия пистолет.

Хенинг преглъща.

— Какво каза?

— Не искаше да коментира. Махмуд продължава да отрича, че е извършил нещо нередно, но не е казал нищо, с което да докаже невинността си, така че полицаите общо взето тъпчат на едно място. Няма алиби за вечерта на убийството. Вчера си говорил с единствения човек, който можеше да му предостави такава.

— Мислиш ли, че Тарик е бил убит заради това?

Пита инстинктивно. Но веднага след като изрича думите, Хенинг осъзнава, че въпросът му е доста добър.

— Не знам. Възможно е.

Хенинг кимва. Наистина е възможно. В такъв случай убиецът е някой, който няма нищо против Махмуд Мархони да остане в ареста. Но защо Мархони не казва нищо?

— А ти? На работа ли си?

Хенинг поглежда към Хайди.

— Да, в офиса съм.

— Нали щеше да си вземеш двудневна отпускатка?

— Възнамерявах. — Хенинг не е в настроение да обсъжда умственото си здраве с Гюнешен, така че продължава: — Емил Хаген каза ли нещо за издирването на Ясер Шах?

— Ясер кой?

— Мъжът, който стреля по мен вчера. Намерих го в полицейските архиви.

— Попитах го докъде са стигнали с издирването на убиеца, но Хаген ми каза, че не знае. Не ми направи впечатление на особено умен човек. Имам предвид Хаген.

Хенинг кимва и се чуди дали издирването на Шах е било поверено на отдела за борба с организираната престъпност заради връзката му с ЛМО.

— Днес имам среща с дипломния ръководител на първата жертва. Не знам дали ще ми каже нещо полезно, но ще видим. После ще се опитам да говоря с други нейни приятели. Има нещо нередно в този институт.

— Звучи добре. Може би по-късно ще се видим — отвръща Гюнешен, като думите му звучат като въпрос.

Хенинг няма представа какво ще се случи след срещата му с Фолдвик, но въпреки това отговаря:

— Да, сигурно.

След това затваря. Добива странното усещане, че това е първият им цивилизован разговор. Или първият им разговор, който е продължил повече от две изречения.

— Не забравяй, че имаме общо събрание на колектива в два часа. Гласът на Хайди е леден. Дори не поглежда към него.

— Общо събрание на колектива?

— Да. Стуре ще ни говори за общото състояние на вестника. В момента сме в затруднено финансово положение.

Не е ли винаги така?

— Казвам ти, защото чух, че по-късно днес имаш среща. Присъствието е задължително.

Хенинг си мисли: „Да, обзалагам се, че е задължително“, но не казва нищо на глас.

Стуре Скипсруд. Основател и главен редактор на „Новините 123“. Стуре и Хенинг са работили две години заедно в „Капитал“. Преимуществото да работиш за специализирано списание, който не излиза всеки ден, е това, че имаш време да разследваш всяка история в дълбочина. Да интервюираш няколко източника и да представиш по-балансирана картина. Добрите статии се раждат в такава атмосфера. Статии, които просто се нуждаят от малко повече време.

Стуре е страхотен разследващ журналист. В началото на деветдесетте той е награден с най-високото отличие в професията, наградата „СКУП“, за една разобличителна статия, довела до оставката на министъра на търговията. Наградата изстрелва кариерата му във висините и Стуре използва репутацията си, за да си издейства подобър договор. След това започва работа за „Дагенс Норингслив“, написва две книги за двама финансови гении и се прехвърля за известно време в ТВ2, преди да основе „Новините 123“ в края на деветдесетте. Много хора тогава започват да се чудят защо човек, направил име като разследващ журналист, изведнъж иска да се занимава с пълната противоположност на тази професия.

Но Хенинг винаги е вярвал в най-простото обяснение — Стуре просто иска да предизвика реакция. Нещата не се случват достатъчно бързо за него. Исква резултати. Възможно най-скоро.

— Аз тръгвам — съобщава Хенинг. Иска да закуси преди срещата си с Ингве Фолдвик.

— Няма ли да дойдеш на сутрешната планьорка?

— Вече знаеш какво ще правя днес.

— Да, но...

— Ще се опитам да дойда на общото събрание.

— Трябва да дойдеш.

— Ще си спомня това, когато опрат пистолет в челото ми.

Ок, тази последна реплика е твърде мелодраматична, но действа. Хайди не казва нищо и го оставя да си тръгне. „1 на 1“ — мисли си Хенинг.

Отбива се в магазин „Де Лука“ в Торвалд Мейерсгатен и си купува пиле и калцоне с песто. Купува и два таблоида и чаша кафе и сяда на една пейка срещу обществената библиотека „Дейкманске“. Твърде късно е за сутрешни задръствания, но по улицата пред сградата все още фучат коли, претъпкани трамваи и хора, закъсняващи за работа.

Хенинг внимателно отпива от кафето и зачита „VG“. Заглавната страница е посветена на нова смъртоносна бактерия върлуваща из Дания. Според Норвежкия здравен институт бактерията може да се появи в страната още тази есен. В горния десен ъгъл има негова снимка, а под нея пише: „Опитаха да убият журналист“.

Хенинг псува. Не само защото наистина има негова снимка, а и защото Хайди Шус е права. Открива статията на четвърта страница. Неин автор е Петер Стангхеле. Хенинг зачита текста и не след дълго попада на следния цитат:

„Юл е имал късмет да избяга от убиеца. Открихме, че освен трите куршума, убили Тарик Мархони, са били изстреляни още четири. Нито един от тях не е улучил репортера“ — каза за „VG“ главен следовател Арилд Йерстад, който оглавява разследването.

„Четири изстрела“ — мисли си Хенинг. Не си спомня да са били толкова много. Продължава да чете:

„VG не успя да се свърже с Хенинг Юл, но Хайди Шус, неговият редактор, направи следното изказване за тези драматични събития: Всички много се радваме, че

Хенинг е добре. Ужасявам се при мисълта какво е могло да се случи“.

Хенинг се усмихва.

Винаги можеш да разчиташ на Хайди.

В следващите редове Стангхеле изказва предположението, че има връзка между покушението срещу Мархони и убийството на Хенриете Хагерюп, но полицията отказва да коментира подобно предположение.

Нищо чудно.

„Дагбладет“ също е отделил място на убийството на Тарик Мархони на заглавната си страница, но не споменава Хенинг. Според автора на статията става дума за екзекуция, извършена от професионалист. Само че Хенинг е успял да избяга.

Тъкмо се кани да стане от пейката, когато сребристо такси „Мерцедес“ намалява, минавайки по улицата пред него. Колата спира на червения светофар. Вътре има двама мъже, седнали отпред. Те привличат погледа му, защото го гледат. Продължават да го зяпат и след като светва зелено.

Трамваят зад таксито бибитка с клаксона си и мерцедесът бавно потегля. Очите на Хенинг проследяват пътя му надолу по улицата. Колата завива по „Нордрегатен“ и изчезва зад библиотеката. „Разбира се, това може да е нищо — мисли си той. — Но може и да е точно обратното.“ Хенинг поглъща остатъка от кафето си, хвърля чашата в преливащото от боклуци кошче и се насочва към кръстовището. Оглежда се за мерцедеса, който е завил наляво по Тофтесгате, но не успява да различи нито регистрационния му номер, нито номера на колата, изписан на покрива.

Хенинг се опитва да престане да мисли за таксито, но това не е лесно. Забелязал е приликата между двамата мъже в колата. Тъмна кожа, черна коса, черни бради. Може би братя?

И освен това бяха имигранти.

Съвпадение?

Може би трябва да се отдалечи от мястото, преди сребристият мерцедес да се върне? Хенинг се насочва към стръмния склон между „Марквайен“ и „Фреденсборгвайен“, където река Акешелва сънливо се

носи под моста, но изведнъж променя решението си и се запътва към магазина за алкохол. За първи път от много време това няма нищо общо с майка му.

Застава до прозореца на магазина, криейки се зад гърбовете на останалите клиенти. Прави се, че чете една листовка, но всъщност оглежда пътя. Вижда много мерцедеси, някои сребристи, но в нито един от тях не вижда двама мургави мъже.

След известно време излиза навън, поглежда наляво и надясно и потегля в посока към Института за информационни технологии „Вестердал“, крачейки доста бързо. Дишането му е по-учестено от обикновено. И твърде често гледа назад пред рамо.

Когато най-накрая оставя шумните улици зад гърба си и влиза в кампуса на института, дишането му се нормализира. Решава, че ако двамата от мерцедеса наистина го следят, значи не са особено добри в следеното, след като е успял да им се изплъзне толкова лесно. Разбира се, има и друга възможност: да са толкова добри, че той да не може да ги види. Нищо чудно да са намалили, просто за да го зяпат. Хенинг решава да забрави за случилото се. Наближава десет часа. Време е за разговора му с дипломния ръководител на Хенриете Хагерюп.

Районът около института се е променил през последните два дни. Няма ги камерите и фотоапаратите, а с тях са си отишли и преструващите се оплаквали. Олтарът за Хагерюп все още е тук, но свещите отдавна са изгаснали. Хенинг забелязва няколко картички, два букета с цветя и рози, които вече са увехнали. Но нито един студент със зачервени от плач очи, застанал пред снимката ѝ. Неколцината младежи, които стоят отвън, разговарят помежду си весело и безгрижно. До входа на института стоят двама студенти, момче и момиче, и пушат.

„Може би е краят на семестъра — мисли си Хенинг. — Може би чакат да ги извикат за изпит? Или вече са ги пуснали във ваканция? Това ще направи случая още по-труден за разследване и разнищване.“

Усеща, че пушачите го зяпват, когато влиза в сградата. Рецепцията е вляво от входа и представлява голямо бюро с формата на полумесец, зад което седят двама. Те са се прегърнали и се целуват. Хенинг слага ръце на бюрото и прочиства гърлото си.

Двамата подскочат и поглеждат към него, преди да си разменят влюбен поглед, който сякаш казва: „Защо не си наемем стая в хотел?“.

„Ох, отново да съм на двадесет“ — мисли си Хенинг.

— Имам уговорена среща с Ингве Фолдвик — казва той. Младият мъж, който има плитки и гъста брада, посочва към стълбището.

— По стълбите до първия етаж, след това надясно и пак надясно и сте пред кабинета му.

Хенинг благодари на Плитките за помощта. Понечва да тръгне към стълбището, но изведнъж си спомня нещо.

— Случайно да знаете коя е Анете?

— Анете?

„Идиот такъв — упреква се Хенинг. — Сигурно има поне петдесет момичета с това име тук.“

— Знам само първото ѝ име. Била е приятелка на Хенриете Хагерюп. Били са в същия курс.

— А, да, Анете. Анете Скопум.

— Днес виждал ли си я?

— Мисля, че не. Ти виждала ли си я? — пита Плитките, обръщайки се към приятелката си, която е погълната от телефона си. Момичето клати глава, без да отлепя очи от светещия дисплей.

— Съжалявам.

— Няма проблем — казва Хенинг и се насочва към стълбището.

Изведнъж е заобиколен от студенти. Едвам се провира между тях, изкачвайки стълбите. Сякаш се е върнал дванадесет или тринадесет години назад във времето. Спомня си годините, прекарани в „Блиндерн“ — студентски живот, с малко отговорности, купони, напрежение около изпитите, безсънни нощи, зачервени очи по време на лекции. Този живот му е харесвал. Харесвало му да бъде студент и да научава нови неща.

Лесно намира кабинета на Фолдвик. Чука на вратата. Никакъв отговор. Чука отново и поглежда часовника си. Остава една минута до десет часа. Чука трети път и натиска дръжката на вратата. Заключена е.

Оглежда се. Коридорът е пуст. Вижда много врати. Цял коридор с врати. На повечето има табели „Монтажна“ или „Стая за репетиции“. Забелязва плакат, залепен за стената. Постер на филм, който се казва „На Елизе“.

Чува звук на стъпки, изкачващи стълбите, и се обръща. Мъж върви право към него. Ингве Фолдвик изглежда точно като снимката си — косата му е разделена от същия път. Хенинг отново има чувството, че го познава отнякъде, но не може да си спомни откъде.

Прогонва тази мисъл и отива да го посрещне. Фолдвик протяга ръката си.

— Вие трябва да сте Хенинг Юл.

Хенинг кимва.

— Ингве Фолдвик. Приятно ми е да се запознаем.

Хенинг отново кимва. От време на време, когато се запознава с нови хора, той е поразен от начина, по който говорят, и от фразите, които използват. Например първо име и фамилия, последвани от „приятно ми е да се запознаем“. Нищо необичайно. Но какъв е смисълът да казваш, че ти е приятно да се запознаеш с някого, преди

да си сигурен в това? Нима самото му съществуване кара Фолдвик да се чувства приятно?

Когато му е звъняла, Нора винаги е казвала: „Здрасти, Нора се обажда“. Всеки път се е дразнел, но никога не го е казал. Повече от очевидно е, че тя му се обажда, след като държи телефона и разговаря с нея.

„Фрази — мисли си Хенинг. — Използваме хиляди фрази, без да се замисляме какво означават те, колко са излишни и безсмислени.“ Разбира се, Хенинг се надява, че срещата му с Ингве Фолдвик ще бъде приятна, но не е дошъл, за да се забавлява.

— Надявам се, че не съм ви накарал да ме чакате — казва учтиво Фолдвик.

— Току-що дойдох — отговаря Хенинг и влиза след него в кабинета. Той е малък. Има огромен монитор на бюрото, два телевизора, монтирани на стената, два стола и няколко филмови постера. Лавиците са отрупани с енциклопедии и биографии, всички от които са за филми. Забелязва, че разменят влюбен поглед, който сякаш казва: „Защо не си наемем стая в хотел?“

„Ох, отново да съм на двадесет“ — мисли си Хенинг.

— Имам уговорена среща с Ингве Фолдвик — казва той.

Младият мъж, който има плитки и гъста брада, посочва към стълбището.

— По стълбите до първия етаж, след това надясно и пак надясно и сте пред кабинета му.

Хенинг благодари на Плитките за помощта. Понечва да тръгне към стълбището, но изведнъж си спомня нещо.

— Случайно да знаете коя е Анете?

— Анете?

„Идиот такъв — упреква се Хенинг. — Сигурно има поне петдесет момичета с това име тук.“

— Знам само първото ѝ име. Била е приятелка на Хенриете Хагерюп. Били са в същия курс.

— А, да, Анете. Анете Скопум.

— Днес виждал ли си я?

— Мисля, че не. Ти виждала ли си я? — пита Плитките, обръщайки се към приятелката си, която е погълната от телефона си. Момичето клати глава, без да отлепя очи от светещия дисплей.

— Съжалявам.

— Няма проблем — казва Хенинг и се насочва към стълбището.

Изведнъж е заобиколен от студенти. Едвам се провира между тях, изкачвайки стълбите. Сякаш се е върнал дванадесет или тринадесет години назад във времето. Спомня си годините, прекарани в „Блиндерн“ — студентски живот, с малко отговорности, купони, напрежение около изпитите, безсънни нощи, зачервени очи по време на лекции. Този живот му е харесвал. Харесвало му да бъде студент и да научава нови неща.

Лесно намира кабинета на Фолдвик. Чука на вратата. Никакъв отговор. Чука отново и поглежда часовника си. Остава една минута до десет часа. Чука трети път и натиска дръжката на вратата. Заключена е.

Оглежда се. Коридорът е пуст. Вижда много врати. Цял коридор с врати. На повечето има табели „Монтажна“ или „Стая за репетиции“. Забелязва плакат, залепен за стената. Постер на филм, който се казва „На Елизе“.

Чува звук на стъпки, изкачващи стълбите, и се обръща. Мъж върви право към него. Ингве Фолдвик изглежда точно като снимката си — косата му е разделена от същия път. Хенинг отново има чувството, че го познава отнякъде, но не може да си спомни от къде.

Прогонва тази мисъл и отива да го посрещне. Фолдвик протяга ръката си.

— Вие трябва да сте Хенинг Юл.

Хенинг кимва.

— Ингве Фолдвик. Приятно ми е да се запознаем.

Хенинг отново кимва. От време на време, когато се запознава с нови хора, той е поразен от начина, по който говорят, и от фразите, които използват. Например първо име и фамилия, последвани от „приятно ми е да се запознаем“. Нищо необичайно. Но какъв е смисълът да казваш, че ти е приятно да се запознаеш с някого, преди да си сигурен в това? Нима самото му съществуване кара Фолдвик да се чувства приятно?

Когато му е звъняла, Нора винаги е казвала: „Здрасти, Нора се обажда“. Всеки път се е дразнел, но никога не го е казал. Повече от очевидно е, че тя му се обажда, след като държи телефона и разговаря с нея.

„Фрази — мисли си Хенинг. — Използваме хиляди фрази, без да се замисляме какво означават те, колко са излишни и безсмислени.“ Разбира се, Хенинг се надява, че срещата му с Ингве Фолдвик ще бъде приятна, но не е дошъл, за да се забавлява.

— Надявам се, че не съм ви накарал да ме чакате — казва учтиво Фолдвик.

— Току-що дойдох — отговаря Хенинг и влиза след него в кабинета. Той е малък. Има огромен монитор на бюрото, два телевизора, монтирани на стената, два стола и няколко филмови постера. Лавиците са отрупани с енциклопедии и биографии, всички от които са за филми. Забелязва, че Фолдвик има сценария на „Криминале“^[1], издаден като книга. Той сяда и му посочва другия стол. След това посяга към прозореца и го отваря.

— Уф! Колко задушно е тук — възкликва той.

Хенинг поглежда през прозореца и вижда паркинга. Очите му попадат на кола, която чака да светне зелено на кръстовището между „Фреденсборгвайен“ и „Рустедсгатен“. Сребрист мерcedes. Сребристо такси мерcedes. Този път успява да прочете номера на колата, изписан на покрива: А-2052.

Решава да го провери при първа възможност.

— И така, как мога да ви помогна? — пита Фолдвик. Хенинг изважда диктофона си и го показва на Фолдвик, който кимва в съгласие.

— Хенриете Хагерюп — казва Хенинг.

— Да, така и предположих.

Фолдвик се усмихва. Явно все още му е приятно.

— Какво можете да ми кажете за нея?

Фолдвик въздъхва и затваря очи, ровейки в паметта си. Нещо го натъжава и той поклаща глава.

— Това е...

Отново клати глава. Хенинг мълчи.

— Хенриете бе невероятно талантлива. Беше много интелигентна и пишеше страхотно. Преподавал съм на много студенти, но наистина не си спомням някой с нейния потенциал и възможности.

— Какви възможности?

— Беше напълно безстрашна. Искаше да провокира хората и често го правеше, но тези провокации бяха смислени и целенасочени,

нали разбирате?

Хенинг кимва.

— Другите ви студенти харесваха ли я?

— Хенриете? Да, разбира се. Беше много популярна.

— Общителна, енергична?

— О, да. Съмнявам се някога да е отказвала покана за купон.

— Каква е атмосферата в института?

— Добра. Много добра, струва ми се. Всички от курса на Хенриете се разбират много добре. Нашата преподавателска философия е да позволяваме всичко в творческия процес. Насърчаваме студентите да се отпускат, да изоставят задръжките си и да дават всичко от себе си. Ако се боиш от мнението на хората около себе си, няма как да постигнеш това. Това е алфата и омегата на творческия процес. Първото нещо, което трябва да направиш, е да преодолееш срамежливостта си.

Хенинг размишлява дали самият той да не кандидатства, но бързо прогонва тази мисъл и се връща към реалността.

— С други думи, не е имало завист?

— Мисля, че не. Въпреки че преподавателите не знаят всичко — отговаря Фолдвик и се смее.

Изведнъж той осъзнава значението на думите му.

— Мислите, че затова е била убита? — пита той. — От завист?

— В момента нямам представа.

„Звуча като ченге“ — мисли си Хенинг. Отново.

— Мислех, че вече са арестували приятеля й за убийството?

— Той е само заподозрян.

— Да, но кой друг би могъл да го е извършил?

Хенинг иска да отвърне: „Защо си мислите, че съм дошъл тук?“, но се отказва. Иска приятното чувство да остане възможно най-дълго. Но вече усеща, че Фолдвик става подозрителен.

— Не отричам, че може да има конфликти между студентите, но това е нещо нормално за творчески настроените хора, които имат различни идеи за един и същ проект.

— Може би някои от студентите ви са по-настойчиви в прокарването на идеите си от други?

— Не, не бих казал.

— Не бихте казали или не знаете?

— Не знам. И не съм сигурен, че бих ви казал, ако знаех.

Хенинг се усмихва вътрешно. Не е разтревожен от промяната в атмосферата на разговора им, настъпила през последните няколко минути.

— Разбрах, че продуцентска компания е купила правата на сценарий, който тя е написала.

— Да, това е вярно.

— Коя компания?

— Наричат се „Открийте Разликата Продъкшънс“. Добра компания. Сериозна.

Хенинг си записва името.

— Нормално ли е студенти да продават своите сценарии на сериозни продуцентски компании, преди да завършат?

— Случва се. Има много продуценти, които отчаяно търсят свежи, вълнуващи таланти. Но трябва да призная, че повечето подобни сценарии не са особено добри.

— Казвате, че някои от вашите студенти се опитват да учат занаята и едновременно с това да го практикуват?

— Точно така. Някои от тях дори смятат, че тук само си губят времето, вместо да са в истинския свят, да правят филми, да продуцират, да пишат.

— Значи говорим за хора с голямо самочувствие?

— Нещо нормално за повечето амбициозни хора. Странното е, че обикновено най-талантливите хора имат най-високо мнение за себе си.

Хенинг кимва. Няколко секунди двамата мълчат. Вниманието му е привлечено от вестникарска статия, сложена в рамка и окачена на стената. Статията е от „Дагсависен“. Има снимка на младо момче. „Сигурно е синът на Фолдвик“ — мисли си Хенинг. Същата уста, същия нос. Момчето изглежда на не повече от петнадесет-шестнадесет години. Заглавието на статията е „Шифърът на Леонардо за млади хора“. В статията се казва, че Стефан Фолдвик е спечелил състезание със своя сценарий.

— Виждам, че любовта към киното се предава по наследство — казва Хенинг и сочи към статията. Това е нещо, което често прави по време на интервюта — насочва темата на разговор към някакъв предмет, за предпочитане от личен характер, за да може по-бързо да опознае човека, когото интервюира. Трудно е да вземеш добро

интервю, ако говориш единствено по същество. Възможно е, разбира се, но е много по-лесно, ако първо пробиеш защитната стена, която всеки човек изгражда около себе си. Трябва да откриеш нещо, което събеседникът може да обсъжда свободно и без задръжки, за предпочитане нещо, към което и ти изпитваш интерес. И винаги е добра идея да разкриеш информация от собствения си живот, за да превърнеш интервюто в приятен разговор. Събеседникът ти трябва да забрави, че го интервюират. Често се случва репортерът да научава най-важната информация от неща, казани спонтанно и непринудено.

Хенинг се надява, че точно това ще се случи с Фолдвик. Той поглежда към статията и се усмихва.

— Да, често се получава така. Стефан спечели състезанието, а бе само на шестнадесет.

— Уау.

— Да, талантливо момче.

— Като Хенриете Хагерюп?

Фолдвик се замисля.

— Не, талантът на Хенриете беше по-голям. Или поне така изглеждаше.

— Какво имате предвид?

Фолдвик го поглежда смутено.

— Ами... Стефан напоследък е занемарил писането си. Нали знаете. Тийнейджъри.

— Момичета, бира и студентски живот.

— Именно. В последно време се виждаме все по-рядко. Вие имате ли деца?

Въпросът сварва Хенинг неподготвен. Защото той има, но в същото време няма деца. Не е подготвил подходящ отговор, защото никога не е смятал, че ще му се наложи да го дава. Но в същото време винаги е знаел, че рано или късно някой ще му го зададе.

Отговаря по възможно най-лаконичния начин.

— Не.

Но нещо сякаш пронизва сърцето му, когато изговаря тази дума.

— Децата понякога са истинско тегло.

— Мм.

Погледът на Хенинг се спира на снимка 4×6 на бюрото на Фолдвик, също сложена в рамка. Снимката е на жена. Дълга, черна

коса, леко прошарена. Не се усмихва. Предполага, че жената е прехвърлила четиридесетте. Съпругата на Фолдвик.

И точно тогава Хенинг си спомня откъде познава Ингве Фолдвик.

Съпругата му се казва Ингвилд. Хенинг си спомня всичко. Преди няколко години Ингвилд Фолдвик е била брутално изнасилена недалече от „Куба Бро“. Той знае това, защото е присъствал на процеса, отразявайки историята за вестника. Ингве Фолдвик е била в съдебната зала през цялото време и е изслушала всяка една ужасяваща подробност.

Хенинг си спомня Ингвилд Фолдвик на свидетелската скамейка. Спомня си как е треперила и колко е била уплашена от присъствието в залата на мъжа, който я е пребил и изнасилвил. Тя дължи живота си на един смел и силен мъж, излязъл да разходи кучето си през онази нощ. Ингвилд е зверски обезобразена с нож. По цялото тяло. Изнасилвачът ѝ е осъден на пет години. Ингвилд е осъдена да прекара остатъка от живота си с ужаса на преживяното. Хенинг знае, че раните ѝ още не са зараснали. Може да си представи кошмарите. И най-вероятно писъците.

Той прибира спомена обратно в килера на мозъка си, доволен, че най-накрая е разбрал откъде познава Фолдвик.

— Какви сценарии пишеше Хенриете?

— Най-често за късометражни филми.

— На каква тема? Казахте, че е обичала да провокира.

— Хенриете успя да завърши два кратки филма, докато... докато учеше тук. Единият се казваше „Когато дяволът почука на вратата“ и в него ставаше дума за кръвосмешение. Другият се казваше „Снежанка“ — за момиче, пристрастено към кокаина. Интелигентни филми. Канеше се да прави трети.

— Този, който са щели да снимат в парка „Екеберг“?

— Да.

— Но защо сега? Не остава ли твърде малко време до лятната ваканция?

— Защото действието във филма се развива в началото на лятото. Всеки детайл трябва да е възможно най-автентичен. Това придава реализъм на филма.

— За какво става дума?

— В третия филм?

— Да.

— Не знам подробности, обсъждахме го само веднъж.

— Но какво си спомняте?

Фолдвик въздъхва.

— Струва ми се, че искаше да заснеме нещо за шерията.

Хенинг спира да диша.

— Шариата?

— Да.

Той прочиства гърлото си и опитва да организира десетките мисли, които избухват в мозъка му като фойерверки. Първият въпрос, който се избистря, е за посланието на Анете.

— Анете Скопум участваше ли в снимките на този филм?

Фолдвик кимва.

— Хенриете написа сценария, а Анете трябваше да режисира. Разбира се, сигурен съм, че Анете е имала свои идеи за сценария.

„Анете — мисли си Хенинг. — Трябва да те открия.“ Той вече е 100% сигурен, че филмът на Хенриете Хагерюп е свързан по някакъв начин с убийството.

— Знаете ли дали Анете все още е в института, или се е върнала вкъщи за лятната ваканция?

— Мисля, че още е тук. Вчера я видях. След два дни имам среща с нея, струва ми се, така че едва ли си е заминала.

— Случайно да имате телефонния й номер?

— Имам го, но не ми е разрешено да ви го дам. И не съм сигурен, че искам да тормозите студентите ми. Всички са много разстроени.

„Да, знам“ — мисли си Хенинг, но решава да не настоява.

— Имате ли копие от сценария на филма?

Фолдвик въздъхва.

— Както вече ви казах, двамата с Хенриете само го обсъдихме. Тя обеща да ми го изпрати по електронната поща, когато го завърши, но така и не го направи.

— Сега какво ще стане с филма?

— Все още не сме решили. Има ли още нещо? Имам друга среща.

Фолдвик се изправя.

— Не, благодаря ви — отговаря Хенинг.

[1] „Криминале“ (Pulp Fiction) — гангстерски филм от 1994 г., режисиран от Куентин Тарантино. — Б.пр. ↑

Хенинг се връща на рецепцията и вижда, че Плитките продължава да се мляска с приятелката си. „Господи! — мисли си той. — Горкото момиче ще умре от задушаване.“ Той прочиства гърлото си. Плитките вдига глава. Свенливостта на младите, за която е говорил Фолдвик, явно е излетяла през прозореца.

— Много благодаря за помощта — започва Хенинг. — Лесно намерих кабинета на Фолдвик.

— Няма проблем.

Плитките облизва устните си.

— Чудех се дали мога да те помоля за още една услуга. Аз съм репортер и в момента работя върху статия за Хенриете Хагерюп и студентите от нейния курс — за това как се справят след ужасното нещо, което се случи. Няма да е статия за самото убийство, а нещо по-абстрактно, което се занимава с начина, по който подобно събитие травмира група студенти.

Ако има награда за най-убедителни измишльотини, Хенинг със сигурност ще бъде номиниран. Плитките кимва съпричастно.

— Какво мога да направя за теб?

— Бих искал да имам списък с нейните колеги. Случайно да имаш такова нещо на компютъра?

— Да, мисля, че имам. Момент — отговаря той и грабва мишката. Кликва и натиска няколко клавиша. Светлината от монитора се отразява в очите му. — Искаш ли да ти го принтирам? — пита Плитките.

Хенинг се усмихва.

— Да, ако обичаш. Много бих искал.

Той кликва няколко пъти, натиска още няколко клавиша. Принтерът до него светва и изплюва лист. Плитките го вдига и го подава на Хенинг с услужлива усмивка.

— Супер. Много ти благодаря — казва Хенинг и взема листа. Бързо преглежда имената, които са двадесет и две. Веднага се сеца за

една от картичките, които е прочел при първото си посещение на института: „Липсваш ни, Хенри. Много ни липсваш, Туре.“

Туре Бенджаминсен.

— Извинявай — казва той на добрия самарянин от другата страна на бюрото. Плитките тъкмо се кани да довърши това, което е останало от приятелката му, когато гласът на Хенинг го спира и той се обръща.

— Да?

— Познаваш ли Туре Бенджаминсен?

— Туре? Да, разбира се. Познавам го. Всички познават Туре, ха-ха.

— Тук ли е днес? Виждал ли си го?

— Видях го някъде отвън.

Хенинг се обръща към изхода.

— Как изглежда?

— Къса коса, малък, кльощав. Струва ми се, че носеше синьото си яке. Винаги ходи с него.

— Много ти благодаря за помощта — казва Хенинг и се усмихва. Плитките вдига ръка и се покланя. Хенинг излиза навън и се оглежда. Отнема му само секунда, за да открие Туре Бенджаминсен. Пуши цигара до входа. Той е един от пушачите, покрай които е минал на влизане преди почти час.

Туре и младата жена, която също пуши, го забелязват, преди да ги достигне. Осъзнават, че иска нещо от тях и спират да говорят.

— Ти ли си Туре? — пита Хенинг. Туре Бенджаминсен кимва. Хенинг си спомня къде го е виждал преди. Преди два дни Петер Стангхеле го е интервюирал в ситния дъждец пред института. Хенинг не е прочел какво е казал Туре за покойната си приятелка, но си спомня белъто му, подаващо се над колана на джинсите.

— Хенинг Юл — представя се той. — Работя за „Новините 123“. Чудех се дали можем да поговорим?

Туре поглежда момичето.

— Ще се видим по-късно — обявява важно той.

„Няма да е трудно да масажирам егото му“ — мисли си Хенинг.

Ръката на Туре е малка като на дете, когато Хенинг я стиска. Двамата сядат на една пейка наблизо. Туре вади цигарите си, издърпва

един бял приятел и предлага кутията на Хенинг. Той учтиво отказва, но очите му се задържат дълго време на старата му познайница.

— Мислех, че Хенриете е стара новина.

— От една гледна точка това е така. Но от друга не е.

— Предполагам, че едно убийство не може да бъде стара новина — казва Туре и пали цигарата.

— Прав си.

Туре връща запалката в джоба на якето си и вдишва дълбоко. Хенинг го поглежда.

— Хенри беше страхотно момиче. Във всяко отношение. Обичаше хората. Може би твърде много.

— Какво имаш предвид? — пита Хенинг, точно когато се сеца, че трябваше да включи диктофона си. Но вече е твърде късно.

— Беше изключително отворена и... как да се изразя? Просто обожаваше хората, ако знаеш какво имам предвид.

Туре отново си дръпва от цигарата и издиша дима, след което се оглежда. Кимва към едно момиче, което минава покрай тях.

— Флиртуваше ли?

Той кимва.

— Едва ли тук е имало някой с нещо между краката, който в един или друг момент да не е искал да... — Той млъква и клати глава. — Много е гадно — продължава той. — Това че е мъртва.

Хенинг кимва мълчаливо.

— Познаваш ли приятеля й?

— Махмуд Мархони?

Туре изплюва името, като натъртва „х“-то.

— Да?

— Нямам представа какво виждаше Хенри в онзи тъпак.

— Значи е бил тъпак?

— Абсолютен тъпак. Караше едно огромно беемве и се правеше на голямата работа. Постоянно се хвалеше с дебелиите си пачки.

— Значи е харчил много пари?

— Да, но по един много смотан начин. Остави кредитната си карта зад бара и каза на приятелите на Хенри, че всички питиета са за негова сметка. Сякаш отчаяно се опитваше да докаже, че е свестен тип. Не бих се изненадал, ако...

Той отново млъква.

— Ако какво?

— Щях да кажа, че не бих се изненадал, ако се окаже, че е пласъор на наркотици, но не искам да звуча като расист.

— Но ако е вярно?

— Не знам дали е вярно или не. Но това, че го казах, не ме прави расист.

— Не мисля, че си расист.

— Той не я заслужаваше. Беше пълен идиот.

Туре е изпушил цигарата си и хвърля фасата на земята, без да го настъпи. Малкият бял приятел лежи до една локва и дими.

— Каква беше връзката им?

— Бурна, бих казал.

— Искаш да кажеш, че често са се карали и после одобрявали? Доколкото знам, Махмуд е бил ревнивец. Но това, което ми каза за Хенри, обяснява защо това е било така.

Хенинг отново се сеца за шерията.

— Изневеряваше ли му?

— Доколкото знам — не, но не би ме изненадало. Тя обичаше да се държи предизвикателно и да бъде център на внимание. Обличаше се провокативно.

Той поглежда настрани с тъжно изражение.

— Имаше ли някой, с когото е флиртувала по-често, отколкото с другите?

— Бяха много. Наистина много.

— Ти също ли бе влюбен в нея?

Хенинг вдига очи от бележника си и среща погледа на Туре. Момчето се усмихва и забива поглед в земята. Въздъхва.

— На масата на Хенриете никога нямаше свободни места. Абсолютно всички от курса искаха да работят с нея. Приятелихме се рано. Беше ни много весело заедно. Хенри и аз постоянно флиртувахме. Тъкмо бях приключил една връзка, когато се запознахме, и двамата често я обсъждахме. Тя ме подкрепяше, беше много състрадателна и добросърдечна. Беше човек, който умее да слуша. И винаги, когато споделях нещо с нея, тя ме прегръщаше и стискаше здраво. През тези шест месеца споделих доста неща с нея — казва той и се смее.

Хенинг може да си представи. Може да си представи нея. Красива, нежна, отворена, общителна, сексапилна. Кой не би искал да е в компанията на такъв слънчев лъч като нея?

— Беше много лесно да вземеш сърдечността ѝ за нещо друго... за покана. Един ден отидох твърде далече. Опитах се да я целуна и... — Той отново клати глава. — Ами... оказа се, че бях сбъркал. Отначало се вбесих. Реших, че тя нарочно ме бе прелъстила, нарочно ме бе хванала в мрежата си, само за да ме отблъсне. Мислех си, че за нея това е било просто една игра. Котка и мишка. Две седмици ѝ бях бесен, но после ми мина. Една вечер излязохме навън с още трима-четирима приятели и го обсъдихме. Тя искаше да ми бъде приятел, но нищо повече — така ми каза. Реших, че по-скоро искам да бъдем приятели, отколкото да стоим скарани, и оттогава нещата се оправиха.

— Гадно ли ти беше, когато тя тръгна с Махмуд?

— Не. Знаех, че не ме харесва. Но... няма закон против завистта, нали?

Хенинг кимва. Туре си дръпва дълбоко от втората си цигара.

— Имаш ли някаква представа кой може да я е убил?

Туре го поглежда.

— Не мислиш, че го е сторил Махмуд?

Хенинг се колебае, чудейки се дали може да бъде напълно откровен. Нещо му подсказва, че Туре обича да клюкарства. Така че отговаря:

— Е, арестуваха го, но човек никога не знае.

— Ако не е бил Махмуд... не знам кой друг би могъл да го е направил.

— Знаеш ли дали е имала други приятели мюсюлмани, освен Махмуд?

— Много. Хенриете се сприятеляваше с всички. И всички искаха да бъдат нейни приятели.

— А Анете Скопум?

— Какво за нея?

— Разбрах, че понякога двете с Хенриете са работили заедно?

Туре кимва.

— Добре ли я познаваш?

— Не особено. Тя е пълна противоположност на Хенриете. Не е много приказлива. Чух, че страда от епилепсия, но никога не съм я

виждал да припада. Рядко флиртува. Поне когато е трезвена. Но когато се напие...

— Тогава се отпуска?

— Ами да, може и така да се каже. Знаеш ли какво казва винаги, когато се натряска?

— Какво?

— „Какъв е смисълът да бъдеш гений, ако никой не знае?“ — рецитира Туре, имитирайки гласа ѝ. — Ако някой заслужава да има ниско самочувствие, това е Анете. Не е особено талантива и познавам поне трима, които са го правили с нея, докато е била пияна. Мисля, че е лесбийка.

— Защо смяташ така?

— Сигурно просто си въобразявам. Не знам. Просто имам чувството, че е лесбийка. Това никога ли не ти се е случвало? Да знаеш нещо за някой, но да нямаш представа как си го разбрал?

— Постоянно ми се случва — отговаря Хенинг и се усмихва.

— Със сигурност много си падаше по Хенриете, това бе очевидно за всички. Но едва ли имаше някой, който да не си пада по Хенриете. Каква загуба — казва Туре и отново клати глава.

— Бих искал да говоря и с Анете. Случайно да имаш номера на мобилния ѝ телефон?

Туре изважда джиясета си. Лъскав, тъмно син „Сони Ериксон“.

— Мисля, че го имам.

Натиска няколко копчета и обръща екранчето на телефона към Хенинг, който прочита осемте цифри и си ги записва.

— Благодаря — казва той. — Нямам повече въпроси. Ти искаш ли да добавиш нещо?

Туре става от пейката.

— Не. Но се надявам, че полицаите са арестували правилния човек. Бих искал...

Той млъква.

— Какво би искал?

— Забрави. И без това вече е твърде късно.

Туре Бенджаминсен стиска ръката на Хенинг и тръгва към входа на института.

— Благодаря за разговора.

— И аз.

Хенинг седи на пейката и гледа как младежът се отдалечава. Туре крачи наперено, а чаталът на панталоните му е увиснал. Хенинг отново вижда надписа „Бьорн Борг“ на бельото му.

Седи на пейката известно време, след като Туре си е тръгнал. Напоследък прекарва доста време, седейки по различни пейки. И това е добре. Много добре. Не вижда Анете. Хора постоянно влизат и излизат от института. Всеки път очите му се насочват към червените стъпала, водещи до вратата. И всеки път е разочарован.

Решава да ѝ позвъни. Преди да набере номера, вижда, че вече е един и половина. Чуди се как ще го накажат, ако не отиде на прословутото общо събрание на колектива. Обзалага се, че Стуре ще се разправи с него по съкратената процедура — все пак се познават от много време. Освен това Хенинг много добре знае какво ще каже шефът:

„Поради непредвидени колебания на рекламния пазар сме принудени да съкратим разходите си. В краткосрочен план това няма да се отрази на персонала, но може да се отрази в дългосрочен, ако резултатите ни не се подобрят. Колкото повече хора четат страниците ни, толкова по-бързо ще разпродадем свободната площ на рекламодателите. Но тъй като вече сме продали цялата налична площ, трябва да произведеме повече страници. Това означава, че трябва да решим какви статии е редно да публикуваме. Трябва да подбирате по-внимателно материалите. И т.н. и т.н. Някой неминуемо ще спомене своя «журналистическия дълг», а друг ще изтъкне, че «статииите трябва да бъдат подбирани на основата на своята важност и актуалност». Хенинг чудесно знае какво ще отговори Стуре — че принципно е съгласен, но предложените от него промени са задължителни. Кое то за един онлайн вестник означава повече секс, повече цици и повече порно. Това искат повечето хора. Може и да казват, че не го искат, но въпреки това кликуват именно върху тези статии, когато имат две-три свободни минути, за да разгледат по-внимателно циците или задника, използвани за примамка. Онлайн вестниците знаят това и разполагат със статистически данни, които доказват, че това са най-четените статии. Изборът е пределно ясен.“

„Това сигурно ще вбеси Хайди — мисли си Хенинг. — Но тя няма друг избор, освен да се подчинява на всички нареждания отгоре. И никога не би критикувала ръководството или безмозъчните решения, които те взимат — поне не пред външни хора. Научила е това на курсовете си по мениджмънт.“

Хенинг набира номера на Анете и чака. Тя вдига на единадесетото иззвъняване.

— Ало?

Гласът на Анете е слаб и плах.

— Анете, казвам се Хенинг Юл. Работя за „Новините 123“. Разменихме си няколко думи миналия понеделник.

— Нямам какво да ви кажа.

— Чакай, не затва...

Затваря. Хенинг псува и се оглежда. Мъж в работен комбинезон върви към него. Носи кофа.

„Ще го направя — казва си Хенинг. — Ще ѝ звънна пак, въпреки че това е една много рискована стратегия. Възможно е да я отблъсна още повече. Досаждането рядко има положителен ефект, но тя все още не ми е дала нищо.“

Отначало телефонът звъни, но после се включва глас, който учтиво го приканва да остави съобщение. „По дяволите, блокирала е номера ми“ — мисли си той. Вижда още един мъж в работен комбинезон. Вместо това решава да ѝ изпрати есемес:

„Знам, че не искаш да говориш с мен, но не се опитвам да те интервюирам. Мисля, че Хенриете е била убита заради филма, който сте снимали. Искам да говоря с теб за това. Искаш ли да се срещнем?“

Изпраща есемеса и чака. Чака. И чака. Никакъв отговор. Отново псува. Сега какво?

„Не — мисли си. — Не мога да се откажа сега“. Пише ѝ още един есемес:

„Знам, че те е страх, Анете. Веднага разбрах това. Но мисля, че мога да ти помогна. Моля те, позволи ми да ти помогна.“

Изпраща есемеса. Знае, че вече звучи така, сякаш е отчаян, но това не е толкова далече от истината. Подскача стреснато, когато получава есемес. Отваря го и чете.

„Никой не може да ми помогне.“

Кръвта му изстива. Става все по-интересно. Хенинг отговаря:

„Не можеш да си сигурна в това, Анете. Ако ми позволиш да прочета сценария, може би ще успея да ти помогна. Обещавам да бъда много дискретен. Ако не искаш да се срещаме, можеш да ми го изпратиш по електронната поща. Имейлът ми е hjuul@123news.no.“

Изпраща есемеса.

Цяла вечност, събрана в няколко секунди. Чува ги как изтичат, една по една.

„Не — мисли си Хенинг. — Няма смисъл.“ Анете е затворена страница за него. Не иска да бъде източник, дори и поверителен. Той извлича някаква утеха от факта, че е направил сериозен опит. Но няма време да се утешава. Става и тръгва.

Получава есемес.

„Кафене Годе. След един час.“

Бярне Бругелан въздъхва. Чете документ на монитора си, но получава главоболие от дългото виждане. „Имам нужда от почивка — казва си той. — Дълга почивка. Може би трябва да попитам Санлан дали иска да обядва с мен някъде — да си поговорим за работа, да обсъдим случая, да се изчукаме. Малка мръсница. Ако скоро не я опъна, ще...“ Мислите на Бругелан са прекъснати от прозорче, което се отваря на екрана. От него го гледа лицето на Ан-Мари Сара, съдебен лекар. Бругелан се обляга напред и увеличава звука.

— Имам добри новини за лаптопа — казва тя.

— Лаптопа на Мархони?

— Не, лаптопа на Махатма Ганди. Кой друг?

— Откри ли нещо?

— И още как.

— Ок, чакай малко. Искам да кажа на Санлан.

— Няма нужда. Ще ти изпратя нещата, които открих, по имейла. Просто исках да проверя дали си на линия.

— Ок.

Бругелан става и излиза в коридора. Всяко извинение да почука на вратата на Санлан трябва да бъде оползотворено. Отваря я. Тя говори по телефона. Въпреки това Бругелан прошепва, но достатъчно силно, за да го чуе:

— Лаптопът на Мархони.

Сочи към своя кабинет, въпреки че няма нужда да го прави. Тя ще получи същия имейл. Санлан му прави знак, че след малко ще дойде.

„Ох, как искам да дойдеш“ — мисли си Бругелан и затваря вратата. Връща се в кабинета си и се трътка на стола. Отваря пощата си и вижда, че е получил имейла от Ан-Мари Сара. Кликва върху него и сваля прикачения файл.

В същия момент Санлан влиза в стаята.

— Точно навреме — казва Бругелан. Санлан застава зад него и се навежда над рамото му. Бругелан едва не загубва самообладание. Никога не е била толкова близо до него. Може да я помирише, да я...

Не. Спри да мислиш за това.

Той прочита съобщението от Ан-Мари Сара на глас:

„Хард дискът беше сериозно повреден и на него има още много информация, която не сме възстановили. Струва ми се обаче, че открихме най-важното. Кликни на прикачения файл и ще разбереш какво имам предвид.“

Бругелан кликва на прикачения файл, изпълнен с трепетно очакване. Когато снимката се отваря, той се обръща и поглежда Санлан. И двамата се усмихват. Бругелан отново се обръща към монитора, кликва на „ОТГОВОРИ“ и пише:

„Добра работа, АМС. Но продължавай с извличането на информация от хард драйва. Може да има други важни неща.“

Бругелан потърква доволно ръце, мислейки си, че остава само една обиколка от състезанието.

Обиколката на честта.

Кафето обикновено върши работа, но не и когато е толкова напрегнат. Не и когато чака някого. Не и когато Анете закъснява толкова много.

Избрал е маса до прозореца в кафене „Годе“, откъдето може да държи под око движението по улицата и хората, вървящи по тротоара, който е само на една ръка разстояние. Друга причина да седне тук е това, че масата е съвсем близо до изхода. Ако нещо се случи.

Защо се бавиш толкова, Анете? Хенинг си мисли, че ако същото е във филм, Анете така и няма да се появи. Някой ще я пресрещне, да вземе това, което търси Хенинг и да направи така, че никога да не открият трупа ѝ. Или пък изобщо няма да си правят труд да го скрият?

Хенинг клати глава, но подобни мисли са много примамливи, особено, при положение че Анете вече закъснява с повече от тридесет минути. Опитва да си представи какво може да се е случило. Може би някой неочаквано ѝ е дошъл на гости или пък майка ѝ се е обадила по телефона? Може би е трябвало да изчака пералнята да свърши или пък да дойде доставчикът на пица от „Пепес“, който закъснява с половин час?

Не. Малко вероятно в този час. Може би човек просто не може да разчита на нея? Има и такива хора, но Хенинг се съмнява, че Анете е сред тях. Всъщност според него тя е един от онези хора, които се опитват да направят нещо с живота си, да реализират амбициите си.

Може би не бива да си вади такива генерални заключения след само една среща, но Хенинг се гордее с уменията си да анализира хората: кой е избухлив, кой е сантиментален, кой е истински и кой — фалшив, кой бие жена си, кой си пада по чашката, кой е мързелив и кой се опитва. Той е почти сигурен, че Анете се опитва, и то от много време. Именно по тази причина започва да се тревожи за нея.

Но след това вратата на кафене „Годе“ се отваря и Хенинг подскача от изненада, когато осъзнава, че е Анете. Тя изглежда много различно от последния път, когато я е видял — преди два дни. Страхът

все още е там, в очите ѝ, но сега е дори по-вгълбена в себе. Носи качулка. Не си е сложила грим, а дрехите ѝ са мръсни и размъкнати. Върви леко приведено. Носи раница. Малка сива раница, цялата в лепенки.

Вижда го, оглежда помещението и се насочва към масата му. В девет от десет случая биха го напсували. Проклети журналисти, които не могат да оставят хората на мира и нямат срам. Чувал е тези неща и преди. И понякога хората са били прави, но не сега.

Анете спира пред масата. Не сяда. Гледа го, докато сваля раницата си. Съдейки по лепенките, Хенинг заключава, че е обиколила света. Вижда имена на екзотични градове от далечни страни. Асаб (Еритрея), Нзерекоре (Гвинея), Ош (Киргизстан), Блантир (Малауи). Анете тръшва раницата на стола.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Няма да стоя дълго.

Тя вади купчина листа от раницата си, хвърля ги на масата пред него и затваря ципа. Слага раницата на гърба си, завърта се на пети и отпрашва.

— Анете, чакай.

Казва го по-силно, отколкото е възнамерявал. Хората ги зяпват. Анете спира и се завърта с лице към него. „Надявам се, че вижда молбата в очите ми — мисли си Хенинг. — Добросъщността, искреността.“

— Моля те, изпий едно кафе с мен.

Анете не прави нищо. Просто стои и го гледа.

— Ок, не искаш кафе. Всъщност не те виня, защото тук кафето е ужасно. Едно лате? Чаша чай? Топъл шоколад?

Анете прави крачка към него.

— Много смешно.

Хенинг се чувства като дванадесетгодишен хлапак, когото са хванали, че преписва на контролно.

— Вече ти казах: нямам какво да ти кажа.

— Тогава защо ми даваш това? — пита Хенинг и сочи купчината хартия на масата. На заглавната страница пише:

„КАСТА ШАРИА

СЦЕНАРИЙ: ХЕНРИЕТЕ ХАГЕРЮП
РЕЖИСУРА: АНЕТЕ СКОПУМ“

Хенинг едва се удържа да не започне да го чете на мига.

— За да разбереш.

— Но...

— Моля те, не се опитвай да ме спреш.

— Но, Анете...

Тя отново му обръща гръб и тръгва към вратата. Хенинг понечва да стане и да тръгне след нея, но изведнъж осъзнава колко безсмислено е това. Вместо това се провиква след нея:

— От кого се боиш, Анете?

Тя натиска дръжката на вратата, без го погледне или да му отвърне. Просто си тръгва. Хенинг я вижда през прозореца. Върви сама, с раницата на гърба. Дали вътре няма и още нещо? Някаква дреха? Филм или книга?

Или може би електрошоков пистолет?

Мисълта се пръква в главата му сякаш от нищото. Хенинг решава да я опита на вкус, след като вече е там. Една доста интересна мисъл. Все пак кой познава сценария по-добре от Анете?

„Не — казва си той. — Ако Анете е имала нещо общо с убийството, защо ще ми дава да чета сценария? Защо ще ми помага да разбере?“ Хенинг отхвърля идеята. Глупава идея. „Трябва да прочета сценария и да видя дали в него има нещо важно.“

Трябва да има нещо.

Адвокат Ларш Индрехауг прокарва пръсти през перчема си и го маха от очите си.

„Педал — мисли си Бругелан. — Какво ли не бих дал някой ден да те хвана в звукоизолирана стая, с изключени камери.“

Мечти и реалност. За съжаление, две напълно различни неща. Мисълта става още по-натрапчива, тъй като сержант Санлан седи до него. Бругелан поглежда към книгата на масата, след което натиска един ключ, а после друг. Внимателно са се подготвили за разпита, като са обсъдили доказателствата и са постигнали съгласие относно това как да ги представят. Въпреки че Санлан все още се съмнява във вината на Мархони, той трябва да даде убедителни отговори на въпросите, които са подготвили.

Бругелан обожава да говори за работа със Санлан. Наслаждава се на всяко изражение и всяка гримаса — когато е сериозна, съсредоточена и изпълнена с възмущение. Няма търпение да види удовлетворението в очите ѝ, когато пресече финиша. Само ако може да запази това удовлетворение за него.

Грешен ключ, Бярне.

Махмуд Мархони седи до Индрехауг. „Разстроен е“ — мисли си Бругелан. Покрусен от смъртта на брат си, изнервен от това, че все още го държат в ареста. Определено има пропуквания в твърдата му черупка. Изглежда занемарен. Два дни без бръснач и лицето, свикнало всяка вечер да го обвиват в топли кърпи, е съсипано.

„Това не е единственото нещо, с което ще трябва да свикнеш от сега нататък, Махмуд“ — мисли си Бругелан. Прави знак на Санлан да започне официалната част на разпита: представянето на присъстващите и изреждането на причините за тяхното присъствие. След това тя поглежда към Мархони.

— Моите съболезнования — казва тя с глас, мек като бита сметана.

Мархони поглежда въпросително към адвоката си.

— Съжалявам за брат ви — добавя тя.

Мархони кимва.

— Правим всичко по силите си, за да открием извършителя. Но може би вие вече знаете кой е?

Мархони я поглежда.

— Не знам за какво говориш.

— Членуваш ли в „Лошите момчета на огъня“, Махмуд?

— Не.

— Ясер Шах?

Мархони клати глава.

— Отговори на въпроса.

— Не.

— Брат ти познавал ли се е с тях?

— Ако не знам кои са те, как мога да знам дали брат ми ги е познавал?

„Добра работа, Мархони — мисли си Бругелан. — Прескочи капана.“

— Успяхме да възстановим съдържанието на лаптопа ти — продължава Бругелан.

Мархони се опитва да изглежда равнодушен към тези думи, но Бругелан вижда, че отвътре всичко му кипи. „Въпреки че нямаме всичко — спомня си Бругелан. — Все още.“

Но Мархони не знае това.

— Сигурен ли си, че не искаш да промениш отговорите, които даде току-що на моята колежка? — пита Бругелан.

— Защо да правя това?

— За да не изглежда така, сякаш ни лъжеш.

— Аз никога не лъжа.

— Така ли? — пита Бругелан.

— Може би трябва да обясните на моя клиент за какво говорите, вместо да му отправяте безпочвени обвинения? — казва Индрехауг.

Бругелан му хвърля свиреп поглед, след което отново се обръща към Мархони.

— Колко човека, освен теб, използват лаптопа ти, Махмуд?

— Нито един.

— Никога не си го заемал на някого?

— Не.

— Сигурен ли си в това?

— Да.

— Детектив Бругелан...

Индрехауг вдига ръце и въздъхва. Бругелан се усмихва и кимва на себе си.

— Защо си влизал в пощата на Хенриете в деня на смъртта ѝ?

Мархони вдига глава.

— Какво?

— Защо си чел имейлите на приятелката си?

Бругелан осъзнава, че Мархони изглежда искрено изненадан.

— Може би, за да откриеш това?

Бругелан слага лист хартия на масата пред него. Снимка на Хенриете Хагерюп, възседнала мъж. Лицето на мъжа не се вижда, само тила му. Косата му е тъмна и рехава. Мархони поглежда снимката.

— Кой е това, Махмуд?

Той не отговаря.

— Тази снимка бе открита в пощата на покойната ти приятелка. Същата поща, в която си влязъл от лаптопа си в деня на смъртта ѝ. Искаш ли да коментираш това?

Мархони отново поглежда снимката.

— Кой е изпратил имейла? — пита той.

— Заели сме се с това, не се тревожи. Отново те питам — познаваш ли мъжа на снимката?

Той клати глава.

— Нали разбираш, че нещата не изглеждат много добре за теб?

Мархони продължава да мълчи. Бругелан въздъхва. Индрехауг поглежда клиента си. Мархони разтрива дланта на едната си ръка с палеца на другата. Известно време Санлан и Бругелан не казват нищо. Вместо това го чакат да се пропука.

— Не съм го правил — изведнъж прошепва Мархони.

— Какво каза?

— Не съм влизал в пощата ѝ.

Бругелан клати глава, сякаш току-що е чул най-голямата лъжа през живота си.

— Току-що каза, че си единственият, който използва този лаптоп. Може би вече не смяташ така?

Мархони клати глава.

— Невъзможно е.

— Значи някой друг е използвал лаптопа ти, без твое знание, за да види снимка на приятелката ти с друг мъж? Това ли ни казваш?

Мархони кимва колебливо.

— Кой може да го е направил? Брат ти? Хенриете?

— Не знам.

— Затова ли и двамата са мъртви, Махмуд?

— Не знам.

— Не, не знаеш.

Бругелан въздъхва и поглежда към Санлан. Тя внимателно разглежда лицето на Мархони, опитвайки се да разчете изражението му.

— Какво мислиш за шериата? — продължава Бругелан.

— Шариата?

— Да. Пакистанска група. Свириха на фестивала „Мела“ преди около година.

— Детектив Бругелан...

— Глупава шега, извинявам се. Но отговори на въпроса, Махмуд. Какво мислиш за шериата? За законите на шериата? Смяташ ли, че те са справедливи по отношение на жените?

— Не.

— Значи не мислиш, че убиването на жена с камъни например е подходящо наказание за изневеря? Или отсичането на нечия ръка за кражба?

Бругелан не чака Мархони да му отговори. Той изглежда напълно озадачен.

— С кого е имала връзка Хенриете, Махмуд?

— Ако си невинен и искаш да те освободим, съветвам те да започнеш да говориш.

— Кой е мъжът на снимката?

Бругелан и Санлан говорят едновременно. Мархони въздъхва.

— Колкото повече ни разиграваш, толкова по-зле ще става за теб.

— Кой е бил мъжът, с когото е имала връзка?

— Затова ли я уби?

— Кого се опитваш да предпазиш?

Мархони вдига ръка.

— Не разбирате нищо.

Той свежда поглед и поклаща глава.

— Помогни ни да разберем тогава — казва Бругелан. Поглежда Мархони, чакайки го да им обясни.

— Хенриете никога не ми е изневерявала — казва той след дълъг размисъл.

— Какво каза?

— Хенриете никога не ми е изневерявала.

— Тогава как ще обясниш тези есемеси? „Извинявай. Това не означава нищо. ТОЙ не означава нищо. Ти си този, когото обичам. Може ли да поговорим за това? Моля те?“

Бругелан пронизва Мархони с поглед.

— И ми казваш, че никога не ти е изневерявала?

— Да, или... не знам.

— Не, не знаеш. Ако не можеш да измислиш по-добра лъжа от тази, тогава...

— Никога не ми е споменавала друг мъж.

— Значи съдържанието на тези есемеси е пълна загадка за теб?

— Точно така.

— Никога не сте обсъждали подобни неща преди?

— Никога.

— Извинявай, но трудно ще убедиш членовете на съда в това. Не съм ли прав, господин Индрехауг?

Бругелан поглежда адвоката. Индрехауг преглъща. След това за пореден път отмята перчема от очите си.

Преди да започне да чете сценария, Хенинг дълго време се взира в първата страница. Чувства се неспокоен. И малко нервен, въпреки че не може да си обясни защо. Може би защото отговорът на въпроса защо и как Хенриете Хагерюп е била убита лежи в ръцете му?

Хенинг вдишва дълбоко и започва да чете:

1. ИНТ. ПАЛАТКА В ПАРК „ЕКЕБЕРГ“, ВЕЧЕР:

Жена, МЕРЕТЕ ВИК (21), стои с гръб към камерата. Светлината се отразява в лопатата, която държи в ръката си. Диша тежко, изтощена е. Избърсва потта от челото си. След това забива лопатата в земята.

2. ЕКСТ. ПРЕД ПАЛАТКАТА В ПАРК „ЕКЕБЕРГ“, ВЕЧЕР:

Кола паркира до палатката. Шофьорът изключва двигателя. Виждаме как багажникът се отваря. МОНА КАЛВИГ (23) излиза от колата. Отива до багажника.

3. ИНТ. ПАЛАТКА В ПАРК „ЕКЕБЕРГ“, ВЕЧЕР:

МОНА КАЛВИГ отваря палатката и влиза. Носи тежка чанта. Спира пред дупка в земята.

МОНА: Доста си изкопала.

Мерете бърше пот от челото си и се усмихва.

МЕРЕТЕ: Физическото натоварване е полезно.

МОНА: Пробва ли я?

МЕРЕТЕ: Не, дупката е твоя. Честта се пада на теб.

4. ИНТ. ПАЛАТКА В ПАРК „ЕКЕБЕРГ“, ВЕЧЕР:

Близък план на дупката. Мона скача в нея. Дупката е до кръста ѝ.

МОНА: Идеална е.

МЕРЕТЕ: Супер. Донесе ли джиесема си?

МОНА: Да.

МЕРЕТЕ: Може би е време да изпратим първия?

Мона излиза от дупката и изтупва влажния пясък, полепнал по дрехите ѝ. Вади джиесем от джоба си и проверява колко е часът. След това се обръща към Мерете и се усмихва съзаклятнически.

5. ИНТ. АПАРТАМЕНТ В ГАЛГЕНБЕРГ:

Мъж, ЯШИД ИКБАЛ (28), гледа „Хотел Сесар“ по ТВ2. Джиесемът му извънпява. Той го взима и проверява съобщенията си. Мръщи се, когато прочита есемеса. Изпращачът е „Мона мобилен“. Виждаме съобщението: „Извинявай. Това не означава нищо. ТОЙ не означава нищо. Ти си този, когото обичам. Може ли да поговорим за това? Моля те?“

6. ИНТ. ПАЛАТКА В ПАРКА „ЕКЕБЕРГ“, ВЕЧЕР:
Жените седят една до друга. Пият от термос, наливайки в една чаша. От нея се издига пара.

МЕРЕТЕ: Добре ли беше?

Мона глътва горещия чай.

МОНА: Мм.

МЕРЕТЕ: Нямам предвид чая.

МОНА: Тогава какво...

Мона осъзнава какво има предвид Мерете. Мона се усмихва.

МОНА: Днес беше страхотно. Харесва ми, когато е груб.

МЕРЕТЕ: Може би ти е харесало още повече, защото си знаела, че е за последно.

МОНА: Може би.

МЕРЕТЕ: Ще ти липсва ли?

Мона свива рамене. Подава чашата на Мерете. Известно време мълчат.

МЕРЕТЕ: Дойде ли време да изпратим следващия?

МОНА: След малко. Да му дадем още малко време.

МЕРЕТЕ: Ок.

Край на надписите и заглавието.

Засега Хенинг има чувството, че чете сценария на снъф филм^[1].
Продължава нататък:

7. ИНТ. АПАРТАМЕНТ В ГАЛГЕНБЕРГ, ВЕЧЕР:

Яшид Икбал е в кухнята си. Отваря хладилника и вади кутия обезмаслено мляко. Посяга към шкафа, за да вземе чаша, когато джиесемът му отново иззвънява. Той го вади от джоба си. Втори есемес от „Мона мобилен“. Прочита го: „Обещавам, че ще ти се реванширам. Дай ми още един шанс, моля те!“ Яшид Икбал клати глава, промърморва „Какво, по дяволите, прави тя?“, след което натиска „Call sender“^[2]. Раздразнено крачи из кухнята. Мона не вдига. Той хвърля телефона си гневно.

8. ИНТ. ПАЛАТКА В ПАРКА „ЕКЕБЕРГ“, ВЕЧЕР:

Мона и Мерете продължават да седят до дупката.

МЕРЕТЕ: Мислиш ли, че ще се получи?

МОНА: Трябва да се получи.

Джиесемът на Мона започва да вибрира. На екрана пише ЯШИД.

МЕРЕТЕ: Той звъни.

МЕРЕТЕ: Няма ли да му вдигнеш?

МОНА: Не.

Мерете поглежда към Мона. Очевидно е, че Мона ръководи нещата.

9. ИНТ. АПАРТАМЕНТ В СВ. ХАНСХАУГЕН, ВЕЧЕР:

Семейство ГОРДЕР вечерят. Атмосферата е напрегната. Синът, ГУСТАВ, е сърдит и едва докосва храната в чинията си. Съпругата, КАРОЛИН, поглежда мъжа си, ХАРАЛД. Той яде, но изглежда смутен.

ГУСТАВ: Може ли да стана от масата?

КАРОЛИН: Но не си ял нищо.

ГУСТАВ: Не съм гладен. Може ли да стана от масата?

Каролин въздъхва, кимва на сина си и го гледа, докато става и излиза от стаята. След това поглежда

съпруга си.

КАРОЛИН: Отблъскваме го. Ти го отблъскваш.

Харалд вдига поглед от чинията си.

ХАРАЛД: Аз?

КАРОЛИН: Да, кой друг?

Харалд въздъхва.

ХАРАЛД: Пак ли трябва да говорим за това? Мислех, че сме приключили с тази тема.

КАРОЛИН: Лесно ти е на теб. Лесно ти е да си „приключил с тази тема“.

Каролин имитира гласа му. Харалд избухва.

ХАРАЛД: Не знам какво очакваш да направя. Казах ти, че повече няма да я виждам. Какво друго искаш от мен?

КАРОЛИН: Искам да ме убедиш, че наистина ще го направиш. Че ще спреш да мислиш за нея през цялото време, както правиш сега.

Харалд извързва поглед и осъзнава, че не може да я заблуди.

ХАРАЛД: Това не зависи от мен.

КАРОЛИН: (имитира съпруга си) „Това не зависи от мен.“

Каролин въздъхва. Харалд не казва нищо. Известно време двамата мълчат.

КАРОЛИН: Мисля, че трябва да се разведем.

ХАРАЛД: Какво?

КАРОЛИН: Защо не? И без това бракът ни няма бъдеще.

ХАРАЛД: Не говори такива неща, Каролин. Ами Густав?

КАРОЛИН: Сега изведнъж те е грижа за него? Не те беше грижа, когато...

Каролин не успява да довърши изречението. Тя свежда глава и започва да хлипа. Харалд оставя ножа и вилницата си на масата примирен.

10. ИНТ. ПАЛАТКА В ПАРКА „ЕКЕБЕРГ“, ВЕЧЕР:

Близък план на екрана на джиесема в ръката на Мона. Гледаме я как набира есемес: „Моля те, отговори ми!

Моля те! Никога повече няма да правя така. Обещавам.“ Тя изпраща есемеса.

11. ИНТ. АПАРТАМЕНТ В ГАЛГЕНБЕРГ, ВЕЧЕР:

Яшид крачи неспокойно в апартамента. Разговаря с брат си, ФАРУК ИКБАЛ, който е в дневната и пие мляко. Говорят на лош норвежки.

ЯШИД: Курва.

ФАРУК: Опитах се да ти кажа.

ЯШИД: Шибана курва.

Мобилният телефон на Яшид отново иззвънява. Братята се споглеждат.

ФАРУК: Това тя ли е?

ЯШИД: Не знам, кретен такъв. Още не съм видял.

ФАРУК: Еми виж тогава, кретен такъв.

Яшид поглежда смръщено към брат си. След това отваря есемеса и го чете. Хвърля телефона на дивана.

ЯШИД: Шибана курва.

„Лесно е да решиш, че персонажите в сценария са истински хора — мисли си Хенинг. — Но освен това е твърде удобно.“

Отново му се допива кафе. Поръчва си едно дълго от келнера зад бара, който изглежда възмутен от факта, че Хенинг си е поръчал само едно кафе, откакто е дошъл. В кафенето има само още двама души, които поглъщат салатите си в мълчание.

Кафето му пристига точно когато започва отново да чете.

12. ИНТ. ПАЛАТКА В ПАРКА „ЕКЕБЕРГ“, КЪСНА ВЕЧЕР:

Близък план на дупката в земята. Мона отново е скочила вътре. Мерете запълва дупката с пръст.

МЕРЕТЕ: Успя ли да се погрижиш за компютъра му?

МОНА: О, да. Беше много лесно. Взе си душ, след като правихме секс. Никакви проблеми.

МЕРЕТЕ: Да не сме забравили нещо?

МОНА: Не мисля. Чакай малко... трябва да извадя ръцете си.

МЕРЕТЕ: Ок.

Мона изважда ръцете си от песъчливата пръст.

МОНА: Добре. Продължавай.

Мерете продължава да запълва дупката. Не след дълго пясъкът достига подмишниците на Мона. Мерете оставя лопатата на земята. Задъхала се е.

МЕРЕТЕ: Искаш ли да кажеш нещо, преди да започнем?

Мона се замисля. Прочиства гърлото си.

МОНА: (с тържествен глас) Това е за всички жени по света. Но особено за нас в Норвегия.

Мерете се усмихва. Камерата бавно се премества от лицето на Мерете и се насочва към земята зад нея. Виждаме лопатата. Виждаме чантата, която Мона е донесла. Отворена е. До нея лежи голям, тежък камък.

„Не може Хенриете да се е подложила на това — мисли си Хенинг и вдига глава. — Не може да е изиграла тази роля, използвайки сценария си. Не може да е позволила да я убият с камъни, за да отпрати политическо послание.“

„Това е само един филм, Хенинг“ — чува гласа на майка си той. Спомня си как се е катерил в скута ѝ всеки петък, когато детектив Дерик^[3] разгадава мистерии по телевизията.

Някой е използвал сценария на Хенриете срещу нея. За да ѝ се подиграе? За да я посочи с пръст?

Хенинг продължава да чете:

Надпис на черен фон: Две седмици по-късно.

13. ИНТ. СТАЯ ЗА РАЗПИТИ В ПОЛИЦЕЙСКИ
УЧАСТЪК, СУТРИН:

Яшид Икбал седи на стол от едната страна на маса. Срещу него седят двама полицаи. Те изглеждат сериозни.

ПОЛИЦАЙ 1: Какво направи след като получи есемесите, Яшид? Отиде ли при нея, за да я успокоиш?

Яшид не отговаря.

ПОЛИЦАЙ 2: Знаем, че си опитал да ѝ се обадиш. Освен това знаем, че си излязъл от апартамента си малко след осем часа.

ПОЛИЦАЙ 1: Имам доказателства за брутално изнасилване, Яшид.

ПОЛИЦАЙ 2: Имаме и лаптопа ти. Същия следобед си влязъл в пощата ѝ. Защо го направи?

ПОЛИЦАЙ 1: Ясно ни е какво е станало, Яшид. Вбесил си се. Това е напълно разбираемо. Тя ти е изневерявала, ти си се разгневил и си решил да я накажеш.

ПОЛИЦАЙ 2: Ще ти олекне, когато си признаеш, Яшид. Разкажи ни какво се случи. Ще се почувстваш много по-добре.

Яшид не казва нищо.

ПОЛИЦАЙ 1: След като си получил есемесите, ти си отишъл на мястото, където тя е снимала. Изнасилвил си я и си я заровил в дупка в земята. След това си намерил няколко тежки камъка и си я замервал с тях, докато е издъхнала. Това е подходящото наказание, нали? За изневеряра?

Яшид вдига глава и поглежда полицаите. Адвокатът му се накланя към него и прошепва нещо в ухото му. Яшид се обляга напред.

ЯШИД: Обичам Мона. Невинен съм.

Полицаите се споглеждат и въздъхват.

Надпис на черен фон: Пет месеца по-късно.

14. ИНТ. СЪДЕБНА ЗАЛА В ОСЛО, Следобед:

Яшид седи до адвоката си. Харалд Гордер седи няколко реда зад него. Изглежда депресиран и мрачен. Фарук Икбал също е там. Изглежда разтревожен. Съдията влиза. Всички се изправят.

СЪДИЯ: Седнете, моля.

Всички сядат. Съдията поглежда към журито.

СЪДИЯ: Журито стигна ли до решение?

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ЖУРИТО: Да.

15. ИНТ. СЪДЕБНА ЗАЛА В ОСЛО, Следобед:

Близък план на Яшид. Той е свел поглед. Изглежда неспокоен. Камерата се дръпва назад. Мерете седи в задната част на съдебната зала. Камерата се фокусира на нея. Продължаваме да я гледаме, докато председателят на журито изчита присъдата.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ЖУРИТО: Признаваме обвиняемия Яшид Икбал за виновен по всички обвинения.

Хората в съдебната зала избухват в аплодисменти. Мерете поглежда към Харалд Гордер. Усмивва му се. Гордер извърща очи и си тръгва. Мерете изважда мобилния си телефон. Пише есемес. Виждаме какво пише: „Едно на нула. А има още толкова много.“

Тя намира Мона в списъка с номера и ѝ изпраща есемеса.

КРАЙ

Хенинг оставя сценария на масата, разочарован. Разтърква очите си. Началото го е подготвило за кървав трилър, но това, което е получил накрая, е посредствена мелодрама. Сценарият е трябвало да бъде негова „кутия на Пандора“, но никъде в него не се споменават електрошокови пистолети, камшици или отрязани ръце. Хенинг започва да се чуди дали не съществуват други, по-брутални версии на сценария.

Първоначалната идея е добра: две жени инсценират „убийство“ и правят така, че приятелят на едната е арестуван и осъден за убийството, въпреки че е невинен. „Това е просто една фантазия — мисли си Хенинг, — една измислица.“ Значи Мона и Мерете са съответно Хенриете и Анете, Махмуд Мархони е Яшид Икбал, а Тарик е Фарук.

До тук добре. Засега нещата се развиват съгласно собствените теории на Хенинг. Махмуд Мархони е невинен и някой се опитва да го натопи. Есемеси, намеци за изневяра, последно грубо чукане, което е на една крачка от изнасилване. На заподозрения няма да му е лесно да се разграничи от подобни доказателства, особено ако не продума нищо по време на полицейските разпити.

Но кой е Харалд Гордер? В сценария е отделено толкова място за него и семейството му, че те просто не могат да не бъдат важни. Но важни ли са и в истинския свят? Както казва майка му, това е само филм. Не всичко има своето огледално отражение в реалността.

Въпреки това Хенинг разсъждава върху тази възможност. Харалд Гордер е имал връзка с Мона (кой друг може да е?) и изневярата му е била наказана с убийство с камъни. Но защо на края на филма Гордер и Мерете поглеждат един към друг? И защо тя се усмихва?

Истинският Гордер сигурно познава Анете. И двете жени трябва да познават мъжа, който е имал връзка с Хенриете. Единственият мъж, за когото се сеща в момента, е Ингве Фолдвик. Но Фолдвик не е чел сценария, значи не може да е той. Освен ако не го е излъгал? Но защо ще го лъже за това? Сигурно осъзнава, че подобно обвинение може лесно да се провери, ако полицаите решат да го направят. Доказателства, открити в компютъра му, копия на сценария в кабинета му, в дома му. Ако го уличат в подобна лъжа, белезниците и затворът „Улерсмо“ ще му бъдат в кърпа вързани. „Трябва да има други мъже — мисли си Хенинг. — Друго семейство. Може би семейството на Анете? Или на Хенриете?“

Мисли за Хенриете. Красива, нежна, общителна, отворена. Какъв човек е била наистина? Фолдвик е описал работата ѝ като „провокативна, но смислена“. Хенинг е съгласен с това описание, въпреки че сценарият ѝ разисква шериата по един ограничен и доста опростен начин. Посланието на Хенриете сякаш е следното: идиотите, които насърчават шериата, трябва да бъдат премахнати, ние не бива да се страхуваме да използваме крайни мерки, за да защитим културата и традициите си, а жените по целия свят трябва да се обединят и да се борят заедно срещу шериата.

Но къде е барутът? Къде е експлозията! Къде са инкриминиращите реплики, амунициите, накарали убиеца да осъществи тази фантазия? Хагерюп не е Тео ван Гог, холандския режисьор, снимал филми, критикуващи исляма, убит с осем изстрела с пистолет в Амстердам през 2004 г. Убиецът прерязал гърлото на Ван Гог и забил два ножа в гърдите му, на един от които било завързано писмо, пълно със заплахи. Доколкото Хенинг знае, Хагерюп не е била ислямофоб. Освен това Махмуд Мархони, нейният приятел, е мюсюлманин.

Колкото повече мисли за това, толкова повече се убеждава, че убиецът е някой приятел или приближен на Анете и Хенриете. „Трябва да открия кой друг е участвал в снимките на филма — мисли си Хенинг. — Кой е имал достъп до сценария и дали той е бил четен от външни лица. Убиецът или убийците трябва да са сред тези хора.“

[1] Снъф филм — това е филм, в който е заснето реалното убийство на човек. — Б.пр. ↑

[2] Call sender — обади се на изпращача (англ.). — Б.пр. ↑

[3] „Дерик“ — немски криминален сериал с 281 епизода, излъчени между 1974 и 1998 г. — Б.пр. ↑

Хенинг мъчно преодолява желанието веднага да се обади на Анете. Но е твърде рано за това. Тя очевидно не иска той да се опитва да ѝ помага, а освен това самият Хенинг има нужда от повече време, за да разучи малко по-добре случая, преди отново да се свърже с нея.

Вместо това се обажда на Бярне Бругелан. Хенинг си е записал номера на мобилния му телефон след разговора им в полицейския участък. Бругелан вдига почти веднага.

— Здравсти, Бярне. Хенинг се обажда.

— Здравсти, Хенинг. Как си?

— Добре. Слушай — можем ли да се видим?

Няколко секунди мълчание.

— Сега?

— Да. Веднага, ако можеш. На неутрално място, за предпочитане. Трябва да говоря с теб за нещо.

— В ролята си на журналист?

— Не съм напълно сигурен за това.

— За Тарик Мархони ли става дума?

— Не. За брат му. И за Хенриете Хагерюп. Всъщност може и Тарик да е замесен. Както казах, не съм сигурен.

— Не си сигурен?

— Не. Но ти гарантирам, че ще искаш да чуеш това, което имам да ти казвам и да видиш това, което открих. Просто не искам да го правим по телефона.

Още няколко секунди мълчание.

— Ок. Къде искаш да се срещнем?

— „Ломпа“.

— Добре. Ще дойда след петнадесет минути.

— Страхотно. Ще се видим там.

Хенинг решава да вземе такси от кафене „Годе“, независимо от това колко рисковано може да е подобно действие. Излиза на улица „Фреденсборгвайен“ и чака. Най-накрая вижда свободно такси, което

не е сребристо. Освен това колата не е произведена в Германия и на тавана му не е изписан номерът „А-2052“. Шофьорът е възрастен мъж с посивяла коса и очила със стоманени рамки. Мирише на „Олд спайс“. Не казва почти нищо по време на пътуването.

Това урежда Хенинг, защото означава, че може да размишлява на спокойствие, докато минават покрай сгради, хора и коли. Винаги се чувства спокоен, когато е на път за някъде, но не шофира той. Сякаш натискаш своето копче за пауза, докато останалият свят продължава да се върти.

Чуди се какво ли е минало през главата на Хенриете Хагерюп, когато е осъзнала, че собственият ѝ сценарий ще бъде осъществен с нея в главната роля. „Може би изобщо не си осъзнала това“ — мисли си той. Може би Хенриете не е имала време да реагира, преди да бъде зашеметена от електрошоковия пистолет, а замерването с камъни е започнало, докато е била в безсъзнание.

Хенинг се надява. Надява се, че Анете се е скрила на сигурно място. Ако Хенриете е била убита заради сценария, нищо чудно Анете да е следващата жертва.

„Ломпа“, или ресторант „Олимпен“, е затворен в началото на октомври 2006 г. за ремонт, като го отварят чак през януари на следващата година. Хенинг е редовен посетител преди Онова, За Коего Не Мисли. Страхотно място за хапване и пиене на бира; непретенциозна клиентела и приятелски настроен персонал.

Веднага щом влиза, Хенинг осъзнава, че атмосферата се е променила. Липсва вълшебната съставка, която създава неповторимото усещане за уют, за очарователен хаос и спокойствие. Ако махнеш тази съставка от рецептата, сосът никога няма да е същия. Мястото изглежда страхотно след ремонта, но не е същото.

Хенинг открива Бругелан на бара. Той е в цивилни дрехи. До него има изпотена чаша, в която шуми нещо газирано. Стискат ръцете си.

— Имаш ли нещо против да седнем? — пита Хенинг. — За предпочитане близо до изхода?

Не му се обяснява надълго и нашироко, затова си измисля извинение:

— От стоенето прав ме заболява глава.

— Разбира се.

Отиват до една празна маса до прозореца. През него се вижда „Грьонландслейрет“. По улицата фучат коли. На Хенинг му се струва, че всичките са сребристи. При тях идва жена в униформа на сервитьорка.

— Искате ли да видите менюто?

— Не, благодаря. Само кафе, моля.

Бругелан посочва газираната си напитка, за да ѝ намекне, че не иска нищо. Проследява келнерката с очи, когато тя си тръгва, изчезвайки зад бара. Когато се обръща, изражението му се е променило. Продължава да мълчи, но очите му сякаш казват „Почвай да говориш.“ Хенинг разбира, че Бругелан не гори от желание да си

разменя житейски истории с него от вакуума между завършването и сега.

Изважда сценария и го слага на масата.

— Случайно това да са есемесите, които Хенриете Хагерюп е изпратила на Махмуд Мархони в нощта на смъртта си?

Показва му страницата с първия есемес и внимателно наблюдава реакцията на Бругелан. Тя изобщо не е трудна за разчитане. Бругелан подскача от изненада.

— Какво, по дяволите...

— Този сценарий е бил написан от Хенриете Хагерюп и една нейна колежка от института.

Хенинг му показва следващите два есемеса. Бругелан ги прочита.

— Но тези са дума по дума. От къде взе това?

— От Анете Скопум — отговаря Хенинг и посочва името на заглавната страница. Бругелан се обляга напред. Хенинг продължава: — В сценария се разказва за жена, която е заровена в дупка в земята и убита с камъни в палатка в парка „Екеберг“. Накрая един невинен мъж е осъден за убийството.

— Мархони — казва тихо Бругелан. Хенинг кимва. Той решава да сподели повечето си теории и открития от последните няколко дни. Дръпва реч, която продължава почти пет минути. Това е целенасочена стратегия. Първо — винаги е полезно да обсъдиш идеите си с някой. Теориите и мненията ти могат да се променят, когато ги изречеш на глас. Писането на изречения има подобен ефект: едно нещо може да изглежда добре на хартия, но никога не знаеш дали е правилно, докато не го изречеш на глас.

И второ — Хенинг иска Бругелан да му е задължен. Сега, след като се е уверил, че Бругелан не е знаел за съществуването на сценария, преди да прекрачи прага на „Ломпа“, на Хенинг му се полага поне една услуга. Това е най-добрият начин за изграждане на взаимоотношения с потенциален източник.

— Къде е Анете сега? — пита Бругелан, когато Хенинг свършва.

— Не знам.

— Трябва да я открием.

— Не мисля, че това ще бъде лесно.

— Какво имаш предвид?

— Тя знае, че Хенриете е била убита заради сценария и ако аз бях Анете, щях да съм ужасена от възможността да се озова заровен в дупка до кръста.

— Мислиш, че се е скрила някъде?

— Ти не би ли го направил?

Бругелан не отговаря, но Хенинг вижда, че е съгласен с него.

— Трябва да взема сценария със себе си.

Първата мисъл на Хенинг е да откаже, но той знае, че това би означавало да попречи на разследването. Кое е наказуемо деяние.

Предпочита да няма криминално досие.

— Ще ти бъда благодарен, ако ми направиш копие — казва той.

— Разбира се. Господи, Хенинг. Това е...

Бругелан клати глава.

— Знам. Обзалагам се, че очите на Йерстад ще изскочат, когато извадиш сценария на следващото заседание.

Бругелан се усмихва. Повечето хора изпитват негативни чувства към шефовете си. Може да е лош дъх, стил на обличане, акцент или хранителни навици — маловажни неща. Може и да е начинът, по който вършат работата си. Има предостатъчно лоши шефове.

И една шега по адрес на шефа на Бругелан е добро оръжие, което човек като Хенинг може да използва, за да спечели благоразположението на източника си — ако той може да бъде спечелен, разбира се. Възможно е източникът да харесва шефа си или дори да има връзка с него или нея. Или с други думи — това взаимоотношение трябва да се изгради внимателно, тактично и търпеливо. Хенинг е много търпелив. И вижда, че Бругелан се наслаждава на образа на Йерстад с изскочили от изумление очи.

Той отпива от газиранията си вода и кашля.

— В деня на убийството — казва той и оставя чашата си на масата — Мархони е видял снимка, изпратена на Хенриете по имейла.

Хенинг го поглежда.

— Снимка?

— Да.

— На какво?

— На Хагерюп с неидентифициран мъж. Прегърнати.

— Една от онези прегръдки тип „здрости, радвам се да те видя“ или нещо по-интимно?

— Малко по-интимно. Изглежда така, сякаш го е възседнала.

— И не знаеш кой е този мъж?

— Не. Но изглежда възрастен. Над четиридесет.

— И неговата снимка е била изпратена на Хенриете по имейла?

— Да.

— Кой я е изпратил?

— Не знаем. Поне още не. Изпратена е от анонимен имейл акаунт. Компютърът, от който е била изпратена, е с IP адрес на интернет кафене в Мозамбик.

Бругелан вдига ръце.

— Но Мархони е влизал в пощата на Хенриете и е видял снимката?

— Да. Отрича, но преди това ни увери, че е единственият човек, който ползва лаптопа.

— И това е единственото нещо, което е видял?

Бругелан клати глава.

— През този ден е проверил собствената си поща и е посетил няколко сайта. Нищо странно или компрометиращо.

— В сценария Мерете пита Мона дали се е „погрижила за компютъра му“. Ето тук, виждаш ли?

Бругелан вижда.

— Яшид си е взел душ, след като правили секс, и точно тогава Мона го е направила. Погрижила се е за компютъра му.

Бругелан кимва и поглъща остатъка от водата си. Остава чашата на масата и се оригва тихичко.

— Хенриете може да е направила същото — казва разпалено той.

— Била е с Мархони в деня на убийството. И открихме недвусмислени доказателства, че някой добре се е погрижил за нея.

— Не знам — колебае се Хенинг.

— Какво има?

— Това предполага, че Хенриете е планирала всичко. Че нарочно е отишла при Махмуд, провокирала го е да правят груб секс, погрижила се е за компютъра му и по-късно същата вечер е отишла в парка „Екеберг“ да бъде убита с камъни. В това няма логика.

Бругелан се замисля, след което кимва.

— Никой няма доброволно да се остави да го убият с камъни, независимо от психическото си състояние — продължава Хенинг. —

Не мога да си представя, че Хенриете би направила нещо такова, само за да изрази мнението си. Филмът е трябвало да бъде нейното послание към хората по въпроса. Може би е съвпадение, че тя е проверила пощата си в деня на убийството. В апартамента на Мархони. Или някой е искал тя да го направи, за да натопи Мархони. Какво показва телефонният ѝ регистър за този период?

— Още не сме сравнявали регистрите, но сигурно е правила обаждания.

Хенинг му обяснява, че в сценария не се споменава нищо за шибане с камшик, електрошоков пистолет или отрязана ръка. Бругелан осмисля казаното.

— От къде знаеш всички тези неща? Тази информация не е била споделяна с пресата.

Хенинг се усмихва.

— О, хайде стига, Бярне.

— Йерстад е бесен, защото някой разкрива информация на НРК.

— И не си бил ти?

— Господи, не.

— И не е била онази руса полицайка, която изпиваш с очи?

— Изключено.

Изведнъж Бругелан осъзнава какво е казал Хенинг.

— Какво имаш...

— Никога не разкриваме източниците си — казва той. — Знаеш това. Аз също няма да разкрия твоята самоличност и очаквам от теб да не разкриваш моята.

— Не мога да ти обещаю това.

— Така ли? Нямам намерение да губя следващите два дни от живота си в стаята за разпити в полицейския участък. Ако искаш да продължа да ти съдействам, ще говоря единствено с теб и с никой друг. Ок?

Бругелан размишлява над думите му. Досега Хенинг се е отнасял със същото подозрение към него, което е изпитвал като дете. Може би това ще се промени.

— Ок.

— Добре. Между другото, Тарик също го има в сценария — продължава Хенинг. — Но играе второстепенна роля.

— Не го убиват?

— Не.

— Значи убиецът не се съобразява напълно с това, което пише в сценария.

— Може би просто го адаптира. Или иска да е сигурен, че е премахнал всички, които знаят какво се е случило.

— Не знам.

— Какво имаш предвид?

— Струва ми се, че има повече от един убиец.

— Защо?

— Мислиш, че Ясер Шах е убил Хенриете Хагерюп и Тарик Мархони? Това не ми звучи вероятно.

— Може да е убил двамата, за да нарани Махмуд?

— Възможно е, но не ми се вярва. Защо ще се старая толкова при убийството на Хенриете, само за да се отърве от Тарик с два изстрела в гърдите и един в главата?

— Може би Тарик е знаел самоличността на убиеца? Може да е бил убит заради това, което е знаел или подозирал.

— В такъв случай Тарик е знаел повече, отколкото предполагахме. А това означава, че той и брат му са били замесени в нещо неприятно.

— Тарик не ми изглеждаше като такъв човек. Беше фотограф. И ми се стори свестен.

— Е, ти знаеш по-добре от мен. Все пак ти си разговарял с него малко преди да го убият.

— Да. И не си спомням да ми е казал нещо, което да ми подсказва, че някой се опитва да му затвори устата. Но не искаше да ми каже какво работи брат му, което ми се стори странно.

— Точно така.

— А вие още не сте открили Ясер Шах?

— Не. Не си е вкъщи, не е ходил на работа и не се е появявал в някое от заведенията, в които ходи. Няма активност и на кредитната му карта. Не е пресичал никакви граници.

— Мислиш ли, че все още е жив?

— Какво? Ти смяташ, че някой го е убил?

— Да. Изглежда ми вероятно, при положение че аз го разпознах и полицията го издирва. Доколкото мога да съдя по криминалното му досие, Ясер Шах е дребна риба. Има присъди само за дребни

престъпления. Изчезването му ми подсказва, че са му платили за покушението или някой му е наредил да го извърши. И ако този някой се опитва да заличи всички следи, водещи до него, Шах потенциално може да се превърне в голям проблем. Знае твърде много. Може би дори знае защо Хагерюп и Тарик са убити.

— Да, но бандите обикновено се грижат за своите членове. Знаят как да скриват хората си, когато стане твърде напечено за тях.

— Може би. Но мислиш ли, че са готови да поемат такъв огромен риск? Тук говорим за убийство.

— Възможно е. Не знам много за ЛМО. Започнахме да ги разследваме, след като спрях да работя като цивилен полицаи и след като започнахме операция „Лов на банди“.

Хенинг се замисля. Колкото повече размишлява над аргументите, толкова повече се съгласява с Бругелан. Убийството на Тарик не е свързано с убийството на Хенриете. Тарик е бил косвена жертва. Не е бил играч. Просто е правил снимки.

Изведнъж му идва идея. А след нея идват още много: Тарик Мархони е бил убит като предупреждение за Махмуд. Именно затова Махмуд продължава да не казва нищо. Това го е накарало да запали лаптопа си. На компютъра му има нещо, което инкриминира други хора. Хора, готови да убиват, за да не попадне тази информация в ръцете на полицията. И Хенинг дори за миг не си помисля, че тази информация е снимка на Хенриете Хагерюп, прегърнала неидентифициран мъж.

Споделя идеите си с Бругелан, който дълго време мълчи. Когато отново започва да говори, гласът му е много тих. И безкрайно сериозен:

— Ако това, което казваш, е вярно, значи трябва сериозно да се захванем с ЛМО. И това ще има последствия за теб, Хенинг — казва той и го пронизва с поглед. — Трябва да си много внимателен от сега нататък.

— Какво имаш предвид?

— Ако тези хора са като останалите банди в Осло, значи става дума за закоравели престъпници. Хора без съвест и скрупули. Ако ти си единственият човек, който може да свидетелства срещу Ясер Шах, значи те със сигурност ще се опитат да те премахнат. Както вече казах, те се грижат един за друг. По-лошото е, че благодарение на теб

полицията се интересува от тях и от техните дейности, което може да прекъсне източниците им на приходи. Или да ги ограничи. Тези хора се интересуват най-вече от приходите си. Получава се един смъртоносен коктейл.

— Казваш, че искат да ме убият?

Бругелан го поглежда сериозно.

— Много вероятно.

— Може би — отговаря Хенинг и поглежда през прозореца. Вижда мъж, който пуши на отсрещния тротоар. Хенинг го поглежда, а мъжът отвърща на погледа му. Гледат се дълго време.

Хенинг се замисля над това, което Бругелан му каза. Лицето му е по всички вестници. Няма да им отнеме много време да разберат къде работи, къде живее... и къде живеят близките му.

„Проклятие — мисли си Хенинг. — Мама“.

Хенинг вече не вижда мъжа от другата страна на улицата. Не е успял да го разгледа добре, но е забелязал, че е нисък и набит. Също и плешив. Забелязал е и че не е етнически норвежец, защото кожата му е твърде мургава. Носи шорти и бяла, разкопчана риза с къс ръкав, върху която има някаква щампа, но му е трудно да забележи всичко в краткия миг, през който погледите им се срещат. А сега мъжът го няма.

Хенинг набира номера на майка си, докато ходи. Телефонът звъни. Дълго време. Започва да се тревожи. Казва си, че тя върви сравнително бързо за възрастта си, с изключение на случаите, когато има пристъп на кашлица.

Оставя телефона да звъни. Може би му е сърдита и нарочно не вдига, за да го накара да се почувства виновен. Това обикновено действа. Действа и сега. „Господи, мамо — мисли си той. — Вдигни телефона, моля те.“

Пресича улицата при „Тъойенгате“. Забил е поглед в паважа, опитвайки се да изглежда незабележим. Усеща как сърцето под ризата му бие все по-бързо и по-бързо. „Господи, мамо“ — мисли си той и ускорява крачка. Краката му протестират, но той вече е решил да ѝ отиде на гости. Щом не вдига телефона, значи трябва да побърза. Оглежда се, докато ходи, но около него цари хаос — хора, коли, такситата. Гледа ги, но не ги вижда. Има чувството, че някой го наблюдава, че някой върви след него. Замирисва му на нещо остро и пикантно. Минава покрай видеотека близо до входа на метростанция „Грьонланд“ и точно когато се кани да затвори, някой вдига. Но не казва нищо.

— Мамо? — прошепва той. Съмнява се, че гласът му се чува на фона на какофонията, която го заобикаля, но Хенинг чува дишането ѝ, или по-точно опитите ѝ да си поеме дъх.

Нищо лошо не се е случило. Той чува, че е бясна — без да казва каквото и да било. Това е странното при нея. Може да изнесе цяла лекция, без да произнесе нито една дума. Един поглед, една въздишка,

едно изсумтяване или просто едно движение на главата може да е достатъчно. Кристине Юл разполага с цял арсенал от чувства и мнения, които завинаги ще си останат неизречени. Тя е досущ като Стрекен — героя от онзи детски сериал, чийто цвят се променя в зависимост от настроението му.

На него все му се случват лоши неща.

— Там ли си? — продължава Хенинг.

Изсумтяване.

Точно така.

— Как си, мамо? — пита той и веднага осъзнава колко безсмислен е въпросът му.

— Защо ми звъниш? — изсумтява тя.

— Просто исках да...

— Свърши ми млякото.

— Ъ...

— И цигарите.

Не знае защо я чака да му каже, че трябва да отиде до магазина за алкохол, защото никога не го прави. Просто оставя неизречения въпрос да виси във въздуха, като невидим мост между неговия телефон и нейния, сякаш тя очаква синът ѝ да разбере, без да има нужда да му казва. И той разбира. Може би това е причината.

— Ок — казва той. — Скоро ще ти дойда на гости. Не знам дали ще успея днес, защото имам много работа, но ще е скоро. И още нещо, мамо. Не отваряй вратата на непознати хора. Ок?

— Защо ще отварям вратата? Никой не ми идва на гости.

— Но ако някой позвъни на вратата и не съм нито аз, нито Трине, не отваряй.

— И двамата имате ключове.

— Да, но ти...

— И ми трябва ново списание.

— Аз...

— И захар. Свърши ми захарта.

— Ок. Ще се видим скоро.

Затваря.

Захирулах Хасан Минтроза вечеря. Днес, точно както вчера, яде пиле „Бириани“ с чапати^[1], но то няма вкуса на пиле, приготвено в Карачи. Винаги е така. Хасан не знае защо — съставките са същите, всеки ден има доставки от Пакистан, а ястието е сготвено в Норвегия, но от пакистанци. Може би е нещо, свързано с приборите, температурата на въздуха, влажността или любовта, с която е приготвена храната?

Хасан си спомня как Джули, най-красивата любовница, която някога е имал, една вечер е решила да го изненада, като му сготви пакистанско агнешко с ориз и ментов сос. Взела е рецептата от едно норвежко готварско предаване. Дори се е опитала да му опече хляб наан.

Получило се е добро на вкус, но това е всичко. Истинският хляб наан трябва да се изпече във фурна „Тандури“, като се държи вътре не повече от петнадесет-двадесет секунди. В агнешкото има твърде много кориандър и джинджифил и недостатъчно червен пипер.

Скъсва с нея един месец по-късно. Оттогава не позволява на любовниците си да му готвят. Те знаят какво очаква от тях и Хасан не плаща наемите им, за да му сервират вечеря.

Всички готвачи в Пакистан са мъже. Жените не стават за тази работа. Просто така стоят нещата.

Хасан гледа епизод на „Макгайвър“, когато мобилният телефон до чинията му започва да вибрира. Той поглъща голяма хапка пиле, може би твърде голяма, и я прокарва с малко кола, преди да вдигне телефона. Но когато казва „Да?“, в гърлото му все още има храна.

— Мохамед се обажда. Открихме го.

Хасан отново преглъща.

— Добре. Къде е?

Още кола.

— Ходи по улицата. В момента е на „Грьонландслейрет“. Искаш ли веднага да го очистим?

Хасан набучва малко пилешко на вилицата си.

— Посред бял ден? Ти тъп ли си или какво? И без това привличаме твърде много внимание.

— Ок.

Хасан пъха месото в устата си и започва да дъвче.

— Между другото, искам да поговоря с него, преди да умре. Искам да разбера как е получил онези ужасни белези — казва той, дъвчейки. Остава вилицата на масата и бърше устата си.

— Ок.

— Искам да знам къде ще прекара остатъка от деня. Не прави нищо, преди да говориш с мен.

— Ок.

— И изпрати коли пред работата и апартамента му.

— Добре, шефе.

Хасан затваря и довършва вечерята си. Утре със сигурност няма да яде пиле „Бириани“. Не, може би кебап от кралски скариди, печени на грил, с лук и чушки. Да. Кралски скариди. Кралско блюдо, достойно за един крал.

[1] Чапати — вид тънък индийски хляб, приготвен от пшенично брашно без мая. — Б.пр. ↑

Наближава четири часа, но Хенинг решава да се отбие в редакцията. Няма готови статии, защото още не е открил нещо, за което иска да пише, но въпреки това работи. И не си е показвал лицето от същата сутрин. „Трябва да докладвам на Хайди или Коре — мисли си той. — Да си поговоря с Гюнешен, може би. Ако е някъде наоколо.“

Поема риск и пресича улицата при парка „Ватерландс“, на двадесетина метра от пешеходната пътека, избягвайки огромната тълпа от минувачи. Изведнъж вижда кола от другата страна на кръстовището. Не е сребърен мерцедес, а „Волво“, което е твърде далече, за да различи модела. Но веднага след като светва жълто, волвото рязко потегля към него. Шофьорът е принуден да натисне спирачката, когато колата отпред блокира пътя му. Чува скърцане на гуми, клаксон. Нещо нормално в Осло по време на час пик. А всъщност и през целия ден.

Шофьорът на колата пред волвото също натиска клаксона си. Хенинг очаква двамата да излязат и да започнат да се бият, но това не се случва. Прозорецът на волвото се спуска и мъжът, който седи до шофьора, подава главата си навън. Хенинг е твърде далече, за да различи чертите му. Вижда единствено чифт лъскави тъмни очила „Рейбан“ със златни рамки, въпреки че днес е облачно.

Хенинг забелязва това, защото веднага добива усещането, че мъжът се оглежда за него. „Ако всичките носят такива очила — мисли си Хенинг, — може би няма от какво да се страхувам.“ Но някои идиоти носят пистолети и ако дадеш пистолет на един олигофрен, можеш да го накараш да направи почти всичко.

Тази мисъл го кара да ускори крачка и той решава да отиде до редакцията по заобиколен път. Районът между „Грьонсландслейрет“ и „Уртегата“ може да изглежда малко негостоприемен, независимо от часа, така че Хенинг се насочва към „Бругата“, смесва се с тълпата на спирката и се качва на трамвай № 17, когато той пристига няколко минути по-късно. Трамваят завива по „Трондхеймсвей“ и Хенинг слиза на спирката пред супермаркет „Рими“. Тръгва надолу по

„Херслебсгатен“ и не след дълго отново вижда голяма жълта постройка на края на „Уртегата“. Коли профучават покрай него в двете посоки. Час пик е и ако някой иска да го убие или отвлече, това няма как да се случи тук. С един милион свидетели и без лесен маршрут за бягство. Хенинг се чувства спокоен. Или поне сравнително спокоен.

„Може би ставам параноик — мисли си той. — Може би отсъствах от играта твърде дълго и съм забравил, че тези неща са напълно нормални. Може би нищо няма да ми се случи.“ Но има нещо в думите на Бругелан, което е привлякло вниманието му. Бругелан е разтревожен. Познава тази банда. И както казва Нора: те не са добри хора.

Хенинг осъзнава, че се чуди как ще свърши всичко това. Дали ще го убият, както му е намекнал Бругелан, защото може да свидетелства срещу Ясер Шах. Вероятно няма да се спрат пред нищо, докато не го ликвидират.

Хенинг трябва да проучи няколко неща. Когато влиза в офиса, мисли за тях и се блъска в Коре Йелтланд пред кафе машината. Коре понечва да се извиши, но после вижда кой е.

— Хенинг.

— Здравсти, Коре — отговаря Хенинг. Коре го е зяпнал така, сякаш е Елвис.

— Как си? Господи. Господи, сигурно си изплашен до смърт?

Хенинг неохотно се съгласява, че е изплашен. Да, определено.

— Какво, по дяволите, се случи?

Хенинг прави крачка назад, надявайки се, че Коре няма да забележи. Оглежда стаята, докато му разказва, опитвайки се да не навлиза в излишни подробности. Гюнешен не е там. Но забелязва Хайди. И вижда, че тя също го е забелязала.

— Слушай, не успях да се върна навреме за общото събрание — казва той. — Чух, че Стуре е произнесъл реч?

— Да, беше много забавно, ха-ха. Нищо ново под слънцето. Имаш късмет, че не беше там. Поне си имал уважителна причина.

Коре се ухилва до уши и дясната му буза започва да потрепва.

— Какво каза?

— Нищо, което да не сме чували преди. Тежко финансово положение, имаме нужда от повече страници, които трябва да се пишат по-бързо, за да избегнем съкращения и т.н и т.н.

Коре се смее — дълго време. „Хайди с удоволствие би ме съкратила в този момент — мисли си Хенинг. Но ще прекоси този мост, когато стигне до него.“

Извинява се, като казва на Коре, че трябва да говори с Хайди, преди да тръгне. Коре се усмихва и го шляпва три пъти по рамото, след което поема нанякъде. Хенинг решава първи да удари.

— Здравей, Хайди — казва той.

Тя обръща глава към него.

— Защо, по дяволите...

— Тежко финансово положение, забавяне на растежа на рекламния пазар, трябва да пишем повече страници, съкращения.

Той сяда, без да я погледне. Чувства погледа ѝ и се сеща за Северния полюс.

— Прав съм, нали?

Той се обръща към компютъра си. Хайди прочиства гърлото си.

— Къде беше?

— На работа. Ивер тук ли е?

Хайди не му отговаря веднага.

— Ами... не. Тръгна си.

Хенинг продължава да не поглежда към нея и се опитва да не обръща внимание на неприятното мълчание, което ги обгръща. Хайди не помръдва. Когато Хенинг най-накрая вдига глава, е изненадан от изражението ѝ. Изглежда така, сякаш току-що е спукала гума, а най-близкият сервиз е на двадесет километра.

— Близко съм до събирането на достатъчно материал за страхотна статия — казва той с най-благия си глас и ѝ разказва за срещите си с Ингве Фолдвик и Туре Бенджаминсен. Казва ѝ, че полицаите съвсем скоро ще премахнат името на Махмуд Мархони от списъка със заподозрени и ще съсредоточат вниманието си върху най-близките приятели на Хенриете Хагерюп. Не споменава източниците си, но въпреки това Хайди кимва и не настоява да ѝ ги каже.

— Звучи много добре — казва тя. — Ще бъде ли ексклузивно?

— Да.

— Страхотно.

Гласът ѝ вече не звучи остър и студен като висулка. „Може би най-накрая я пречупих — мисли си Хенинг. — Може би спечелих битката. Или пък Хайди е като Анете Скопум. Може би е един от онези хора, които продължават да опитват, независимо от всички предишни провали.“

Десет минути по-късно Хайди си тръгва. Дори му казва: „Бъди внимателен“, на което Хенинг отвръща с „Ти също.“ След това мислите му се връщат на трите неща, заради които е дошъл в офиса. Трите неща, които трябва да проучи. Започва с „Открийте Разликата Продъкшънс“.

Готино име. Предполага, че този, който е основал компанията, е мразил грешките в монтажа и се е зарекъл в неговите филми да няма

такива. Няма търпение да прочете заглавието на статията в деня, в който „Открийте Разликата Продъкшънс“ направи такава грешка. Просто предизвикват съдбата.

Хенинг чете всичко, което успява да открие за фирмата в интернет. Имат два филма, които нито е гледал, нито възнамерява да гледа. Имат сайт, чиято начална страница представлява колаж от грешки в монтажа от различни холивудски продукции. Разпознава снимки от „Гладиатор“, „Бандата на Оушън“, „Карибски пирати“, „Спайдърмен“, „Титаник“, „Властелинът на пръстените“ и „Джурасик парк“. Има и други, но Хенинг не успява веднага да познае от кои филми са. С малки букви на дъното на страницата пише: „Показваме ви това, което иначе никога нямаше да бъде видно“. Цитатът е на Робер Бресон^[1].

Хенинг бързо открива страницата с информация за контакти. „Открийте Разликата Продъкшънс“ разполага с двама продуценти и режисьор. Хенинг решава да позвъни на първия човек в списъка, само заради страхотното му първо име. Набира номера на мобилния телефон на Хенинг Енуксен. Той вдига след няколко извънявания.

— Здравсти, аз съм Енок.

Гласът е дълбок и гърлен, но приятелски.

— Здравсти, аз съм Хенинг Юл.

— Здравей, Хенинг — отговаря Енуксен, сякаш двамата са стари приятели.

— Работя за онлайн вестник „Новините 123“. В момента пиша статия за Хенриете Хагерюп.

Тишина.

— Разбирам. Как мога да ви помогна?

Хенинг бързо му обяснява, че се интересува от сценария, написан от Хенриете Хагерюп, който „Открийте Разликата Продъкшънс“ е купила.

— Хагерюп, да — въздъхва Енуксен. — Истинска трагедия.

— Да, така е — казва Хенинг и чака Енуксен да добави нещо. Той не го прави. Хенинг прочиства гърлото си.

— Можете ли да ми кажете нещо за сценария?

— Ще пишете за него във вестника?

— Съмнявам се.

— Тогава защо искате да знаете? Не казахте ли, че сте репортер?

Хенинг е впечатлен от дедуктивните му способности.

— Имам предчувствие, че сценарият може да е важен.

— Защо?

Нещо му подсказва, че Енуксен е бил голям досадник в училище.

— За да открия какво се е случило. И кой я е убил.

— Разбирам.

— Така че, ако обичате, можете ли да ми кажете нещо за сценария, който очевидно сте харесал, след като сте го купил?

Хенинг чува кликване с мишка и пръсти, набиращи текст на клавиатура.

— Да ви кажа честно, моят копродуцент Трулс се занимаваше с нея.

— Значи не сте чел сценария?

— Е, очевидно...

— За какво става дума в него?

Още кликване.

— В него става дума за...

Енуксен прочиства гърлото си.

— В него става дума за... ами всъщност не знам за какво става дума в него. Както ви казах, Трулс се занимаваше с Хенриете Хагерюп и Ингве...

— Ингве?

— Да?

— Ингве Фолдвик?

— Точно така. Познавате ли го?

— Ингве Фолдвик се е занимавал със сценария?

— Той ръководеше проекта, доколкото си спомням.

— Да, но аз си мислех, че тя е написала сценария от свое име? И че той не е бил курсова работа или нещо такова?

Енуксен се колебае.

— Не знам нищо за това.

Хенинг решава, че трябва отново да говори с Ингве Фолдвик.

— Двамата с Трулс често ли купувате сценарии, които не сте обсъждали?

— Не, това беше специален случай.

— Защо?

— Трулс и Ингве са бивши колеги. Ингве ни насочи към сценария на Хагерюп.

— Разбирам.

— Но не забравяйте, че ние просто го купихме.

— Какво означава това?

— Означава, че според нас сценарият има потенциал и ние искаме да развием идеята, за да видим дали от него може да излезе добър филм.

— Значи не сте задължени да направите нищо повече от това?

— Точно така.

Този въпрос се появява автоматично в главата на Хенинг, докато мозъкът му смисля информацията, която току-що е получил. Ингве Фолдвик се е занимавал активно с проект, който е можел да даде начален тласък на кариерата на Хенриете Хагерюп. Хенинг се чуди дали Фолдвик се интересува толкова живо от всичките си студенти или ентузиазмът му е запазен само за красиви млади жени, които се държат предизвикателно и нямат задръжки.

— Дали ще е възможно да говоря с Трулс? — пита Хенинг, влиза в страницата с контакти на фирмата и прочита, че фамилията на Трулс е Лайрвог.

— Ами... в момента е малко зает — бързо отговаря Енуксен.

— Ок.

Хенинг нарочно изчаква няколко секунди. Но Енуксен не пояснява думите си.

— По-късно ще му позвъня на мобилния телефон. Ще съм ви признателен, ако му кажете, че искам да говоря с него.

— Дано не забравя.

— Благодаря ви.

Хенинг затваря, чудейки се какво е нещото, което Енуксен не е посмял да му каже.

[1] Робер Бресон (1901–1999) — Френски кинорежисьор. — Б.пр. ↑

Бързо търсене в интернет му разкрива, че имената на родителите на Хенриете са Вебьорн и Линда, а по-големият ѝ брат се казва Уле Петер. Хенинг проучва и Анете Скопум. Родителите ѝ, Улф Видар и Фрьойдис, са над седемдесетте, така че Анете най-вероятно е била изненада за тях. Тя има три по-големи сестри — Кирстен (тридесет и осем), Силие (четиридесет и една) и Торил (четиридесет и четири). За броени минути Хенинг установява, че нито семейство Хагерюп, нито семейство Скопум са били вдъхновението за семейство Гордер от сценария.

Изоставя тази идея и влиза в публичния регистър на лицензи. Тук може да търси информация в три различни категории: 1. Фирма или поименен лицензиант. 2. Лицензи. 3. Заявления за междуокръжни пътища. Страницата е на министерството на транспорта, създадена с помощта на окръжния съвет в Хурделан, което обяснява сухия и скучен стил.

Хенинг кликва на втората категория, избира „Осло“ и „Таксиметрови лицензи“. След това набира номера — 2052. Натиска „Enter“. Отговорът изскача веднага. Гърлото му пресъхва.

Омар Рабиа Рашид.

Хенинг знае защо името му звучи познато. Омар Рабиа Рашид е мъжът, за когото работи Махмуд Мархони. Това не е съвпадение. Защо иначе таксито на Омар ще спре точно пред него? Защо иначе тези двама мъже ще го зяпат?

Според регистъра Омар има три таксита, които се движат на територията на Осло. Третото е оцветено в синьо и когато Хенинг кликва на него се зарежда страница със заглавие „Информация за лицензианта“. „Звучи ми като задънена улица“ — мисли си той, но е приятно изненадан, когато след няколко секунди цялата страница се изпълва с текст. Хенинг започва да чете и на устата му цъфва доволна усмивка. „Омар — мисли си той, — вече знам къде живееш.“

Хенинг решава да се прибере вкъщи. Просто не може да пренебрегне желанието да седне, да помисли малко и да реши какъв да бъде следващият му ход. Изчаква две свои колежки да станат и тръгва след тях. Излизат заедно от сградата. Черната порта е отворена. Хенинг оставя известно разстояние между себе си и жените, излиза на тротоара и оглежда улицата. Два големи камъка разделят „Уртегата“ на две половини, като правят невъзможно карането към „Грьонланд“.

Зад камъните са паркирани „Хонда“ и „Форд“. И двете коли са празни. Пред сградата на „Армията на спасението“ седи мъж, в чиито крака се е свил мърляв помияр. Ако мъжът изведнъж скочи и извади „Калашников“, Хенинг изобщо няма да се изненада. Заобиколен е от отворени пространства, а надолу по хълма тече река „Акер“. Всеки би могъл да стреля към него от прозореца на минаващ автомобил.

Не. Достатъчно. Трябва да спре да се оглежда за убийци. Ходи на работа едва от няколко дни, а вече успя да се убеди, че закоравели престъпници се опитват да го очистят. Достатъчно. „Не искам да живея така“ — казва си Хенинг.

Решава да се разходи, без да бърза, наслаждавайки се на следобедното слънце, пробило плътната облачна покривка, захлупила площад „Осло“. Наближава Грюнерлъока, чувствайки се все по-спокоен и уравновесен. Влиза в апартамента си и решава да не обръща никакво внимание на димните детектори. Тъкмо се кани да влезе в кухнята, когато се заковава на място.

„Проклятие — мисли си той. — Няма как да не им обърна внимание.“

„Откога искам да направя това“ — казва си Бругелан и чука на вратата на Йерстад. Дълбокият глас на главния следовател му казва да влезе. Бругелан се подчинява. Йерстад говори по телефона, но му прави знак да седне на стола пред бюрото. Бругелан сядва. „Само ако Санлан беше тук сега — мисли си той. — Може би тогава...“

Йерстад слуша и от време на време казва „Хмм“. Разговорът се проточва. Най-накрая главният следовател кимва и казва:

— Ок. Значи така ще го организираме. Дръж ме в течение.

Той затваря и поглежда към Бругелан.

— Да? — казва той с въздишка. В гласа му има умора, но на Бругелан не му пука. Това е неговият миг. Той слага сценария на Хагерюп на бюрото и поглежда очаквателно към Йерстад. Главният следовател го взима и го разлиства.

През следващите няколко минути Бругелан обобщава това, което му е казал Хенинг. Когато свършва, Йерстад не го поглежда с признателност. Точно обратното.

— И си взел това от Хенинг Юл?

— Да. Юл е...

— Ще ти кажа нещо за Хенинг Юл — изръмжава Йерстад и се изправя. Започва да крачи нагоре-надолу. — Преди няколко години някакъв мъж убиваше проститутки в Осло. Не беше Джак Изкормвача, но уби няколко момичета от Нигерия и заплаши, че ще убие и други, ако не ги изгоним от града. Свърза се с полицията, за да обяви намеренията си.

— Спомням си случая. Ако...

— Разбира се, нямаше как да направим това, дори и да искахме. Първо, не можем да се поддаваме на подобни заплахи, и второ, момичетата често променят местоположението си, а сводниците им ги защитават.

Йерстад погалва мустака си и спира точно пред Бругелан.

— Хенинг Юл откри, че убиецът се е свързал с нас и че ни е предупредил за бъдещи нападения. Когато открихме следващото момиче от Нигерия с четиридесет и седем прободни рани в гърба, стомаха, гърдите и лицето, Юл започна наказателна кампания срещу полицията. Обвини ни, че сме виновни за смъртта на момичето, защото не сме отговорили на заплахите на убиеца. Отгоре на всичко Юл откри убиеца и го интервюира, но без да ни каже, за да го арестуваме. В крайна сметка той се интересуваше повече от това да ни злепостави, отколкото да залови убиеца. Какво ти подсказва това?

Бругелан забива поглед в краката си, търсейки подходящ отговор. Но не може да го намери.

— Защо мислиш, че ти е дал това? — пита Йерстад и сочи сценария. — За да помогне на полицията или за да помогне на себе си?

Бругелан си спомня, че Йерстад е добре известен с риторичните си въпроси. Но и без това не може да измисли добър отговор.

— Възможно е Юл да се е натъкнал на нещо важно, но дори за миг не си помисляй, че се е свързал с теб от чувство за граждански дълг. Използва те, Бярне. Струва ми се, че това, което му се случи, колкото и трагично да е то, го е променило по някакъв начин. Съдейки по това, което знам за него, бих казал, че го е направило дори поциничен и манипулативен.

Бругелан не знае какво да каже и затова не казва нищо.

— Предприе ли някакво действие заради този сценарий? — пита Йерстад.

— Опитах се да се свържа с Анете Скопум, но без късмет. Не вдига мобилния си телефон и не е в апартамента си. Изпратих Емил да говори с нея, но когато разбрах, че не си е вкъщи, изпратих патрулка пред сградата ѝ.

— Къде живее?

— Бислет.

— Ок.

— Освен това преди два часа е изтеглила 5000 крони от един банкомат в „Акерсгатен“.

— Пет бона? Това е много. Е, поне все още е жива.

— Най-вероятно. Но това също означава, че възнамерява дълго време да не тегли пари. Изпратих Емил във „Вестердал“, за да я потърси и да говори с приятелите ѝ, но още не ми е докладвал.

Йерстад кимва и чака, но Бругелан няма нищо друго за казване. Чувства се изпразнен отвътре. Добре, че Санлан не е дошла с него.

Възможно ли е Хенинг Юл да е постъпил толкова безскрупулно? Да е оставил убиец на свобода, само за да напише добра статия? Разбира се, че е възможно. А възможно ли е някой ден да прецака и него? Но те се познават. Малко.

Бругелан поглежда към Йерстад, който отново е седнал зад бюрото си и разлиства някакви документи. Ако Бругелан е научил нещо през седемнадесетте месеца работа за Йерстад, то това е, че шефът му много трудно променя мнението си за някого, след като вече го е формирал. „Може би това е причината да е толкова добър полицај — мисли си Бругелан. — Или именно затова никога няма да стане велик полицај.“

Бругелан става. Чака главния следовател да каже нещо, но Йерстад не вдига глава. Бругелан излиза и затваря вратата зад гърба си.

Горящите очи на Юнас изтръгват Хенинг от съня. Псува, изправя се и осъзнава, че седи на дивана пред телевизора. Сигурно е задрямал по време на епизод на някой сериал.

Телевизорът все още работи. Русокос мъж яде сирене, докато десетина жени с различен цвят на кожата разменят местата си. Хенинг се обляга назад и си представя, че се носи по вълните. „Продължавай да дишаш — казва си той. — Продължавай да дишаш.“

Спомня си анимационния филм „Търсенето на Немо“, в който бащата на Немо се запознава с Дори — риба, която едва помни собственото си име, но обожава да пее. Хенинг чува гласа ѝ в главата си: „Просто плувай, просто плувай.“

Сигурно са гледали „Търсенето на Немо“ над тридесет пъти, повечето от тях през онова лято, когато са посетили прекрасния датски остров Туньо. Вали през цялото време. Почти не излизат от очарователната хижа, която Хенинг е наел на острова, където не се допускат автомобили. Но Юнас се влюбва в Немо. Чуди се как са щели да прекарат ваканцията си без този филм.

Мобилният му телефон започва да вибрира на масата. Шумът го стряска. Хенинг поглежда дисплея — непознат номер.

— Хенинг Юл — казва той и прочиства гърлото си.

— Здравейте, Трулс Лайрвог се обажда. Казаха ми, че се опитвате да се свържете с мен.

Гласът е дълбок и грапав. Съдейки по произношението, Трулс е роден някъде около Берген. Може би дори в Берген. Хенинг става от дивана.

— О, здравейте. Да. Супер. Благодаря ви, че ми звъннахте.

Никакъв отговор.

— Ъъъ... да. Исках да ви питам за този сценарий, който сте купили. Сценария на Хенриете Хагерюп.

Още мълчание.

— Можете ли да ми кажете нещо за сценария, ако обичате? Защо решихте да го купите?

— Предполагам по същата причина, по която обикновено купуваме сценарии. Харесахме го. Решихме, че можем да заснемем добър филм по него — евентуално.

— За какво става дума в него?

— Казва се „Control+Alt+Delete“. В него се разказва за млада жена, която става богата и известна, но си мечтае да натисне копчетата Control+Alt+Delete на клавиатурата си и да започне живота си наново. Не харесва човека, в който се е превърнала. Използвайки специална клавиатура, тя получава шанс да изживее живота си отново. Сега въпросът е дали този път ще вземе правилните решения, или ще направи същите грешки?

— Разбирам.

— Сценарият има нужда от работа, така да се каже, но фабулата има потенциал.

Хенинг кимва на себе си.

— И Ингве Фолдвик е дошъл при вас с този сценарий?

Пауза.

— Да.

— Това обичайна практика ли е?

— Какво?

— Дипломни ръководители, които носят сценарии, написани от възпитаниците си, на бивши свои колеги?

— Не знам, защо не? Не виждам нищо нередно в това. Ако възнамерявате да напишете статия, в която ни критикувате за това...

— О, не. Няма да пиша за това. Просто съм любопитен. Доколкото разбрах, вашият копродуцент, Хенинг Енуксен, не е участвал в разискванията, довели до закупуването на сценария. Защо?

— Защото всеки от нас вярва в преценката на другия. Имате ли някаква представа колко сценария ни изпращат всеки ден, Юл? Колко събрания провеждаме, през колко бумацина трябва да преплуваме, за да направим филма, който искаме, колко трудно е...

— Знам — прекъсва го той. — С какво впечатление останахте от Хагерюп?

Хенинг чува как Лайрвог си поема дъх.

— Тя беше много привлекателна. Не мога да повярвам, че някой я е убил. Беше преизпълнена с енергия. Толкова отворена и умна, толкова доверчива. Не беше нито арогантна, нито претенциозна.

— Предполагам, че сте разговарял с Хагерюп в присъствието на Фолдвик, след като той ви е запознал?

— Да, разбира се.

— Какви бяха техните взаимоотношения?

— Какво имате предвид? Взаимоотношения?

— Нали знаете — взаимоотношения. Начина, по който се гледат, по който си контактуват. Доловихте ли сексуално напрежение помежду им?

Поредното мълчание. Кое се проточва.

— Ако казвате това, което си мисля, че казвате, майната ви — отговаря Лайрвог със силен бергенски акцент. — Ингве е свестен човек. Един от най-свестните, които познавам. Опита се да помогне на един от студентите си. Какво лошо има в това?

— Нищо.

— Ходите ли по магазини, Юл?

— Да.

— Винаги ли си купувате всичко, което искате?

— Не.

— Не. Точно така.

Хенинг не се засяга от раздразнението в гласа на Лайрвог.

— Сега какво ще се случи със сценария?

Лайрвог въздъхва.

— Още не знам.

— Но той продължава да бъде ваша собственост, въпреки че авторът е мъртъв?

— Да. Струва ми се, че ще бъде тъжно, ако не завършим нещо, което тя е започнала. Тя би искала да заснемем филма.

„Добра реклама“ — мисли си Хенинг.

— Какво смята Ингве?

— Ингве? Съгласен е с мен.

— Значи вече сте го обсъдили?

— Не, аз... въъ... ние...

Хенинг се усмихва и се чуди дали това е било нещото, което Хенинг Енуксен искаше да му каже. Че Лайрвог вече е обсъждал

бъдещето на филма без Хенриете — с Ингве.

— Благодаря ви за това, че ми се обадохте, Трулс. Нямам повече въпроси.

— Слушайте, няма да пишете за това, нали?

— За кое?

— За Ингве, филма и всичко това?

— Още не съм сигурен.

— Ок. Но ако решите да пишете, искам да одобря статията. Нали знаете — да проверя цитатите и т.н.

— Не знам дали ще ви цитирам, но ако реша да го направя, ще се свържа с вас преди пускането на статията.

— Страхотно.

Лайрвог му дава имейл адреса си. Хенинг се преструва, че си го записва, но всъщност стои пред пианото и копнее отново да посвири. Лайрвог затваря, без да се сбогува с него.

Краката го болят. През последните два дни е вървял доста. Много повече, отколкото обикновено. „Може би трябва да започна да ходя на работа с моята «Веспа» — мисли си Хенинг. — Няма да ми се налага да хващам такси, когато искам да стигна от едно място на друго.“

Изумен е от това колко бързо минава времето. Преди да се върне на работа, той е броил минутите. А сега има чувството, че времето лети.

Хенинг поглежда към часовника и се чуди как да прекара остатъка от вечерта. Вече е подремнал и няма смисъл отново да си ляга. По-добре да се захване с нещо продуктивно преди падането на нощта. Преди очите на Юнас отново да се впият в него.

Винаги мога да отида до „Делененга“ — мисли си той, но знае, че тази вечер няма да може да стои спокойно. Какво може да направи? Да влезе в бърлогата на лъва, като отиде на гости на Омар Рабиа Рашид? Или пък е време да се обади на повече от услужливия Ингве Фолдвик?

Хенинг се прозява и чува, че Гюнар Гома отново топурка нагоре-надолу по стълбите. Хенинг прекосява мръсния паркет и отваря входната врата. Гома е в подножието на стълбите и диша тежко. Още стъпки. „Звучи като слон“ — мисли си Хенинг. Гома бавно се катери нагоре по стълбите. Взима завоя и забелязва Хенинг.

— О, здравей — казва той задъхано и спира. Навежда се и слага ръце на коленете си, за да си почине.

— Здравей — отговаря Хенинг, опитвайки се да си спомни номера на бърза помощ. 110,112 или 113? Винаги ги бърка.

— Изплаши ме — казва Гома и издиша. Опитва се да си пусне мустаци.

— Извинявай, не съм искал — отвърща Хенинг и поглежда съседа си. Гома прави още няколко крачки към него. Гол до кръста,

както винаги. Миризмата на вкиснала пот е силна, дори от разстояние. Носи обичайните си червени шорти.

— Чудех се нещо — започва Хенинг. Чака Гома да спре, но напразно.

— Продължавай да говориш — казва Гома, без да спира. — Чувам те. Тук акустиката е отлична. Ако изучавам някоя от приятелките си, ще ме чуят в целия квартал, ха-ха.

Хенинг не е сигурен как да формулира въпроса си, без да разкрие твърде много или да прозвучи твърде странно. Не му е лесно да се съсредоточи, когато един полугол седемдесет и пет годишен слон бавно се катери нагоре по стълбите.

Решава да говори по същество.

— Имаш шпионка на вратата си, нали?

Вече знае отговора, но въпреки това задава въпроса.

— Естествено, че имам, ха-ха.

Гома отново спира.

— Арне на третия етаж... ЗДРАСТИ, АРНЕ — изкрещява Гома, след което продължава: — Арне на третия етаж има много посетителки, които звънят на вратата му посред нощ. Понякога ги гледам през шпионката, ха-ха.

Арне? Арне Халдис?

— Защо питаш?

— Тази вечер няма да съм си вкъщи, но е възможно някой да позвъни на вратата ми. Чудех се, ако си у вас и чуеш някой, дали ще можеш да надникнеш през шпионката и да го разгледаш?

Хенинг затваря очи, докато чака отговора на Гома. Сигурно звучи като тийнейджър, който ще води момичето на мечтите си за първи път на кино. Гома несъмнено ще постави под съмнение здравия му разум.

— Защо, по дяволите? Ако не си вкъщи, този човек ще дойде някой друг път, нали така?

— Да, но не съм напълно сигурен, че искам да идва.

Тишина. Въпреки перфектната си акустика, стълбището е напълно тихо.

— Луда приятелка, а?

— Нещо такова.

— Няма проблем. Ще държа очите си отворени на четири.

Топур, топур.

— Благодаря ти.

„Иска ми се да интервюирам този старец — мисли си Хенинг. — Единственият въпрос е какво ще го питам, но това едва ли има някакво значение“. Хенинг подозира, че въпросното интервю ще бъде подложено на обстойна цензура от новинарския отдел. Въпреки това той излиза от апартамента си, сигурен в това, че стълбището ще бъде охранявано през остатъка от вечерта.

Има предчувствие, че нещо може да се случи.

Тъй като носи каска, едва ли някой ще успее да го разпознае, особено, при положение че е спуснал визъора си. Освен това е дръпнал яката на якето си чак до брадичката.

Скутерът „Веспа“ веднага запалва и Хенинг се чувства като шестнадесетгодишен младеж, отиващ на тайна среща. Тръгва нагоре по „Стеенстриюпсгате“ и профучава покрай Художествената академия и колежа „Фус“. Хубавото нещо при скутерите е това, че могат да минават отвсякъде — ако някоя кола започне да го преследва, Хенинг винаги може да се качи на тротоара или да свърне в някоя тясна уличка.

Не му отнема много време да стигне площад „Александер Шелан“, където хора вечерят на открито, в шумната компания на красивите фонтани „Телтхюсбакен“. Пресича „Уеландсгате“ и вижда бездомниците и наркоманите, сгушили се пред кафене „Трапа“. Чувството отново да шофира, е приятно. Отдавна не го е правил.

Скутерът „Веспа“ е една от малкото вещи на баща му, които е запазил. Не може да твърди, че се грижи особено добре за него. Често го оставя на открито в задния двор, изложен на капризите на времето. Но скутерът винаги го изненадва с това, че запалва от първия път.

Хенинг паркира пред супермаркет „Рема 1000“ на „Бйерегордсгате“, окача каската на кормилото и се оглежда в двете посоки, преди да тръгне нагоре по улицата, вървейки по десния тротоар. Минава покрай номер 20. Ингве Фолдвик живее на номер 24-Б.

Спира пред червената врата на сградата на Фолдвик и поглежда звънците. На средния пише ФОЛДВИК. Натиска го и чака отговор. Докато чака, си мисли какви въпроси да му зададе и как да ги формулира. Започва да се чуди дали Ингве Фолдвик не е Харалд Гордер от сценария. В такъв случай играе важна роля в събитията, но още не знае каква. Точно по тази причина Хенинг иска да говори с него.

Отново натиска звънеца. „Може би не работи? — мисли си той. — Или просто не си е вкъщи?“. Натиска го отново, но скоро осъзнава, че си губи времето. Псува и натиска друг звънец, на който пише СТЕЕН, за да е сигурен, че звънците по принцип работят. Не след дълго чува прашене и глас, който казва:

— Да?

— Здравейте, аз съм от „Местер Грьон“. Имам доставка за Фолдвик, но те не отговарят. Бихте ли ми отворили?

Хенинг затваря очи, знаейки, че прави нещо много глупаво. Минават няколко секунди. След това чува бръмчене. Отваря вратата и влиза. Не знае защо, тъй като Ингве Фолдвик очевидно не си е вкъщи. „Просто ще поогледам наоколо — мисли си той. — Може и да надуша нещо.“ Спомня си думите на Ярле Хьогсет: „Използвай сетивата си, Хенинг. Използвай ги, за да добиеш впечатление за хората, които интервюираш.“

Хенинг се озовава в малък вътрешен двор. На земята още има листа, останали от минала есен, залепнали като упорити лепенки. Долавя странна липса на зеленина. В центъра се извисява непознато растение в саксия. На една стена е облеган велосипед.

Има две врати. Едната е срещу него, а другата е малко вдясно. Първо пробва нея, защото е по-близо. Няма звънци, на които да пише ФОЛДВИК или СТЕЕН. Хенинг пробва другата врата, бързо намира двете имена и натиска звънеца, на който пише СТЕЕН. Без да има нужда отново да се представя, вратата избръмчава и той я отваря.

Стълбища. Това е първото впечатление, което добиваш относно това как живеят хората. Бебешка количка запречва врата, която сигурно води към мазето. Зад количката има счупен чадър. На стената е облеганата стълба, опръскана с бяла и морскосиня боя. Пощенските кутии са зелени. Мирише на влага. Обзалага се, че обитателите постоянно се борят с плесента.

Чува как горе се отваря врата. Може би господин Стеен иска да се увери, че наистина е пуснал доставчик? „Проклятие — казва си Хенинг. — Какво да правя сега?“ Вратата се тряска. Той остава на място. Чува приближаващи стъпки. Женски обувки. Познава по звука. Може би трябва да се обърне и да си плюе на петите?

В същия миг се отваря втора врата. Хенинг потиска желанието да тръгне нагоре по стълбите, за да види кой е.

— О, здрасти — чува той. — Отивам до магазина, госпожо Стеен.

Хенинг долавя досада в гласа. Той звучи приятелски, но уморено.

— Здравей.

„Как да обясня присъствието си — чуди се той, — ако жената, слизаща по стълбите, попита кой съм?“

— Имаш ли нужда от нещо? — пита жената.

— Ще ми купиш ли брой на „Хер ог Но“? Чух, че днес има статия за Халвард Флатлан. Много го харесвам.

— Да, разбира се.

— Чакай да ти дам пари.

— Няма проблем, госпожо Стеен. Ще ми платите по-късно.

Гласовете отекват странно по стълбището.

— Много ти благодаря. Много мило от твоя страна.

Чук-чук-чук. Стъпките ѝ звучат като пирони, които се забиват в ковчега на Хенинг. Той грабва стълбата, облежната на стената и тръгва нагоре. Жената слиза надолу към него. Хенинг държи стълбата пред себе си, забил поглед в земята. Вече са на същия етаж. Тя се приближава. Той вижда единствено краката ѝ, качени на високи токчета. Хенинг промърморва едно „здравейте“ и продължава да се изкачва нагоре. Тя също го поздравява и парфюмът ѝ го обгръща като мъгла — толкова е силен, че за миг дробовете му остават без въздух. Тя не спира и продължава надолу. Хенинг чува как отваря вратата и излиза. Вратата се затваря с трясък.

Хенинг си поема дълбоко дъх и се наслаждава на тишината. След това се обръща и бавно слиза по стълбите, стараяйки се да стъпва безшумно. Надява се, че госпожа Стеен няма да го чуе. Стига партера и забелязва дървена табелка, на която с асиметричен детски почерк пише ФОЛДВИК. Табелката е закачена за една тъмносиня врата. Буквите са прогорени в дървото. Хенинг оставя стълбата на земята и чука. Два пъти. Все пак звънецът може да е развален.

Чака и се ослушва за стъпки, но не чува такива. Чука още два пъти. Не, няма никого вкъщи.

Хенинг решава, че е по-добре да тръгва, но точно тогава забелязва, че вратата не е затворена докрай. „Хмм — мисли си той. — Това е странно.“ Знае, че наоколо няма никого, но въпреки това

поглежда през рамо, за да се увери. Внимателно побутва вратата. Тя се отваря. „Наистина ли ще направя това? — мисли си той. — Трябва да го направя. Трябва да вляза вътре и да огледам.“

Не. Защо трябва да го прави? Не може да измисли правдоподобна причина. Това ще бъде равносилно на влизане с взлом. И как ще обясни присъствието си в апартамента, ако някой го види? Като например хората, които живеят тук?

„Обърни се, Хенинг. Обърни се и си тръгни, преди да стане твърде късно.“

Но не може. Влиза вътре. Тъмно е. Единствената светлина идва от коридора. Не иска да оставя отпечатъци, така че не натиска ключа на лампата, който вижда вляво от себе си, зад входната врата. „Това е много лоша идея“ — казва си Хенинг.

Но не си тръгва. Не е сигурен какво точно търси. Може би се надява да открие нещо, което инкриминира Фолдвик? Неговия компютър? Но няма намерение да го докосва, освен ако не го завари включен, с инкриминиращите документи на монитора.

Намира се в коридор. Обувки, шкафче за тях, закачалка, окачени дрехи, гардероб и бушони. Димни детектори на тавана. „Имат димни детектори на тавана. Слава Богу.“ Хенинг спира. Зелените светлилки на детекторите го успокояват. Това е неговият личен знак, че всичко е наред.

Ухае на готвено. Лазаня може би. В дъното на коридора има врата, на която е закачено червено сърце от плат. Вратата отдясно води до кухнята. Хенинг вижда мръсна бяла готварска печка. На един от котлоните има тенджерата, пълна със спагети.

На стените няма кутии, следователно не е инсталирана аларма против крадци. Хенинг продължава навътре. Минава под висока арка и се озовава в просторна всекидневна. Телевизор в ъгъла, малка трапезария. Столове с високи облегалки и меки, бродирани възглавници. По-навътре вижда голяма, квадратна масичка пред кафяв, износен диван. На масичката има три свещника с млечнобели свещи. Белите ленени завеси зад дивана са спуснати.

Спуснати? Не е ли твърде рано за това?

Тъмнокфяв плетен килим прикрива дълбока резка в паркета. Хенинг я забелязва, защото резката е толкова дълга, че продължава от

двете страни на килима. На масата за хранене няма нищо. Може би наскоро е била почиствана?

Явно семейство Фолдвик са вечеряли спагети, преди да излязат. Сигурно са бързали, защото входната врата не е затворена както трябва. Има още една отворена врата. Тя води към голяма спалня. Вътре е тъмно. И там завесите са спуснати. До едната стена има дигитално пиано. Хенинг едва не се спъва в кабелите по пода. На пианото е отворен лаптоп с мишка. Има още една врата в стаята, от която струи приятна, топла светлина.

Баня. Хенинг влиза. Малка е. Бели плочки, душ-кабина в ъгъла. Мивката също е бяла. Тя е точно срещу нещо, а над нея има огледало. Огледалото е монтирано на вратичката на вграден в стената шкаф. По него има следи от паста за зъби — малки бели точки. Хенинг отваря шкафа. Четки за зъби, паста за зъби, конец за зъби, вода за уста, кремове за лице и няколко шишенца с хапчета, чиито етикети са обърнати навътре. Хенинг посяга и завърта едно от тях. На етикета пише „Вивал“, а под него е изписано името Ингвилд Фолдвик. Шишенцето е почти празно. Но не това привлича вниманието му. Навътре в шкафчето има бутилка афтършейв. И въпреки че етикетът е частично обелен, той прочита името на афтършейва — „Романс“.

Хенинг преглъща, спомняйки си разговора си с Турбьорн Скагестаг пред палатката в парка „Екеберг“. Скагестаг е влязъл в палатката и е усетил миризмата на афтършейва, който самият той ползва, за да привлича жени. Колко вероятно е да открие същата марка афтършейв в банята на Ингве Фолдвик?

„Аз съм един сравнително добре информиран човек — мисли си Хенинг, — но знанията ми са доста ограничени по отношение на козметичните средства като цяло и популярността на «Романс» в частност.“ Нима Ингве Фолдвик е убил любимата си студентка? Или пък афтършейвът е на сина му Стефан?

Хенинг затваря шкафчето и решава да си ходи. Спира в коридора, когато забелязва врата вляво от тоалетната. Парче хартия, на което с черни букви пише СТЕФАН, е закачено за вратата с карфица. Под него има лепенка на червен череп на черен фон. Хенинг се приближава до вратата. Тя също е откряната. Побутва я. И тогава го вижда.

Стефан.

Лежи под завивките с отворени очи.
Но те са отворени, защото е мъртъв.

Бярне Бругелан седи в кабинета си и зяпа в една точка. Ръцете му са скръстени зад главата. Размишлява. Странното е, че не мисли за Ела Санлан, чисто гола и освободена от всички задръжки. Мисли за Анете Скопум — дали тя е в опасност, кой се опитва да я нарани и къде може да се е скрила. Бругелан рязко се изправя, посяга към телефона и набира номера на Емил Хаген.

Хаген вдига веднага.

— Къде си? — пита Бругелан с властен тон. Смята, че може да говори по този начин на всички свои подчинени.

— В Института за информационни технологии „Вестердал“. Никой не я е виждал. Все пак реших да се помотая наоколо.

— Има ли някой там толкова късно вечер?

— Пълно е с хора, да не повярва човек. Зубрят за изпити. А покъсно май има купон. Видях няколко плаката на таблото.

— Ок. Стой там и се опитай да я откриеш.

— Знаех си, че това ще кажеш.

Бругелан затваря, без да се сбогува с Хаген. Обляга се назад и се замисля за Хенинг Юл. „Възможно ли е да греша за него? — чуди се той. — Аз ли съм този, когото използват? Възможно ли е да съм толкова наивен?“

Няма време да си отговори на тези въпроси, защото мобилният му телефон започва да вибрира на бюрото. Поглежда го. „Говорим за вълка“ — мисли си Бругелан.

И решава да не вдига на Юл.

Има чувството, че краката му са заковани за пода с пирони. Виждал е трупове и преди. Смъртта обикновено изглежда мирна. Но не и при Стефан. Той изглежда така, сякаш е бил измъчван, сякаш е страдал до последния си миг. Черни пръстени около очите, торбички под тях, бледа кожа. Лицето му изглежда изтощено. Едната ръка е

върху завивката, протегната към главата. Тялото му е свито до стената, сякаш се е опитал да пропълзи в нея.

На нощното шкафче има чаша с няколко капки течност. До нея лежи хапче, върху книга с черна подвързия. „Валиум — мисли си Хенинг. — Свръхдоза.“ Той знае, че не трябва да го прави, но въпреки това се приближава до шкафчето, навежда се и помирисва чашата. Остра миризма. Алкохол. Приближава се до леглото. Настъпва нещо, което изхрущява. Поглежда подметката на обувката си и вижда остатъците от нещо бяло и ронливо. Псува. Навежда се и маха одеялото, което виси от единия ъгъл на леглото.

Настъпил е хапче. Друго цяло такова лежи до обувката му. Хенинг внимателно го взима, разглежда и помирисва. Миризмата му се струва странно позната, но не може да се сети откъде. Отново псува и връща хапчето на същото място на пода. Изправя се. „Белият прах на подметката ми ще остави следи — мисли си той. — И ако не изваря обувката си, специалистите по съдебна медицина ще могат да докажат, че съм бил тук.“

Изведнъж стаята става тясна и влажна. Хенинг иска да избяга, но не се поддава на това изкушение. Спира го нещо на бюрото. Сценарият на Анете и Хенриете. „Каста Шариаг“, отворен на девета сцена. Сцената, в която семейство Гордер вечерят. И Хенинг си мисли, че тук има нещо много, много нередно.

Набира мобилния телефон на Бругелан. Докато чака полицаят да вдигне, той опитва да си спомни дали е докоснал нещо. Не иска полицията да открие отпечатъците му в дома на Фолдвик. Само това му е притрябвало.

Шкафчето в банята. Проклятие. Отвори шкафчето в банята. Затвори го с дясната си ръка.

Проклятие.

Оставя телефона да звъни, но Бругелан не отговаря. „Избрал е идеалния момент да бъде зает — гневи се Хенинг. — Проклет аматьор!“, обвинява се той. Но откъде е могъл да знае, че в апартамента ще има труп?

Излиза, като се уверява, че входната врата е почти затворена, както я откри. Прави същото с вратата към задния двор. Когато излиза, Хенинг си мисли колко чудесно е отново да е на свеж въздух. Поглежда нагоре към прозорците. Никой не гледа надолу към него.

Оставя телефона да звъни поне две минути, преди да се откаже. „Проклятие — мисли си той. — Проклятие, проклятие, ПРОКЛЯТИЕ. Какво да правя сега? Трябва да се свържа с Бярне. Не мога просто да се обадя в полицията, както правят повечето хора. Ако направя това, че трябва да чакам там и да им кажа какво съм правил в апартамента на Фолдвик. Знам, че няма да изглежда добре. Няма да мога да измисля правдоподобно обяснение, което да ме оневини. Първо Тарик, а сега и Стефан.“

„Не — казва си той. — Трябва да се свържа с Бярне.“

Отново се опитва да му се обади. Телефонът звъни, но отново никой не вдига. Мамка му! Хенинг звъни в участъка и моли да бъде свързан с Бругелан. Женски глас му казва „Един момент.“ Изтичат твърде много секунди, преди най-накрая да го свържат.

Телефонът отново започва да звъни. Този път Бругелан вдига веднага.

Бярне Бругелан никога преди не е имал проблеми с трупове, но напоследък не може дори да ги погледне. Особено деца и тийнейджъри. „Може би защото сега и аз самият съм баща“ — мисли си той. Всеки път, когато пристига на местопрестъпление, където е загинало дете, той винаги се сееща за дъщеря си — красивата, прекрасна Алиша. И започва да се чуди какъв би бил животът му без нея.

Ингве и Ингвилд Фолдвик сигурно са съсипани.

Бругелан влиза в апартамента на семейството. Вътре цари атмосфера на професионално безпристрастие. Това е маската, която всеки полицаи си слага, за да може да върши работата си — снижените гласове и бързите погледи, изразяващи думите, които нито един от тях не може да понесе да изрече на глас. Никой не бърза. Няма непринудени разговори или остроумни забезжки, както в детективските сериали по телевизията.

Бругелан влиза в спалнята. Ела Санлан е приведена над тялото. Звъннал ѝ е на идване, защото живее наблизо. Тя го чува и се обръща.

— Самоубийство най-вероятно — казва тихо тя. Бругелан оглежда стаята. Не смее да погледне Стефан. — Следи от алкохол в чашата, най-вероятно водка.

Бругелан се приближава до нощното шкафче и подушва чашата. Нито кимва, нито клати глава.

— Оставил ли е послание?

— Още не съм видяла такова. Което най-вероятно означава, че няма.

— Може смъртта му да е била естествена.

Санлан неохотно кимва. Бругелан се обръща и оглежда цялата стая. Забелязва сценария, за който му каза Хенинг Юл. Девета сцена, точно както му е казало хитрот копеле по телефона. Над леглото на Стефан е залепен плакат на филма „Седем“. На бюрото има отворена кутийка за диск на датската група „Mew“. Празна е, но Бругелан

предполага, че самият диск е в стереоуредбата до леглото. Тонколоните са закачени високо на стената зад бюрото. На стената зад стола е облеган очукан скейтборд.

— Вече свързахме ли се с родителите му? — пита той.

— Да. На път са.

— Къде са били?

— Не знам. Фредрик се занимава с това.

Бругелан кимва.

— Горките хора, толкова ми е мъчно за тях — започва Санлан.

— Да, на мен също.

— Все пак... има няколко странни неща тук — прошепва Санлан и се приближава.

— Какво?

— Погледни го.

Бругелан кимва. Не вижда нищо друго, освен един мъртъв тийнейджър. Едно мъртво момче.

— Какво има?

— Гол е.

— Гол?

— Да.

Санлан се връща до леглото и внимателно вдига завивките. Бругелан поглежда Стефан, който е гол, както майка го е родила.

— Не си спомням някога да съм чувала за човек, който е свалил всичките си дрехи, преди да се самоубие.

— Да, права си. Звучи странно.

— И лежи в много странна поза.

— Какво имаш предвид?

— Погледни го. Притиснат е в стената.

— Това е нещо нормално. Ти да не би да спиш в центъра на леглото?

— Не, но ми изглежда така, сякаш се е опитал да пропълзи в стената.

— Дъщеря ми спи така. Повечето деца, всъщност повечето хора обичат да се свиват на кълбо, докато спят. Това не означава нищо. А може и да е станало в резултат на предсмъртните му гърчове.

Санлан гледа трупа още няколко секунди, но не казва нищо. Двамата с Бругелан започват да обикалят стаята, стараяйки се да

запомнят всеки детайл.

— Трябва да открием дали е страдал от депресия — продължава Бругелан, — дали е посещавал психолог или психиатър. На пръв поглед ми изглежда като самоубийство, но е възможно да е било аневризъм или пък някакъв наследствен сърдечен проблем. Въпреки това на този етап ще смятаме смъртта за подозрителна. Би ли помолила за съдебна заповед? Трябва да запечатаме местопрестъплението и да извикаме съдебните лекари.

Санлан кимва, сваля ръкавиците си и изважда мобилния си телефон.

В мига, в който прекрачва прага, той знае, че някой е бил в апартамента му. Долавя чужда, остра миризма, примесена със слабо ухание на пот. Тихо се насочва към кухнята, след това отива в дневната. Не светва нито една лампа. Спира и се ослушва. Кранът в банята капе. Кола минава през локва отвън. Някой изкрещява нещо в далечината, но не успява да разбере какво.

„Не — мисли си той. — Вече няма никого.“ Ако има някой, значи той може да стои напълно неподвижно, без да издава звук. Убеждението му, че някой е влизал в апартамента му, се потвърждава, когато се връща в дневната. Поглежда масичката, където обикновено държи лаптопа си.

Няма го там.

Отива до масичката, сякаш това ще накара лаптопа да се появи. Замисля се дали има нещо ценно на хард диска му. Не. Освен FireCracker 2.0. Всички важни проучвания и документи бяха принтирани и прибрани на сигурно място. Няма дори списък с всичките му източници.

Тогава защо са откраднали компютъра му? Стои по средата на стаята и клати глава. Дълъг ден, изпълнен със събития, който завършва с влизане с взлом в собствения му апартамент.

— Ок, момчета — казва на глас Хенинг. — Хитри сте. Влезли сте в апартамента ми, а после сте излезли. Посланието е ясно: „Можем да те докопаме във всеки един момент и да вземем всяко едно нещо, което цениш.“

Само се опитват да го уплашат. И успяват. Когато някой чука на вратата му, коленете му се подкосяват. Чуди се дали не е полицията. Може би Бругелан не е успял да успокои Йерстад и да му даде достатъчно време, за да се свърже от откриването на трупа на Стефан. Но не е нито Бругелан, нито Йерстад, нито някой от неканените му гости.

Гюнар Гома.

— Вратата беше отворена — провиква се Гома. Хенинг опитва да нормализира дишането си, но дробовете му са се свили и ръцете му започват да изтръпват. Гома влиза, без да чака покана. Носи червените шорти, но този път си е сложил и бяла риза.

— Ти и твоите женчовци. Това е последната услуга, която ти правя, да знаеш — изсумтява Гома.

— Какво имаш предвид?

— Женчовци. Хората, които стояха пред вратата ти днес. И двамата ми изглеждаха като женчовци. Щом си падаш по такива, не искам повече да ме занимаваш с твоите проблеми.

Хенинг прави крачка напред, чувствайки належаща нужда да поясни сексуалната си ориентация, но любопитството надвива този копнеж.

— Видял си ги?

Гома кимва.

— Колко бяха?

— Двама.

— Можеш ли да ги опишеш?

— Налага ли се?

— Не, не се налага, но ще ти бъда много благодарен.

Гома въздъхва.

— И двамата бяха тъмнокожи. Мюсюлмани, струва ми се. Брадите им бяха твърде добре поддържани. Един от тях — не изглеждаха като истински косми. Брадата му изглеждаше така, сякаш е била боядисана. Или нарисувана. Много сложна рисунка. Другият бе тънък като пергел, но ходеше като женчо.

— Нещо друго?

— Първият ходеше по същия начин. Въртеше си дупето и размахваше едната си ръка.

Гома се мръщи.

— Успя ли да разгледаш лицето му?

— Същата брада. Къса, но гладка и сякаш нарисувана на лицето му. Беше малко по-набит от другия педал. Имаше превръзка на единия си пръст. На лявата ръка, струва ми се.

— Кога е било това?

— Преди около час. Всъщност беше истински късмет, че ги видях, защото тъкмо бях решил да подремна малко, когато чух стъпки.

— Колко време бяха тук?

— Отначало помислих, че си се върнал вкъщи, защото на стълбището стана тихо, но после чух шумове — може би десет минути след това? Така че отново погледнах през шпионката. Но ако си падаш по женчовци...

— Не.

Хенинг не се впуска в подробности. Гома сякаш приема лаконичното му отричане.

— Много ти благодаря за помощта — казва Хенинг.

Гома изсумтява, обръща се и тръгва към вратата.

— Между другото — казва той и хваща дръжката на бравата. — Един от тях носеше синьо кожено яке. С пламъци на гърба.

ЛМО. „Лошите момчета на огъня“.

„Трябва да са те“ — мисли си Хенинг. Кимва и отново благодари на Гома. Поглежда часовника. Минава един и петнадесет след полунощ, но на него изобщо не му се спи. Случили са се твърде много неща и мозъкът му жужи като кошер.

Гома тряска вратата. Звукът отеква в празния апартамент и Хенинг има неприятното чувство, че е попаднал във вакуум. Взима бърсалката за под и я поставя под дръжката на вратата. Ако някой се опита да влезе, ще го чуе. Бърсалката ще го забави и ще даде на Хенинг достатъчно време, за да избяга.

Открива въжето навито под леглото и го завързва около поставката на телевизора. Той тежи 40 килограма и заедно с десетките дивидита и самата поставка би трябвало да е достатъчен, за да издържи теглото му. Последния път, когато се е мерил, е тежал 71 килограма. Сега сигурно е още по-лек.

Хенинг сяда на дивана и зяпва тавана. Още не е светнал лампата. Не иска да разкрива, че се е прибрал вкъщи, в случай че някой наблюдава прозорците му от улицата.

Безкръвното лице на Стефан изниква пред очите му. „Господи, дано не започна да сънувам и него“ — моли се той. Какво може да накара едно седемнадесетгодишно момче да отнеме собствения си живот? Ако го е направил...

Мисълта го кара да подскочи. Ами ако не го е направил? Ако някой го е убил и сторил така, че да изглежда като самоубийство?

Не. Ами сценария? Всичко изглеждаше някак си... инсценирано. Сякаш някой искаше сценарият да бъде забелязан, за да допълни картината. „Трябва да е било самоубийство“ — опитва да се убеди Хенинг. Стефан сигурно е открил сценария и го е прочел. След това го е оставил на видно място, за да каже нещо на родителите си. Или вероятно на баща си. „Виж какво ме накара да направя. Надявам се, че си доволен.“

Да. Това трябва да се е случило. Но все пак...

Хенинг има навика да прави това. Да достига до някакво заключение по пътя на логиката, но въпреки това да чувства, че нещо не е както трябва. Сякаш има някаква кука на съмнението, забита в стомаха му, която от време на време го дръпва, карайки го да разбърка парчетата от пъзела и да ги подреди наново, правейки различна картина.

Не знае защо. Нищо не му подсказва, че греша, но остро безпокойство, което изпитва, го прави сигурен, че някои от парчетата в пъзела на Стефан просто не съвпадат. Може би още не е завършен.

Задрямва малко преди съмване и го буди клаксон на кола. Лежи на дивана и опитва да нагоди очите си към светлината. Часът е пет и половина. Отива в кухнята, налива си чаша вода, взима шишенцата с лекарства от нощното шкафче и глътва две таблетки. Кутийката кибрит е на обичайното си място, но тази сутрин Хенинг няма достатъчно енергия, за да отправи ежедневното си предизвикателство към войниците от ада.

Има чувството, че е бил на едноседмичен запой. Знае, че трябва да хапне нещо, но мисълта да дъвче престоял хляб и пресъхнала шунка просто го отвращава.

Замисля се за мъжете, които са проникнали в апартамента му. Какво са могли да сторят, ако той си е бил вкъщи? Дали са въоръжени? Дали са могли да се опитат да го убият?

Прогонва тази мисъл. Не си е бил вкъщи, така че тези въпроси са излишни. Хенинг решава да пропусне закуската и да се заеме с работа, въпреки ранния час.

Чака да измине още един час, преди да се обади на Бругелан. Един детектив никога не спи повече от два-три часа по време на важно разследване, а Хенинг иска да му зададе няколко въпроса. Гласът на Бругелан звучи изморен, когато полицаят най-накрая вдига.

— Здравей, Бярне, аз съм — казва Хенинг, стараяйки се гласът му да звучи приятелски.

— Здравсти.

— Буден ли си?

— Не.

— Станал ли си?

— Какво означава „станал“?

— Как мина вчера?

— И аз не знам.

— Какво имаш предвид?

Бругелан не отговаря.

— Да не би момчето да не се е самоубило?

Хенинг стиска телефона толкова силно, че кокалчетата му са побелели.

— Не. Не, не съм казал такова нещо. Мина добре, в смисъл че свършихме работата си на местопрестъплението. За какво искаш да говорим? Защо ми звъниш толкова рано?

Хенинг се смущава от раздразнението в гласа му.

— Ами... аз...

— След малко имам среща, а трябва да свърша и една работа. Така че ако не ми звъниш за нещо конкретно...

— Да, за нещо конкретно ти звъня.

— Ок, казвай.

На Хенинг му отнема известно време да събере и организира мислите си.

— Трябва да знам нещо.

— Знаех си.

— Имало ли е разменени имейли между Хенриете Хагерюп и Ингве Фолдвик в дните преди убийството?

— Защо питаш? Защо искаш да знаеш?

— Просто искам. Ок? Струва ми се, че имам право да зная.

— Право?

— Да. Доста ти помогнах с това разследване.

— Знам.

Бругелан въздъхва дълбоко.

— Имейли? Не знам. Не си спомням. Твърде изморен съм да помня неща.

— Господи, Бярне, не може да си твърде изморен да помниш неща. Синът на един от потенциалните ти заподозрени е мъртъв. Не знам защо изведнъж си решил да се държиш като задник след всичко, което направих за теб, но както искаш. И без това не искам да говоря с теб.

Хенинг се кани да затвори, когато Бругелан се прозява.

— Ок, извинявай. Просто към много изморен. И Йерстад, той...

Още прозевки.

— Какво за Йерстад?

— О, забрави. Да, Хагерюп е изпратила няколко имейла на Ингве Фолдвик и той ѝ е отговорил — казва Бругелан и издиша шумно.

— Тези имейли за сценария ли са били?

— Да, един от тях. Но не за съдържанието. Фолдвик я моли да му изпрати сценария, когато го завърши.

— Помниш ли горе-долу кога е бил изпратен този имейл?

— Преди известно време. Не помня точната дата.

— Ами есемеси? Откри ли кой е изпращал есемеси на Хенриете в деня на убийството? По времето, когато е била с Мархони?

— Получила е два или три есемеса през този период. Един от тях е бил „Провери пощата си“.

— Кой го е изпратил?

— Не знаем. Точно както имейла със снимката, този есемес е бил изпратен от Мозамбик, от един от онези анонимни сайтове.

— Добре. Ок. Благодаря ти.

— Между другото, днес трябва да дойдеш в участъка, за да дадеш показания. Снощи Йерстад кипна, когато му казах, че сме говорили само по телефона.

— Кога?

— В десет отново ще разпитваме Махмуд Мархони, значи след това. Да го направим в единадесет, какво ще кажеш?

— Ще се опитам да дойда.

— Трябва да дойдеш.

— Преди малко каза „местопрестъплението“. Това означава ли, че смятате смъртта на Стефан за подозрителна?

Бругелан изстенва.

— Нямам време да говоря с теб. Трябва да тръгвам. Ще говорим по-късно.

— Значи наистина смятате, че смъртта е подозрителна.

— Не съм казал такова нещо. И не смей да правиш подобни догадки във вестника си.

— Никога не правя догадки по отношение на едно самоубийство.

— Ок. Ще се видим по-късно.

Бругелан затваря. Хенинг зяпва в празното пространство. „Открили са нещо — мисли си той. — Или липсата на нещо е събудила подозренията им. Иначе Бругелан щеше да отрече категорично.“

Бругелан случайно попада на Санлан пред кафе машината.

— Добро утро — казва тя, без да се обърне.

Господи, колко е секси.

— Добро утро.

Косата ѝ изглежда така, сякаш току-що е излязла от душа. Ухае на лавандула. Или това е жасмин? Не си спомня някога да е ухаела на кремове или шампоани. Миризмите ѝ отиват. Господи, колко ѝ отиват. Бругелан иска да я изяде, да ѝ се наслади, бавно, с лъжица, захар и бита сметана.

Спомня си нещо, което Хенинг Юл го е попитал, когато са се срещнали в „Ломпа“: „И не е била онази руса полицайка, която изпиваш с очи?“

Нима е толкова видимо? И ако Юл е забелязал, значи и самата Санлан трябва да е наясно, нали така? Бругелан се надява това да е така, но в същото време се моли да не е. Независимо от това дали е забелязала или не, Санлан не прави нищо по въпроса. „Може би просто чака аз да направя първата стъпка — мисли си той. — Може би е една от онези жени.“

— Добре ли спа? — пита тя и си налива чаша кафе.

— Не.

— Аз също.

Усмивва се и му подава чаша. Той кимва.

— Йерстад и Ньоклеби тук ли са?

— Не, ще дойдат по-късно. Йерстад каза да започваме без него. Колкото повече теории анализираме, преди да дойдат, толкова по-добре.

— Ок.

Взимат чашите си и отиват в съвещателната зала. Емил Хаген и Фредрик Станг вече са там. Хаген прелиства брой на „Афтенпостен“, а Станг гледа към дъска, на която са изписани имената на жертвите и свързаните с тях хора. Една сложна плетеница от имена, линии, часове,

дати и стрели. Има и времева ос, която започва с убийството на Хенриете Хагерюп.

Санлан и Бругелан сядат.

— Добро утро — казват двамата едновременно. Хаген и Станг се обръщат към тях.

— Къде сме? — пита Бругелан. Съществува негласно съгласие, че Бругелан ръководи нещата, когато главният следовател го няма.

— Анете Скопум не дойде на купона вчера — започва Хаген и се прозява. — Бях там докъм един часа тази сутрин.

Бругелан взима една химикалка и си отбелязва нещо.

— Кредитна карта, мобилен телефон?

— Не. Нищо. Мобилният ѝ телефон е изключен от вчера следобед.

Бругелан кимва, но не си отбелязва нищо.

— Фредрик, ти се свърза с колегите от операция „Лов на банди“, нали така? Някакви новини за ЛМО?

— Знаят с какво се занимават лидерът на бандата и някои от членовете, но те са твърде много. Нещо може да се случва по-надолу в хранителната верига.

— Винаги е така.

— Да. За съжаление не разполагат с ресурсите да следят всеки един член на бандата. Дори тези, за които знаем. Освен това трябва да държат под око и други банди в Осло. Въпреки това се съмнявам, че ЛМО ще предприемат нещо сега, при положение че ги наблюдаваме.

— Как върви издирването на Ясер Шах?

— Зле. Добре се е покрил. Вчера говорих с колега от операция „Лов на банди“, който ми каза, че според него Ясер се е върнал в Пакистан.

— Ами Хасан?

— Отива на работа, след което се прибира вкъщи. Или по-точно в къщите си, защото има няколко, в зависимост от това коя любовница иска да чука.

Станг поглежда към Санлан и се изчервява. Тя отвърща на погледа му без каквото и да било смущение.

— Тъъ... ами това е.

Бругелан въздъхва. Разследването върви твърде бавно. Тъкмо се кани да ги инструктира за Стефан Фолдвик, когато мобилният телефон

на Санлан започва да вибрира. Тя се извинява. След това телефонът на Бругелан извънтява. Същото се случва и с джиесема на Хаген. Станг поглежда другите. Неговият мобилен телефон остава тих.

— Какво става? — пита той.

Бругелан отваря току-що получения есемес, набира номер и чака отговор. Той идва бързо.

— Здравейте, аз съм детектив Бругелан. — Поглежда Санлан, докато слуша гласа от другия край на линията. — Сигурни ли сте? Проверили сте навсякъде, говорили сте със съседите, приятелите, роднините? С всички? — Бругелан слуша, кимва и затваря. — Проклятие — казва той и се изстрелва от стола си, бърз като светкавица.

Ивер Гюнешен изглежда дори по-уморен, отколкото Хенинг се чувства. Надява се, че недоспиването му се дължи на яростна кавга с Нора. Гюнешен се насочва към новинарския отдел и му казва „здрости“. Дъхът му смърди на чесън и алкохол. Остава чашата си с кафе на масата.

— Прибрал си се късно снощи, а? — пита Хенинг.

— По-късно, отколкото трябваше — отговаря Гюнешен, навежда се и включва компютъра си. След това се изправя, прави гримаса и започва да разтрива слепоочията си с пръсти.

— Готвят много вкусно в „Деликатесен“ — казва той. — Една бира води до втора, втората до трета и т.н., особено когато се забавляваш.

„Забавлявал се е — гневи се Хенинг. — Мамка му.“ Би му разказал за вчера, но след като е твърде зает с това да се забавлява, Хенинг решава да не го прави.

— Какво става? — пита Гюнешен и сяда. Тялото му потъва в стола. Прокарва пръсти през косата си. Хенинг подозира, че дори не се е изкъпал, преди да дойде на работа. Но това е част от неговия имидж — грубоват диамант.

Какво вижда Нора в него?

— Нищо особено — отговаря Хенинг. — Някакви вълнения при теб?

— Може би — отвръща Гюнешен и помръдва мишката си. — В дванадесет имам среща с адвокатата на Махмуд Мархони. Тази сутрин ченгетата отново ще го разпитват и се надявам да науча подробности за най-новите развития. Поддържам приятелски отношения с Индрехауг. Хайди спомена, че според теб полицаите ще махнат Мархони от списъка със заподозрени.

Хенинг тихо псува, докато Гюнешен отваря браузъра си.

— Да, така ми се струва.

— Защо?

— Факти и доказателства — отвърща той. Твърде рано е за сериозна дискусия. Може би Гюнешен не може да прави две неща едновременно — да чете вестник и да пие кафе, да чете друг вестник и да пие още кафе. Може би му трябва време, за да включи на скорост.

— И това означава? — пита Гюнешен и отпива от горещото си кафе. Хенинг въздъхва и се чуди откъде да започне. Спасява го мобилният телефон на Гюнешен. Той прочита есемеса и се мръщи.

— Знаеш ли кой е Фолдвик? — пита той.

— Фолдвик?

— Да. Ингве и Ингвилд Фолдвик?

— Да, знам кои са те — отговаря Хенинг, изведнъж останал без дъх. — Работят в института, където е учила Хенриете Хагерюп. За какво става дума?

— Полицията ги издирва.

— Какво имаш предвид — „издирва“? Изчезнали ли са?

— Така изглежда.

— Сигурен ли си?

Хенинг вече е станал от стола си. Гюнешен изсумтява.

— Просто чета това, което пише тук.

Хенинг профучава покрай него с най-голямата бързина, на която са способни краката му.

— Какво има? — провиква се Гюнешен след него. Объркването в гласа му е очевидно, но Хенинг го игнорира. Няма време. Излиза навън, мята се на своята „Веспа“ и потегля към института „Вестердал“.

„Възможно е да има напълно логично обяснение за това“ — мисли си Хенинг докато кара по „Уртегата“. Може би Ингве и Ингвилд Фолдвик просто са имали нужда от това да избягат, за да тъгуват за сина си насаме. Да избягат от трагедията, да заглушат шума на тълпата.

Ускорява, завива по „Хаусмансгате“ и пресича кръстовището точно когато светофарът се променя от зелено на жълто. Тъмнокоса жена, бутаща бебешка количка, размахва юмрук към него и крещи нещо, което не чува. Минавайки покрай един мръсен, сив опел „Вектра“, той поглежда страничното си огледало и съвсем ясно вижда, че е разярена.

Забелязва и още нещо. Такси. Дори в малкото си странично огледалце, той вижда буква и четири числа.

A-2052.

Омар Раба Рашид, или някой негов подчинен, ускорява. Сребристият мерцедес предизвиква същата гневна реакция у тъмнокосата жена, но таксито пресича кръстовището без инциденти.

Хенинг инстинктивно завива наляво по „Калмайерсгате“, ускорява и профучава покрай камион, оставен с включен двигател пред тайландски магазин за хранителни стоки. Хенинг пренебрегва знака за предимство, когато стига следващата улица, но не може да завие по нея, защото е еднопосочна, ала после си мисли: „Защо не? Няма коли наоколо.“ Завива надясно и един мъж на тротоара му крещи нещо, но на Хенинг не му пука. Ако наоколо има полицаи и забележи опасното му шофиране, няма нищо против да го спре за проверка. Ще може да му посочи мъжете, които го преследват.

Скоро се озовава в „Торгата“, където колите са калник до калник. Една от тях е жълта. Дори сега не може да пренебрегне жълтите коли. Вижда, че велоалеята е празна, и се качва на нея. Отново ускорява и почти премазва една чайка, която размахва криле пред лицето му. Поглежда огледалото, за да види дали мерцедесът още го следва, но не

го вижда. Изведнъж трябва да натисне спирачката заради някакъв проклет пешеходец. „Защо не се оглежда, преди да пресича? — мисли си Хенинг. — Хората просто излизат на улицата.“ Иска да натисне клаксона, но осъзнава колко глупаво ще бъде това. Натиска газта и набира скорост, но след това отново трябва да спре, този път заради червен светофар.

Чуди се дали да не пресече на червено. Светофарът е мъчително бавен. Отново поглежда огледалото, но не вижда сребрист мерцедес. Вдига глава. Коли фучат и в двете посоки, но постепенно започват да забавят. Светва жълто, той дава газ и завива наляво, като успява да мине през зебрата, още преди първия пешеходец да стъпи на улицата. Отново е в „Хаусмансгате“ и отново проверява страничното си огледало: не вижда А-2052. Продължава да кара. Знае, че колите зад него трябва да се движат по-бавно от обикновено, но не възнамерява да ги пусне да го изпреварят. Още един пешеходец, който пресича улицата. Хенинг профучава покрай училище „Илвебакен“. Вижда ученици, които пушат отвън. Не след дълго стига „Рустедсгате“. Още един червен светофар. Проклятие. Нарезжда се възможно най-отпред и се обръща, за да види къде е таксито. Вижда други таксита, но не и А-2052. Още не. Но може би ще го настигне след броени секунди. Тогава какво? „Непременно знаят къде отивам — мисли си той. — Знаят къде се намира институтът «Вестердал», нали карат таксита!“ Хенинг стига пешеходна пътека и я пресича. Забелязва злобния поглед, който му хвърля един пешеходец, но не му пука. Качва се на тротоара и ускорява. Кара по тротоара до следващата улица. Поглежда наляво и вижда само сгради и бетон. Таксито няма как да го настигне сега. „Ох, прекрасна малка «Веспа»!“

Ускорява надолу по улицата, стига „Фреденсборгвайен“ и влиза в паркинга на института. Вижда електрическа подстанция и паркира веспата зад нея, така че да не се вижда от улицата. Сваля каската си и се оглежда. Не вижда А-2052. Въпреки че таксито едва ли е много далече. Насочва се към двора на института.

Веднага забелязва Туре Бенджаминсен. Изкушава се да отиде при него, но има твърде много хора наоколо. А и какво може да го попита? „Виждал ли си Ингве Фолдвик? Знаеш ли, че е изчезнал?“ Хенинг изведнъж осъзнава, че не е напълно сигурен защо е дошъл. „Какво си бях въобразил, че ще видя или науча, когато стигна тук?“ —

пита се той. Едва ли Фолдвик и жена му се крият в института. Може би се е надявал, че някой студент или колега от персонала ще знае къде са отишли? Не е сигурен дали някой тук изобщо знае какво се е случило.

Хенинг клати глава, поразен от своята прибързаност. След това се обръща и сърцето му спира. Гледа право в очите на Анете Скопум.

Бярне Бругелан крачи неспокойно из кабинета си. Преди малко на екрана на компютъра му е изскочило изнуреното лице на съдебния лекар Ан-Мари Сара, за да му докладва за най-новите открития, свързани с лаптопа на Мархони. „Сега разпитът ще бъде още по-интересен. Но точно в този момент не искам да съм тук — мисли си Бругелан. — Какво, по дяволите, става с Ингве и Ингвилд Фолдвик? Защо никой не може да ги открие?“

Бругелан клати глава. Санлан чука на вратата му и пита дали е готов. „Готов съм — мисли си той. — Никога не съм бил по-готов през живота си.“

Както обикновено, Ларш Индрехауг е възмутен от името на клиента си, когато Санлан и Бругелан ги канят в стаята за разпити и се заемат с формалностите.

— И така, каква е днешната тема? — пита саркастично Индрехауг, когато Бругелан свършва. — Любимият цвят на клиента ми? Любимата му кола?

Адвокатът кимва на Мархони. Бругелан се усмихва. Вече не чувства никаква умора, а думите на гнусния Индрехауг карат кръвта му да закипи. Плъзга лист хартия по масата и го оставя по средата между тях, за да могат и двамата да го прочетат. Мархони се навежда и поглежда към листа, но веднага извъръща поглед. Поклаща глава. Бругелан забелязва жеста.

— Какво е това? — пита Индрехауг.

— Не е ли очевидно? — отговаря Бругелан. — Но може би искате да ни обясните, господин Мархони?

Мархони не реагира по никакъв начин.

— Добре тогава, ще го направя вместо вас — казва Бругелан, обръщайки се към Индрехауг. — Вярвате или не, клиентът ви има силно развито чувство за ред. Иска всяко нещо да е на мястото си. Може би сте бил в апартамента му? Чист и подреден. Документът пред вас е принтирана таблица „Excel“, която открихме в лаптопа на

клиента ви — този, който се опита да изгори. Може би разбирате защо?

Индрехауг внимателно разглежда документа. Вижда имена, телефонни номера и имейл адреси.

— Една бърза проверка ще ви разкрие, че това са много лоши хора. Наистина лоши. Мъже, които наводняват улиците ни с дрогата, с която се друсат децата ни и която ги превръща в лоши хора.

Индрехауг бута документа обратно към Бругелан и изсумтява.

— Това не доказва нищо. Клиентът ми може да има редица легитимни причини да държи тази информация в компютъра си. Това, че си посетил страницата на „Рема 1000“ не означава, че пазаруваш там. Имената, които сте открили в компютъра на клиента ми, със сигурност не доказват, че той е убил някого.

— Да, прав сте за това — отговаря Бругелан и се усмихва. — Но как ще обясните това?

Плъзга друг лист към Индрехауг и Мархони.

— Тази снимка също бе открита в компютъра на клиента ви. Всъщност открихме няколко интересни снимки.

Индрехауг дръпва листа към себе си. Мархони не поглежда към снимката, на която е в компанията на мъж с кожено яке. На гърба на якето има емблема от пламъци. Лицето на мъжа се вижда ясно.

— Това е клиентът ви, в компанията на мъж на име Абдул Себрани. Ако проверите списъка, който ви показахме, ще видите, че името му фигурира там. Снимката е направена по време на доставка на кокаин от ЛМО, „Лошите момчета на огъня“, на клиента ви рано тази пролет. Направена е във „Випетанген“. Виждате ли водата на заден фон?

Индрехауг изучава снимката. Образът е ясен, тъй като снимката е била направена с телеобектив от голямо разстояние.

— Помните ли къде е трябвало да занесете наркотиците, господин Мархони? — пита Бругелан.

Никакъв отговор.

— Имаме още такива снимки. Предполагам, че вашият клиент е искал да се застрахова, в случай че бизнес партньорите му решат да се отърват от него. Или вече са започнали да ви заплашват, господин Мархони?

Мархони не обръща внимание на въпроса.

— Клиентът ви е бил дребна риба. Но когато приятелката му беше отрита мъртва и ние почукахме на вратата му, той е осъзнал, че лаптопът му може да го инкриминира. Както и ЛМО. Затова се опитахте да го изгорите, нали? За да унищожите доказателствата.

Бругелан първо поглежда към Мархони, а после към Индрехауг. Адвокатът не му обръща внимание, а вместо това се навежда към клиента си. Прошепва му нещо.

„Право в десетката“ — мисли си Бругелан. Поглежда Санлан, надявайки се, че тя споделя мнението му, но както винаги изражението ѝ е трудно за разчитане.

— Брат ви беше фотограф, нали? — пита тя. Мархони се обръща към нея, но не отговаря.

— Той е направил снимките, нали? Той ги е качил на лаптопа ви.

Мархони продължава да мълчи, но няма нужда да казва каквото и да било.

— Къде са другите ви роднини, Махмуд?

Мархони гледа Санлан право в очите, но изведнъж свежда поглед и прошепва:

— Пакистан.

— Какво ще се случи с тях?

— Какво имате предвид?

— Кой ще им изпраца пари сега?

Мархони отново свежда глава.

— Знаем, че всеки месец сте им изпрацали големи суми. Баща ви има тежко заболяване на мозъка. Парите са за лечението му. Сумите варират, но смятам, че това се дължи на валутния курс. Вие живеете с това, което изкарвате от таксито, а парите, които ви плащат, за да пренасяте наркотици и да карате членове на бандата из Осло, изпрацате в Пакистан. Така стоят нещата, нали?

Мархони не отговаря.

— Искате ли да промените показанията си, Махмуд? — вмъква Бругелан. — Искате ли отново да ви питам дали познавате Захирулах Хасан Минтроза? Или Ясер Шах?

Мархони мълчи. Бругелан го чака да се пропука.

— Ще ги убият — прошепва Мархони след дълга пауза.

— Кой са те, Махмуд?

— Хасан и неговите хора.

— Кого ще убият?

— Семейството ми. Ако ги предам. Искях да се откажа, от много време търся начин да се измъкна, но те започнаха да ме заплашват.

— И в отговор сте решил да снимате сделките?

Мархони кимва.

— И те са разбрали?

Кимва два пъти.

— Отговорете на въпроса.

— Да.

— Значи убийството на брат ви е било послание? Дръж устата си затворена или ще избием всичките ти роднини?

Той кимва три пъти.

— Отговорете на въпроса, ако обичате.

— Да.

— От кога сте в играта, господин Мархони? Кога започнахте?

Той въздъхва.

— Малко след като взех лиценза си за такси. Започнах да карам за Омар, тъй като вече се познавахме и след време той ме попита дали искам да припечелвам допълнителни пари. Казах, че искам, защото баща ми беше болен и отначало трябваше само да карам и да правя доставки. Но след това започнаха да искат повече неща. Накрая се опитах да напусна.

— Но сте знаел твърде много и не са могли да рискуват, нали?

— Да.

Бругелан поглежда Индрехауг, който прокарва пръсти през косата си. Опитва се да я махне от очите си, но тя все влиза в тях.

— Какво искате? — пита адвокатът.

— Какво искаме? Искаме голямата риба. Искаме да знаем кой снабдява бандата с наркотици и как те влизат в страната. И това е само началото. Сигурен съм, че можете да си представите останалото.

Индрехауг кимва.

— Смятате, че клиентът ми ще свидетелства срещу ЛМО?

— Разбира се.

— Въпреки заплахите срещу семейството му в Пакистан?

Бругелан поглежда адвоката и въздъхва. След това се обръща към Мархони.

— Знаем, че не сте убил Хенриете Хагерюп.

Мархони вдига глава и поглежда Бругелан.

— Има голяма вероятност съвсем скоро да ви освободим, но само ако ни съдействате.

Мархони изглежда заинтригуван. Обръща се към Индрехауг, който поглежда Бругелан.

— Предлагате сделка на клиента ми?

Бругелан поглежда към Санлан, усмихва се и отново връща поглед към Индрехауг.

— Можете да се обзаложите, че ще го направим.

Хенинг е толкова шокиран да види Анете в института, че загубва дар слово. Просто стои и я гледа втренчено. Бил е сигурен, че се е скрила някъде. Сега започва да се чуди дали Анете не е като него. Може би просто ѝ е писнало да гледа през рамо и предпочита да се изправи лице в лице със страховете си, вместо да ги остави да съсипят живота ѝ.

Тя прави опит да мине покрай него.

— Здравсти — казва най-накрая той.

— Здравсти.

Известно време се гледат, като всеки чака другия да каже нещо.

— Прочетох сценария — започва Хенинг, въпреки че тя сигурно знае това. Анете кимва.

— Освен това го показах на полицията.

— Да, предположих, че ще го направиш.

— Говориха ли с теб?

— Не. Опитаха се, но аз не си вдигах телефона.

Хенинг се мръщи.

— Защо?

— Просто така.

Казва го, без да се изчерви и без да изглежда виновна. Хенинг изучава лицето ѝ.

— Но смятам сега да го направя.

— Така ли? Защо? Защо сега?

— Защото мисля, че знам кой е убил Хенриете.

Хенинг едва я чува. Заинтригуван, той прави крачка напред.

— Кой?

Чува вълнението в собствения си глас. Анете се оглежда, за да се увери, че са сами. Не са. Но никой не е достатъчно близо, за да чуе думите ѝ.

— Стефан Фолдвик — прошепва тя. Хенинг ахва. Анете изучава реакцията му.

— Защо?

— Прочете ли сценария? — пита тя.

— Да.

— Значи би трябвало да е очевидно.

Анете не пояснява думите си. Хенинг се замисля.

— Семейство Фолдвик са семейство Гордер. В сценария.

Това е полувъпрос — полутвърдение. Анете кимва.

— Ингве е имал връзка с Хенриете, така ли?

Анете отново се оглежда, след което кимва. Очите ѝ са сериозни.

— Стефан сигурно е разбрал.

— Как?

— Не съм сигурна. Може би е открил копие на сценария у дома или на компютъра на баща си? Не знам.

— Ингве не е чел сценария — казва Хенинг.

Анете се мръщи.

— Той ти е казал това?

— Да — признава Хенинг гузно, тъй като знае, че логиката му куца. — Някой друг от института чел ли е сценария?

— Не.

— Актьори, статисти?

— Ние бяхме актьорите и бяхме заснели само първите няколко сцени. Щяхме да завършим снимките по-късно през есента, така че не сме показвали сценария на никой друг. Още не.

Кимва, мислейки, че Ингве трябва да го е излъгал. Все пак е имал копие от сценария. Това е единственото логично обяснение, за което може да се сети, при положение че Стефан е имал копие от сценария. Може би Ингве е осъзнал, че рано или късно ще се разчуе за връзката му с Хенриете и е решил първо да каже на семейството си? По-късно Стефан е открил сценария в кабинета на баща си или го е помолил да му го даде.

Анете може и да е права за Стефан: убил е Хенриете, защото тя е унищожила семейството му и е възнамерявала да направи нещата още по-лоши, като заснеме филм за това. Но сега Стефан е мъртъв, от собствената си ръка или от ръката на някой друг. И това променя всичко. Но кой би извлякъл полза от смъртта на Стефан? „Успокой се, Хенинг, може да има и други причини за самоубийството на един младеж, причини, които нямат нищо общо със сценария, Хенриете или

Ингве.“ Освен това има една възможност, за която не е мислил: смъртта на Стефан може да е естествена.

Хенинг започва да се чувства замаян. Знае, че не трябва да обсъжда това с Анете, но наоколо няма никой друг, а трябва да изпита теорията си, преди мозъкът му да избухне от претоварване.

— Някога обсъждала ли си сценария с Ингве?

— Предполагам, че Хенриете го е правила, но аз не съм обсъждала сценария с никого.

— Според теб дали са обсъждали сюжетната линия със семейство Гордер?

— Нямам представа.

— Доста безпардонно е да разобличиш любовника си по този начин.

Отново прозвучава като нещо средно между въпрос и твърдение.

Анете подсмърча.

— Да не би да казваш, че Ингве го е направил?

— Не, не казвам това.

— Не познаваш Ингве. Той е добряк.

— Добряк, който е помогнал на Хенриете да продаде сценария си на продуцентска компания.

Анете се усмихва. Хенинг за първи път вижда усмивката ѝ.

— Да, предполагам, че затова Хенриете е спала с него.

— Значи се е случило само веднъж? Не е било пълноценна любовна афера?

Тя клати глава и едва сдържа смеха си.

— О, не.

Не пояснява думите си и Хенинг не я моли да го направи. Все пак не работи за клюкарски вестник.

— Приятелят ѝ знаел ли е за това?

— Махмуд? Едва ли.

— Според теб как е щял да реагира той на филма? Щял ли е да предположи, че Мона, или с други думи Хенриете му е изневерявала в живота? След като сюжетът на филма е почерпен от реалността?

— Не знам — отговаря Анете. — Но това вече няма значение.

— Но Хенриета е взела това предвид, когато е писала сценария, нали? Не сте ли го обсъждали?

— Ами... ние...

Тя се замисля над въпроса му, но не казва нищо.

— Значи Хенриете не е имала проблем с това да използва приятеля си като вдъхновение за персонажа, който е праметнат в сценария? Ти как ще реагираш, ако приятелят ти направи същото с теб?

— Нямам приятел.

— Да, но разбираш какво казвам, нали?

— Разбира се. Може би Хенриете е говорила с Махмуд за това, не знам. Може би му е обяснила, че не го смятаме за идиот, който трябва да бъде махнат от улиците на града. Нямам представа.

Тя свива рамене.

— Според теб той подкрепяше ли шериата и наказанията „худуд“?

— Трудно ми е да си представя, че го прави.

— Значи персонажът на Яшид не е ревностен ислямски фундаменталист?

— Не.

— Тогава защо Мона е убита с камъни? Не трябва ли да си мюсюлманин, за да те убият с камъни съгласно шериата и наказанията „худуд“?

— Господи, още не си схванал за какво става дума.

— Обясни ми тогава. От самото начало.

Анете въздъхва.

— Смисълът на филма е да привлече вниманието на хората върху това, което се случва в целия свят и което един ден може да стане ежедневие в Норвегия, ако оставим радикалните ислямски вярвания да пуснат корени в страната. Скоро няма да има значение дали сме норвежци или мюсюлмани. Според теб как ще изглежда Осло след тридесет или четиридесет години? Сигурно всички ще сме послушни мюсюлмани с промити мозъци. Точно затова Яшид е обикновен мюсюлманин, а Мона е една обикновена жена от Норвегия. Искаме да накараме хората да се замислят.

— Ясно.

— Толкова трудно ли беше това?

Тя го поглежда, сякаш е умствено изостанал.

— Не. Но не виждам никакви признаци, че това може да се случи, Анете. Много малко хора вярват, че норвежкият закон трябва да

бъде заменен от шерията.

— И?

Хенинг се мръщи.

— И? Централната идея на филма ви е грешна. Няма корени в реалността. Надявам се, че не си мечтаеш да бъдеш простреляна осем пъти?

Анете поглежда нагоре към сивите, злокобни облаци.

— Сигурна съм, че Хенриете е там горе с Тео ван Гог. Не знаех, че си на тяхна страна.

Хенинг въздъхва и издиша шумно през ноздрите си. Изглежда разочарован.

— Има страни на исляма и шерията, които лично аз не харесвам особено, но това, което правиш, само влошава нещата. Какво ще кажеш за интеграцията, мултикултурализма^[1] и така нататък?

— Запази тези глупости за речите си. Но какво общо има това със Стефан?

Хенинг клати глава. Иска да продължи тази дискусия, но знае, че сега не е моментът. Вместо това се замисля за Стефан и „Романс“. Спомня си, от собствените си тийнейджърски години, как момчетата са се заливали с огромни количества афтършейв, за да впечатлят момичетата. Някои дори са пръскали дрехите си. Усмърдявали са съблекалните, класните стаи и дори училищния двор. Може би точно затова палатката все още е воняла на афтършейв, когато Турбьорн Скагестада е открил тялото.

Хенинг осъзнава, че Анете го зяпа. Тя казва:

— Опитвах се да накарам Хенриете да махне сюжетната линия със семейство Гордер. Според мен не се вписваше достатъчно добре в посланието на филма. Но тя отказа да ме послуша. Стори ми се малко странно, тъй като всички щяха да разберат за кои хора става дума. А семейство Фолдвик са страдали достатъчно.

— Какво имаш предвид?

— Стефан ми каза за майка си. Че е била изнасилена и...

— Стефан ти е казал това?

— Да.

— От къде познаваш Стефан?

— Миналата година спечели един конкурс със свой сценарий. Исках да заснема филма по него. Историята ми хареса.

— Той не получи ли награда?

— Какво имаш предвид?

— Организаторите на състезанието не му ли обещаха да заснемат филм по неговия сценарий? Това е обичайната награда в подобни състезания, нали?

— Зависи, но в този случай беше различно. Мисля, че спечели няколко хиляди крони и екскурзия до Дания. Стефан беше много развълнуван, когато му предложих да заснема сценария му. Той е добро, умно момче. Но имаше нещо странно в него. Стори ми се, че има психологически проблеми.

— Какво имаш предвид? Какво те е накарало да си помислиш това?

— Не съм сигурна. Трудно ми е да обясня. Може би трябва да прекараш известно време с него, за да забележиш. Понякога беше много щастлив. Смееше се на всичко. Беше превъзбуден. В други случаи мълчеше като риба. Сякаш напълно се затваряше в себе си.

Хенинг кимва и си мисли, че това идеално описва момче, което би отнело собствения си живот, след като е убило някой друг. Ами ако спомените са станали твърде силни? Може би всеки път, когато е затварял очи, Стефан е виждал трупа на Хенриете и отново е преживявал убийството.

Може би в смъртта му няма нищо подозрително? Но тогава защо родителите му са изчезнали?

В този миг започва да вали. Небесата се продънват. Хенинг и Анете хукват към фойето. Не са единствените, потърсили подслон там. Образува се задръстване, но след по-малко от минута всички са вътре.

Хората се усмихват един на друг, докато тръска водата от дрехите си. Анете прокарва ръка през мократа си коса. Озовават се до пропуска. Плитките е там, но приятелката му я няма. Погледите им се срещат и двамата си кимват, след което Хенинг се обръща към Анете.

— Виждала ли си Ингве днес? — пита той тихо. Тя клати глава и едновременно с това отговаря „не“. Кани се да каже още нещо, но Плитките я прекъсва.

— Днес не е на работа.

Те се обръщат и го поглеждат.

— Ингве и жена му си взеха отпуска днес — казва Плитките и вдига ръце. — Извинявайте, но ви чух. Не съм искал да подслушвам. Ингве се обади тази сутрин. Искаше да говори с директора, но него го нямаше, така че остави съобщение. Каза, че нито той, нито жена му ще дойдат на работа днес.

— Това е странно — казва Анете. — Днес имам среща с него. Каза ли защо?

Хенинг се кани да отговори, че синът им е мъртъв, но после си спомня, че тази информация още не е публично достояние.

— Каза, че ще пътуват някъде — отвръща Плитките.

— Ще пътуват?

— Да. Спомена нещо за палатков лагер.

— Палатков лагер?

Хенинг осъзнава, че почти крещи.

— Да.

Стомахът му прави салто. Нямаше ли да е по-лесно просто да кажат истината — че синът им е починал и искат да си вземат отпуска? Всеки би разбрал това. Но защо са казали, че ще ходят на палатков лагер?

— Защо ти е казал това?

— Просто реших, че искаше да знам. В случай че някой ме попита за тях. Не знам. Звучеше... как да се изразя? Възбуден. Или вманиачен. Не съм съвсем сигурен.

— Защо? Какво имаш предвид?

— Ако не го познавах, щях да си помисля, че е надрусан. Говореше по-бързо от обикновено.

— Каза ли къде ще ходят?

— Не. Каза само, че ще ходят на палатков лагер. И на мен ми прозвуча странно, тъй като никога не съм смятал Ингве за един от онези хора, които, нали знаете, спят на открито и така нататък. Но после си помислих... защо не? Палатковите лагери са забавни, така че...

Вдига ръце.

— Кога е било това?

— Малко след осем часа тази сутрин, струва ми се. Не съм сто процента сигурен, тъй като още не бях изпил първото си кафе.

— Майната му — промърморва Хенинг на себе си, но Анете го чува.

— Какво има?

Клати глава и ѝ прошепва, но така, че Плитките да не го чуе:

— Полицията ги издирва, но никой не знае къде са.

— Защо? Да не би да ги подозират...

Поглежда я намръщено. Анете веднага разбира намека, приближава се до него и прошепва:

— Искаш да кажеш, че те знаят, че Стефан е убил Хенриете?

Хенинг знае какво иска да ѝ отвърне, но поклаща глава.

— Не съм сигурен.

— И сега ги няма? Изчезнали са?

— Така изглежда.

Известно време мълчат. Хенинг се замисля и изведнъж го осенява прозрение. Обръща се към Плитките.

— Знаеш ли дали палатката в парка „Екеберг“ е още там?

— Палатката за снимките? Да. Вчера ченгетата казаха, че са приключили с нея, че са направили всички снимки и са събрали всички доказателства, които им трябва. Позвъниха, за да ни кажат, че можем да си я вземем.

Трябва да са там. Хенинг поглежда през прозореца. Дъждът ще го измокри до кости. И в никакъв случай не смята да се качва в такси. Вдига каската си и я поглежда тъжно.

— Искаш ли аз да карам? — пита Анете.

Хенинг поглежда изненадано към нея.

— Имаш кола?

— Да. Защо не?

Мисли си „Да, защо да няма?“

— Нямах ли лекции или нещо такова?

— Както казах, имах среща с Ингве, но тъй като него го няма...

— казва тя и вдига ръце. — И ако той е някъде другаде, а ти знаеш къде и защо, с удоволствие ще те закарам там. Не е кой знае какво.

Отворилата се възможност е твърде примамлива и Хенинг просто не може да я изпусне.

— Колата ти наблизо ли е?

— Ето там е — отговаря тя и сочи над главата му.

— Ок. Да тръгваме.

[1] Мултикултурализъм — приемането на различни културни групи, явления и характеристики в рамките на определен регион, но особено в организации като училища, фирми, квартали, градове, общности и нации. — Б.р. ↑

Все пак успяват да се измокрят до кости, изминавайки краткото разстояние от фойето на института до паркинга. Анете първо отваря шофьорската врата, влиза и отключва неговата. Хенинг влиза в малкото, тъмносиво „Поло“, което изглежда запазено, въпреки че е на поне петнадесет години. За негова изненада в колата не мирише на абсолютно нищо, въпреки че шофьорът е жена. Нещо му подсказва, че Анете не си пада много по парфюми.

Тя запалва двигателя, включва чистачките на максимална скорост и излиза от паркинга на заден ход. Тъкмо се кани да включи на скорост, когато спира и го поглежда. Стърженето на чистачките се смесва с шумните възражения на двигателя, който още не е загреял.

— Какво става? — пита тя.

Хенинг клати глава. „Не мога да ѝ кажа за Стефан“ — мисли си той. Не може да разкрива подобни неща — просто не зависи от него.

— Трябва да говоря с тях.

— И с двамата?

— Да.

— Защо? Това има ли нещо общо със Стефан? Или с Хенриете?

Той кимва.

— Но не знам какво. Или как.

„Достатъчно енигматично“ — мисли си той. Освен това е вярно. Хенинг няма представа какво става. Не знае и какво да им каже, когато или ако ги открие. Но инстинктът му подсказва, че трябва да ги открие, и то бързо.

— Моля те, Анете, просто карай. Ок? По-късно ще ти обясня всичко. Но точно сега нямаме време за разговори.

Анете го поглежда, но не казва нищо. Няколко секунди го гледа, но изведнъж включва на скорост и потегля. Хенинг отправя мислена благодарствена молитва.

Спускат се надолу по „Фреденсборгвайен“. „Трябва да повикам и Бругелан“ — мисли си Хенинг. — Трябва да му кажа това, което знам,

но не мога. Още не.

Возят се мълчаливо. Хенинг няма нищо против, защото така може да размишлява. Анете кара предпазливо. Не страхливо, а по-скоро внимателно, без излишно натискане на газта или спирачките. Насочва колата нагоре по един дълъг, заобиколен път. Минават покрай стария икономически институт и ресторант „Екеберг“, който се е сгушил на върха на хълма. Хенинг вижда фиорда Осло, който се протяга между островите. Вижда фериботи в пристанището и няколко частни яхти, излезли в открито море въпреки лошото време. Минават и покрай един велосипедист, който е твърде подгизнал, за да го е грижа, когато Анете залива краката му с дъждовна вода.

Хенинг се замисля за Стефан. Представя си го в палатката, издигнал камъка над главата си. Представя си гнева, който го е обладал. Представя си как той убива Хенриете, шибя я с камшик и отрязва едната ѝ ръка. Откъде идва подобен гняв? И как това се връзва с наказанията „худуд“?

Сега се за снимката на Стефан и статията за него, закачена в кабинета на Ингве Фолдвик. И когато съпоставя сегашните събития с информацията от статията, всичко се нарежда.

„Проклет да съм.“

Трябват им не повече от единадесет или дванадесет минути, за да изминат разстоянието от „Вестердал“ до „Екеберг“. Хенинг вижда бялата палатка в мига, в който достигат парка. Моли Анете да спре на автобусната спирка. Тя го прави.

— Благодаря ти за това, че ме докара.

— Но...

— Тук не е място за теб, Анете. Прибирай се вкъщи. Благодаря ти за това, че ме закара.

Анете понечва да каже нещо, но размисля.

— Явно ще трябва да прочета за това във вестниците — казва тя и се усмихва накриво.

„Може би“ — мисли си Хенинг и излиза. Затваря вратата след себе си. Дъждът вали на синджири. Няма смисъл да се опитва да му избяга.

Анете потегля, а той тръгва по тротоара, който пресича парка в посока към училище „Екеберг“. Няма никого наоколо. Училищният двор и поляните около него са напълно пусати. Хенинг не вижда коли,

паркирани близо до палатката. „Хм — чуди се той. — Възможно ли е да греша? Може би не са дошли тук.“

Има чувството, че прави нещо незаконно. Тъкмо се кани да отвори палатката, когато замръзва на място. Звук. Глас? Не. Чува как някой в палатката стене. Звукът достига до него въпреки пронизителния рев на дъжда. Ослушва се. Един човек. Не двама. Поглежда през рамо. Не вижда никого.

„Проклятие — мисли си Хенинг. — Какъв е планът ти, когато влезеш? Здравсти, аз съм Хенинг Юл от «Новините 123». Бих искал да ви интервюирам, ако обичате?“

Проклятие. Той отново се обръща. Паркът е безлюден.

Дъждът барабани по покрива на палатката. Хенинг поглежда часовника си. Минава дванадесет часа. Трябвало е да е в участъка преди повече от час. Може би Бругелан го чака? Не. Би се обадил. Сигурно е твърде зает с разпита на Мархони, подозрителната смърт на Стефан и изчезването на родителите му, за да има време да разговаря с него. „Влизам — казва си Хенинг. — И каквото сабя покаже.“ Навежда се, хваща ципа и го сваля до долу с едно движение. Поглежда вътре. Отначало се чуди дали не е станало нещо с очите му. Но изведнъж картината се връща на фокус. Ингвилд Фолдвик държи лопата. В краката ѝ са натрупани големи и малки камъни. Поглежда го с ужас в очите. Той поглежда нея с ужас в своите очи.

След това вижда дупката в земята. Ингве е заровен в нея. И на врата му има червен белег от електрошоков пистолет.

Хенинг се опитва да овладее дишането си. Вдига ръце. Дъждовни капки се стичат по лицето му. Избърсва челото си с ръка и влиза в палатката. Въздухът е спарен. Безмилостният дъжд барабани по покрива, който не е напълно непромокаем и пропуска вода, която капе в тревата. Хенинг се визира в очите на Ингвилд Фолдвик. Те са широко отворени и неподвижни, лъскави и далечни. Изражението ѝ е на човек, който не е напълно с всичкия си.

— Спокойно — казва Хенинг и веднага осъзнава колко глупаво звучи това. Тя държи лопата, има купчина камъни в краката ѝ и не му е особено трудно да предположи какво възнамерява да прави с тях.

Ингвилд е отслабнала много от последния път, когато я е видял. Била е слаба, когато е давала показанията си в съда, но сега е ходещ скелет. Дрехите ѝ висят като парцали. Остаряла е с поне десет години. Кожата ѝ е провиснала. „Тя е зомби“ — мисли си Хенинг. Зъбите ѝ са пожълтели от хилядите цигари, които е изпушила, а косата ѝ е започнала да посивява. Завързана е на конска опашка. Влажни кичури падат пред лицето ѝ. Бледо, изпито лице, с огромни торбички под очите.

— К... кой сте вие? — заеква тя.

Хенинг поглежда към Ингве, заровен в земята. Главата му е увиснала. Но диша.

— Казвам се Хенинг Юл — отговаря той, опитвайки се да контролира треперенето на гласа си. Вижда, че името му не ѝ говори нищо. — Репортер съм и отразявах вашето съдебното дело. Преди това да се случи — казва той и сочи лицето си, надявайки се, че белезите ще спечелят съчувствието ѝ.

— Какво правите тук? Защо сте дошъл?

Гласът ѝ вече е по-рязък. Хенинг поглежда Ингве.

— Не го правете, Ингвилд — казва той. — Знам, че дълбоко в себе си не искате да го направите.

— О, да. Искам! — изръмжава тя. — Защо да продължавам да живея? Той ми отне всичко. ВСИЧКО. Целият ми живот. Той е... той е...

Стиска очи. Започва да плаче, без да издава звук. Сълзите просто се ронят от очите ѝ. Но изведнъж ги отваря и поглежда с презрение към съпруга си. Обръща се към Хенинг. Сякаш пред лицето ѝ е бил спуснат воал.

— Знаете ли какво накара сина ми да направи? Знаете ли кой е синът ми?

Хенинг прави още една крачка към нея.

— Стефан — отговаря нежно той. — Стефан е убил Хенриете Хагерюп.

Тя надава жален стон.

— От... от къде знаете това? — изхлипва тя.

Хенинг вдишва дълбоко и се подготвя.

— Прочетох сценария на Хенриете Хагерюп.

Тя подсмърча и маха косата от лицето си. Хенинг се чуди какво да каже, как да открие път към разумната част от мозъка ѝ. Няма смисъл да опитва с груба сила. Няма как да се хвърли към нея и да я измъкне навън против волята ѝ. Ингвилд Фолдвик може и да изглежда като скелет, но тя е скелет с цел. А целеустремените хора могат да постигнат всичко. И освен това има електрошоков пистолет.

— Ако ми позволите, Ингвилд — казва той меко, — бих искал да поговоря с вас за сценария.

— Ингвилд — повтаря тя, имитирайки гласа му. — Въобразяваш си, че знаеш всичко за мен, а? Глупав журналист.

— Стефан е убил Хенриете, защото съпругът ви е спал с нея. Може би дори е бил влюбен в нея. Унищожил е семейството ви. Тя е унищожила семейството ви, след което е описала случилото се в своя сценарий. Но Стефан е видял нещо повече в този сценарий.

— Какво имаш предвид?

Той поглежда Ингве, който все още е в безсъзнание.

— Стефан се е интересувал от символизъм. Нарекли са сценария му „Шифърът на Леонардо за млади хора“, нали така? Ръката на Хенриете е била отрязана. В сценария това го няма. Но според наказанията „худуд“, крадците трябва да бъдат наказвани с отсичане на ръката. Хенриете е откраднала вашия съпруг.

Инвилд забива лопатата в земята. Но вместо да загребе пясък и трева, тя закрива устата си с ръка.

— Шибането с камшик. И него го няма в сценария. Но филмът е щял да бъде една подигравка с вас и вашето семейство. А според наказанията „худуд“ жена, която се подиграва, трябва да бъде шибана с камшик...

— Спри — изкрещява тя. Изведнъж в палатката настава гробна тишина. — Моля те, спри. Не искам да слушам повече. Спри.

Лопатата се накланя, измъква се от пясъка и пада на земята. Ингвилд закрива лицето си с ръце. Хенинг прави още една крачка към нея, без тя да забележи. Зелената ѝ риза е просмукана с пот. Ингвилд се свлича на колене. Хенинг не прави нищо, просто я гледа как плаче. Известно време стои така, след което избърсва сълзите си и поглежда към него.

— Каза, че си присъствал на процеса — започва тя с пресипнал глас. Прочиства гърлото си. Хенинг кимва. — Знаеш, че копелето ме изнасили, а после ме нарязва. Записах се на уроци по самозащита, научих всякакви неща, но никога не се почувствах в безопасност. Където и да бях, винаги виждах сянката му, чувствах ножа му, опрян в гърлото си, върхът на ножа, опрян в стомаха ми, опрян в... — Тя въздъхва тежко. — Ингве прояви разбиране. Даде ми време, не ме притискаше. Но накрая и на него му писна да ме чака. Да ме чака да...

Тя затваря очи и отново започва да плаче. Хенинг прави още една крачка навътре. Покривът е на около два метра над главата му. Палатката е голяма. Най-вероятно достатъчно голяма, за да побере двадесет човека.

Тя отново отваря очи. Известно време двамата се гледат, но Хенинг има чувството, че е единственият, който вижда. Очите на Ингвилд са лъскави и далечни, но когато Хенинг помръдне, те изведнъж се изпълват с живот. Ала след това тя отново изчезва в свой вътрешен свят. Място, където няма контакт с никого друго.

— Купих си един от тези — казва Ингвилд и изважда мобилен телефон от джоба си. Прилича на най-обикновен джиесем „Нокиа“. — Не можеш да си купиш такъв от Норвегия. — Тя размахва телефона във въздуха. — Мобилен телефон в комбинация с електрошоков пистолет. Да, наистина произвеждат такива неща. Купих си го от Щатите за по-малко от двеста долара. Тези дни всички имат мобилни

телефони, нали? Хората постоянно си играят с тях. Обаждат се, пишат есемеси, говорят глупости. Този телефон постоянно е в ръката ми, но никой не ме пита защо. И ако някой се опита отново да ме нападне, ще съм готова. 800 000 волта в тялото. Бззззт! Ще изгубиш съзнание, гарантирам ти.

Хенинг поглежда към Ингве, въпреки че не се нуждае от още доказателства.

— И Стефан е знаел за него? Използвал е вашия електрошоков пистолет, нали?

Тя неохотно кимва.

— Попита ли дали може да го ползва?

— Не. Просто една вечер го взе... имам предвид онази нощ. Вече си бях легнала. Осъзнах, че го е използвал на следващия ден, защото не беше на мястото, където го бях оставила. Винаги забелязвам подобни неща. Забелязвам всичко.

— Попитахте ли го за какво го е използвал?

— Не веднага. Събудих се късно, а той вече бе излязъл. Но го попитах вчера следобед и... и... — Сълзите отново рукват, но тя продължава да говори.

— Попитах го какво е правил с мобилния ми телефон, но той отказа да ми каже. След това Ингве го попита и... — Тя клати глава. — Всичко, което Стефан бе таил в себе си, излезе наяве. Той искаше Ингве да си признае, да бъде откровен със себе си и със семейството си. Стефан направо побесня. Искаше да се бие с Ингве и в разгара на всичко това ни каза какво е направил. Каза ни защо е взел мобилния ми телефон. — Отново клати глава. — Беше толкова грозно. Толкова... — Поглежда към съпруга си, чиято глава продължава да е килната на една страна. — Беше ужасно. Толкова ужасно... — Затваря очи.

— Какво се случи, след като Стефан призна, че е извършил убийството? Бил е сам, когато е починал.

Ингвилд въздъхва тежко.

— Не си спомням. Мисля, че избягах от апартамента. Имам бегъл спомен, че Ингве ме разтърсва. Струва ми се, че бяхме на улица „Хансхауген“. Той каза, че ме е търсил с часове. Сигурно бях отишла до там пеша. Или бях тичала. Не знам. Не си спомням. И когато се върнахме... — Ингвилд отново започва да плаче, пак, без да издава звук. Цялото ѝ тяло се тресе, закрила е устата си с ръка. Изведнъж

погледът ѝ се замъглява. Тя гледа право напред, в стената на палатката. Но после очите ѝ отново просветват. — От къде разбра, че сме тук?

— Тази сутрин бях в института и говорих с един човек.

— С Горм?

— Възможно е.

— Но как...

— Той ми каза, че Ингве се обадил, за да каже на директора, че ще ходи на палатков лагер. Директорът не бил там, така че Ингве оставил съобщение. Събрах две и две и получих четири. Това, че ви открих, си беше истински късмет. Имах чувството, че всичко е свързано по някакъв начин с тази палатка, с тази дупка — казва той и сочи земята. — Всички ви търсеха, но никой не бе успял да ви намери, така че предположих, че може да сте тук. На „палатков лагер“, както бе казал Ингве.

Ингвилд го гледа дълго време, след което кимва.

— Почти не си спомням какво се случи вчера. Освен това ми бяха свършили хапчетата. Предполагам, че Стефан е взел от тях. Така че цяла нощ не мигнах. Всъщност сигурно и без това нямаше да мога да заспя.

Очите ѝ са червени.

— Защо дойдохте тук?

— За да си отмъстя. По свой собствен начин.

— Как убедихте Ингве да дойде с вас?

— Казах му, че трябва да дойда тук, в палатката, за да се опитам да разбера какво е направил синът ми. Не беше просто извинение. Наистина имах нужда да дойда тук. Може би това звучи странно?

Хенинг клати глава.

— Сега, когато вече съм тук, се чувствам странно. Но знам какво е изпитвал Стефан. Усещам омразата, която той е чувствал. И като негова майка, аз съм благодарна за тази връзка.

Хенинг отваря уста, за да каже нещо, но лицето ѝ изведнъж се изпълва с презрение и гняв. Преди той да има време да реагира, да се приближи и да я спре, Ингвилд взима един от камъните и го хвърля по съпруга си. Уцелва рамото му. Ингве трепва и се събужда. Очите му бавно се отварят и той вдига глава, но е твърде дълбоко в дупката, за да помръдне. Вижда Ингвилд, а след това Хенинг, и осъзнава какво ще му

се случи. Опитва да вдигне ръце, за да предпази лицето си, но те са притиснати в тялото му. Ингвилд взима втори камък.

— Чакайте. Ингвилд, недейте...

Ингве изкрещява. Хенинг прави крачка към Ингвилд, за да я спре, но тя го вижда и очите ѝ се разширяват. Вдига мобилния телефон и го размахва пред лицето му. Натиска копчето и от върха му излитат искри. Хенинг спира и прави крачка назад.

— Какво си мислиш, че правиш? — изкрещява Ингве.

— Ти уби онази курва — изсъсква Ингвилд. — Да, ти я уби, Ингве. Ако не беше спал с нея, това нямаше да се случи. Ти уби Стефан. Ти го накара да отнеме собствения си живот...

— Ингвилд...

— О, спри да хленчиш. Най-справедливото нещо на света ще бъде да вкусиш от собственото си лекарство. Същите камъни, на същото място, за да умреш по същия начин, като твоята любовница, твоята курва...

— Не беше...

— О, я млъквай!

Ингвилд взима трети камък. От устата ѝ капе пяна, а в очите ѝ гори черна омраза. Хенинг не знае как да я спре. Тя постоянно размахва телефона към него. „Дали да се обадя за помощ? — мисли си той. — Няма смисъл. Няма да стигнат навреме.“ Камъните са толкова тежки, че само един от тях, ако е хвърлен достатъчно точно, може да убие Ингве. Хенинг опитва да измисли нещо умно, което да каже, но не открива подходящите думи, така че само тъпче на едно място във влажната трева. След това вижда как Ингвилд издига камъка над главата си и се прицелва.

— Защото я изуча, копеле такова. Знам, че отдавна не съм ти била жена, бях зомби, откакто ме изнасилиха, но ти трябваше да ми помогнеш, трябваше да ми помогнеш, лайно такова, а не да изнасилваш душата ми и да караш сина ни да губи разсъдъка си. Знам. Знам как се е чувствал, когато е стоял тук, като мен, държейки камъка над главата си, целейки се в курвата, която съсипа всичко.

— Но аз не съм спал с Хенриете! — изкрещява Ингве и стиска очи. Хенинг вдига ръце в безполезен опит да го защити, въпреки че Ингвилд е само на няколко метра от съпруга си. Той също затваря очи, чакайки ужасното тупване и писъка на Ингве.

Но те така и не идват.

Хенинг отваря очи. Ингвилд продължава да държи камъка над главата си и диша тежко.

— Кълна се, че не съм спал с Хенриете.

Гласът на Ингве е умолителен. Той всеки момент ще избухне в сълзи.

Изведнъж Хенинг чува движение зад гърба си.

— Не. Но спа с мен.

Хенинг се завърта. И за втори път през последния час гледа право в очите на Анете Скопум.

Ако има Бог, значи той току-що е натиснал бутона за пауза. Челюстта на Хенинг увисва. Анете влиза в палатката и го поглежда, след това очите ѝ се насочват към Ингвилд, а накрая спират на Ингве, заровен в земята.

— Извинявай, Юл — казва тя и отново се обръща към него. — Любопитството ми ме надви.

Хенинг я гледа, без да мига.

— К... коя си ти? — пита Ингвилд.

— Аз съм жената, с която съпругът ти е правил секс.

Казва го без заобикалки, без смущение и без гняв. Просто един факт. И Хенинг знае, че не е единственият, който е втрещен.

— Но... — започва Ингвилд с немощен глас.

— Разбирам защо Стефан е решил, че е Хенриете. Погледнете ме. Не мога да се сравнявам с нея. А и нейният сценарий правеше нещата очевидни, струва ми се.

Анете поглежда към Ингве. Той е забил поглед в земята, а лицето му е почервеняло от срам. Рядката му коса е влажна от пот.

— Хенриете обичаше да флиртува, всички знаят това. Можеше да завърти главата на всеки, ако си наумеше да го направи.

Всички поглеждат към Ингве, който въздъхва и клати глава.

— Не ни беше никак лесно, след това... което се случи с Ингвилд. И преди не беше толкова добре, но след това... беше напълно невъзможно да живеем като мъж и жена. Всеки път, когато те докосвах, ти се дръпваше. Почти се разтреперваше всеки път, когато аз, твоят съпруг, те докосвах.

Ингве я поглежда.

— Физическият контакт беше немислим. А след това се запознах с Хенриете...

Той отново клати глава.

— Тя беше красива, пълна с живот, умна и... да, обичаше да флиртува. Няма да отричам, че събуди чувства в мен, които не

подозирах, че все още тая в сърцето си. Но не исках да унищожа доверието помежду ни. Все пак бях неин дипломен ръководител, неин наставник и просто не можех да...

Фолдвик поглежда жена си, след това Хенинг, а накрая очите му се спират на Анете. Хенинг вижда съжаление, дори разкаяние в погледа му.

Анете прави още една крачка към тях. И нейните дрехи са подгизнали. Хенинг се чуди какво я е накарало да се върне. Разбира любопитството ѝ, но не и защо е решила да хвърли такава бомба.

Но разбира се. За да разубеди Ингвилд. Ако тя убие съпруга си заради връзката му с Хенриете, а по-късно истината излезе наяве, това напълно ще я съсипе. Как можеш да живееш със знанието, че синът ти е убил грешната жена, а ти си убила съпруга си, защото той го е принудил да го направи?

Ингвилд изглежда така, сякаш са я ударили с юмрук в корема. Раменете ѝ са увиснали, гърбът ѝ е превит, очите ѝ са подути. Хенинг поглежда Анете. „Много по-умна е, отколкото си мислех.“

— Съжалявам, Ингвилд — продължава момичето. — Не исках това да се случва. Но се случи. Работих върху идеята си много време и написах добра история, но исках Ингве да каже мнението си. Знаех, че бе помогнал на Хенриете да продаде сценария си на „Открийте Разликата Продъкшънс“ и си помислих, че ще може да помогне и на мен. Трябва да призная, че алкохолът също изигра своята роля. Бяхме в неговия офис и от дума на дума...

— Анете, недей...

Ингве затваря очи. Анете вдига ръце.

— Няма да продължавам. Просто искам да се извиня. За всичко, което ви причиних. Ако знаех до какво ще доведе това...

Тя не успява да довърши изречението, защото и от нейните очи рукуват сълзи. Пристъпва към Ингвилд, навежда се и слага ръка на гърба ѝ. В този миг ръката на Ингвилд се изстрелва към нея. Хенинг вижда мобилния телефон в последния момент, но вече е твърде късно. Ингвилд го притиска във врата на Анете. Ззззззт! Момичето се строполява на земята. Хенинг решава да се хвърли върху Ингвилд, за да ѝ попречи да си го изкара на Анете, която лежи в несвяст на тревата. Но Ингвилд става и вдига ръце. Не казва нищо. Очите ѝ са замъглени и

далечни. Тя пуска телефона да падне на земята. Приземява се до Анете.

— Можеш да се обадиш в полицията — казва тихо Ингвилд. Поглежда го с пустите си, изцъклени очи. Хенинг дълго време се взира в нея, след което изважда телефона от джоба на якето си, избърсва дисплея и вижда, че има сигнал.

Набира номера на Бярне Бругелан.

Бругелан пристига бързо, заедно с екип от униформени полицаи. Хенинг разпознава Ела Санлан. Очаква да види и високата фигура на главния следовател Йерстад, почесващ мустака си, но той не е тук. Заместник-комисар Ньоклеби също я няма.

Полицайте се заемат с палатката и това, което е в нея. Санлан отвежда Ингвилд настрана. Трима полицаи започват да изравят Ингве Фолдвик. Двама санитарии се заемат с Анете. Бругелан се приближава до Хенинг с вдигнати вежди.

— Признавам, че имаш добри инстинкти, Юл — казва той и слага ръка на рамото му. Хенинг не е свикнал да му правят комплименти, а и не обича да го хвалят, но промърморел едно тихо „благодаря“. Осъзнава, че дрехите му са залепнали за тялото и ги отлепя.

— Сега недей пак да изчезваш — усмихва се Бругелан. — Трябва да вземем показанията ти и този път няма да стане по телефона.

— Ще чакам отвън — отговаря Хенинг.

Когато излиза, вижда, че е спряло да вали. Вятърът е леден. Едва сега осъзнава, че бузите му горят, но се наслаждава на милувките на студения бриз по мокрото си, горещо лице. „Ще настина — мисли си той. — Мокър съм до кости. Но какво от това? Все едно има някакво значение.“

Хенинг изважда телефона си и набира Ирер Гюнешен. Той вдига веднага.

— Здравей, Ивер, аз съм — казва Хенинг.

— Здравсти.

„Гюнешен още не знае“ — мисли си Хенинг.

— На работа ли си?

— Да.

— Пред компютъра ли си?

— Аха.

— Имам сензационна новина за теб.

Тишина.

— Сензационна новина?

— Да. Сензационна новина. Искаш ли я или не? Ако не я искаш, ще се обадя на някой друг.

Хенинг чува как Гюнешен пръска слюнки от бързане да му отговори.

— Не, имам предвид да, да. Разбира се, че я искам. Къде, по дяволите, си ти? Какво се е случило?

Хенинг си поема дълбоко дъх и дробовете му се изпълват с леден северен вятър. Прекрасно.

— Това са моите условия. Можеш да задаваш въпроси, но не можеш да ме питаш защо искам статията да е написана по този начин. Ясно ли е?

— Хенинг, аз...

— Ясно ли е?

— Господи, Хенинг. Да, ясно е.

Хенинг се усмихва. Позволено му е да се позабавлява малко за сметка на Гюнешен.

— Ок, пригответи се — казва той.

И започва със заглавието.

Хенинг се разхожда напред-назад, докато говори с Гюнешен. Надничат към Ингвилд и Ингве, докато Бругелан и неговите ченгета провеждат предварителните разпити пред палатката. Ингвилд и Ингве са се завили с одеяла и дори не поглеждат към полицаите, които взимат показанията им.

Не поглеждат към никого.

Минава два часа, когато Бругелан му махва да се приближи. Движението около парка вече е натоварено. Пристигнали са вестникарски и новинарски микробуси и се е събрала тълпа от зяпачи, които се чудят какво се е случило в палатката този път. Хенинг не ги вини. Той също би могъл да е любопитен в тази ситуация. „И ще се шокират още повече, когато прочетат «Новините 123» по-късно днес, ако Гюнешен има достатъчно мозък, за да подреди както трябва фактите и да не обърка хронологията.“

— Ок, да поговорим — казва Бругелан. Хенинг тръгва след него и двамата се отдалечават от тълпата.

— Какво мислиш за всичко това? — пита го Бругелан.

— Какво имаш предвид?

— Що за свят е това?

— Не знам — отговаря Хенинг.

— Аз също. Господи боже — възкликва Бругелан и клати глава.

— Можеш ли да си представиш какво бъдеще ги чака тези двамата?

— Не.

— Аз също.

— Как е Анете?

— Ще се възстанови напълно.

— Ще трябва ли да ходи в болница?

— Не.

Продължават да вървят. Облаците препускат по небето. Става все по-студено. Дрехите му вече не са залепнали за тялото.

— Открихте ли от какво е умрял Стефан? — пита Хенинг. Насочват се обратно към палатката. Бругелан клати глава.

— Твърде рано е да се каже, но по всичко изглежда, смъртта е била причинена от свръхдоза хапчета, смесени с алкохол.

— Значи смъртта му вече не е подозрителна?

— Струва ми се, че не.

— Това означава ли, че не сте поръчали да направят всички възможни тестове?

— Това не е мое решение, но да. Предполагам, че ще се нареди на опашката.

— Мм.

Хенинг се оглежда. Оператор от ТВ2 вдига камерата на рамото си. Репортер преглежда бележките си, след което репетира това, което след малко ще каже пред камерата.

— Не е ли малко странно, че Стефан беше гол? — отбелязва Хенинг, когато репортерът свършва. Бругелан се обръща към него.

— А?

— Според теб защо Стефан беше гол?

— Не съм напълно сигурен. Разбирал е от символизъм. Може би така е искал да каже, че кръгът се затваря.

— Роден гол, умрял гол, така ли?

— Да.

„Логична интерпретация“ — мисли си Хенинг.

— Но от къде Стефан е знаел, че Хенриете ще бъде в палатката в нощта на убийството? Имало ли е регистрирани обаждания помежду им?

— Не си спомням. Струва ми се, че не.

— Тогава как е разбрал?

Бругелан се замисля:

— Може би са имали устна договорка?

— За какво? Стефан не е участвал в снимките на филма на Хенриете.

— Да, знам. Нямам представа. Както и да е — някак си е научил. Едва ли някога ще разберем как.

Хенинг бавно кимва. Въпросът не му дава покой. Не обича, когато някое парче от пъзела липсва. Не може да откъсне поглед от зеещата дупка.

— Какво завръщане, а? — казва Бругелан, докато вървят.

— Какво имаш предвид?

— Този случай. Точно като за теб. Обичаш да работиш сам, нали?

Хенинг поглежда Бругелан, чудейки се каква е причината за тази рязка смяна на тона.

— Какво намекваш?

— Йерстад ми каза за проститутките от Нигерия — обявява Бругелан. Вече не се усмихва. — Разказа ми за статията, която си написал и за интервюто ти с убиеца.

Хенинг кимва и се усмихва. Господи, Йерстад!

— Цялата история ли ти разказа?

Чака реакцията на Бругелан, но такава няма.

— Каза ли ти, че интервюирах убиеца и написах статията за него при едно условие?

— И какво е било това условие?

— Да спре да убива проститутки или когото и да било. Лудост е да се мисли, че полицията може да ликвидира проституцията в Осло. Все едно да кажеш на децата, че трябва да спрат да ядат сладко. Неслучайно това е най-древната професия. Йерстад каза ли ти колко жени уби той след моето интервю?

Бругелан не отговаря.

— Точно така. И нямаше как да го предам на полицията, защото не сме се срещали. Говорихме по телефона, два пъти. И двата пъти той ми позвъни. Не се опитах да разбера от къде звъни, защото знаех, че ще е загуба на време. Освен това два месеца по-късно го арестуваха за нещо друго.

Хенинг си представя Арилд Йерстад, спомня си няколко от караниците им, както и явната антипатия и презрението, изписани в очите му. „Може да съм предубеден — мисли си той, — но съм ангел в сравнение с Йерстад.“

— Ок, аз...

— Забрави.

— Но аз...

— Йерстад не обича журналистите, Бярне, а аз съм най-омразният му човек. Просто така стоят нещата.

— Разбирам, но...

— Майната му. Не е важно.

Бругелан го поглежда, след което кимва мълчаливо.

Когато един час по-късно Хенинг влиза в офиса, той веднага усеща, че настроението се е променило. Да, петък е, а петъците имат своя собствена неповторима атмосфера, но сега има чувството, че Коледа е дошла по-рано. Вижда това в усмивките на колегите си, чува го в безгрижния им смях, усеща го в отпуснатото им, весело държане.

Прекосява тесния коридор и влиза в кухнята, където кафе машината изглежда странно изоставена. Минава три часа. Все още има доста хора наоколо. Както обикновено, Коре Йелтланд кръжи около един журналист в новинарския отдел и му дава напътствия.

— Хенинг! — изкрещява той, когато погледите им се срещат. Дава последни наставления на журналиста, след което хуква към кухнята. Хенинг прави крачка назад, за да не бъде бутнат по гръб. Забелязва Хайди, седнала зад бюрото си. Тя ги вижда, но не тръгва към тях.

— Видя ли статията на Ивер? — реве Коре.

— Тъъ... не.

— Разрешил е случая Хагерюп. Убийството с камъни. По-рано днес е имало конфронтация в палатката в парка „Екеберг“. Господи! Посещенията на сайта са ФЕНОМЕНАЛНИ! Мамка му! МАМКА МУ! — Коре се смее и плясва Хенинг по рамото. Силно. — Ще дойдеш ли с нас след работа? Трябва да отпразнуваме това.

Хенинг се колебае.

— Петък е, за бога.

— Ивер ще дойде ли?

Не че това има някакво значение, но иска да знае.

— Не. Той ще дава интервю за „Радио 4“ от 17:30. Трябва да остане трезвен. След това пък ще ходи в едно телевизионно чатшоу. Не си спомням кое, ха-ха.

В този миг Гюнешен излиза от тоалетната. Той бърше ръце в износените си джинси, но се заковава на място, когато вижда Хенинг. Двамата се гледат. Коре крещи нещо, което Хенинг не чува. Той

поглежда към Гюнешен, който кимва предпазливо. В очите му се чете благодарност, както и странна смесица от уважение и объркване.

— Някой друг път — казва Хенинг на Коре. — Имам среща.

— О, не — възкликва Коре. — Жалко.

Гюнешен тръгва към Хенинг, но минава покрай него, без да продума. Почесва се по наболата брада, а очите му проблясват. Хенинг се усмихва вътрешно.

— Трябва да тръгвам — казва той и поглежда Коре.

— Ок. Ще се видим в понеделник.

Когато излиза навън, Хенинг вижда, че следобедът е станал безмилостно студен. Закопчава якето си и вдига яката. Върви към черната порта, чудейки се къде е най-близкият магазин за алкохол, когато чува глас.

— Юл!

Хенинг се обръща. Гласът принадлежи на мъж, които познава. Слънцето се отразява в очилата му. Сега, когато господин „Рейбан“ е толкова близо до него, Хенинг вижда това, което е видял Гюнар Гома през шпионката. Косата му изглежда така, сякаш е била боядисана на главата му. Прилича на царевична нива. Около врата му виси дебела, лъскава верига. Носи черно кожено яке, което несъмнено има пламъци на гърба.

— Виждаш ли онази кола там? — казва мъжът и сочи черен автомобил, паркиран отвъд портата. — Отиди там. Ако започнеш да крещиш или се опиташ да избягаш, ще убием майка ти.

Мъжът го побутва в гърдите. Хенинг тръгва. Оглежда се, но не вижда нито едно познато лице, на което да намигне или да направи скрит жест. Вената във врата му пулсира. Ходи, но не усеща земята под краката си.

„Какво, по дяволите, да правя сега?“ — пита се той.

Мъжът на шофьорското място не го изпуска от поглед, докато Хенинг върви към колата. Той подава лявата си ръка през отворения прозорец. Единият пръст е бинтован. „Гюнар Гома не изпуска нищо“ — мисли си Хенинг, въпреки че мъжете изобщо не му приличат на „педали“.

— Карай — заповядва мъжът, който сядва до Хенинг на задната седалка. Колата ускорява. Хенинг е принуден да се облегне назад. Колата ръмжи уверено, но той нито я слуша, нито обръща някакво

внимание на хората, покрай които минават и улиците, по които карат. Отново си мисли, че трябва да вдигне тревога, да сигнализира на някого, че го отвличат, но тогава какво ще стане с майка му? И какво ще стане с него?

— На път сме.

Шофьорът говори в малък микрофон. В ухото му има слушалка.

Какво прави човек, когато не вижда изход от ситуацията! Хенинг си е задавал този въпрос много пъти, особено през последните две години. Обвит в сенки, имайки чувството, че ще го погълнат. Няма утешителни думи като тези на майка му, когато е бил малък, няма кой да целуне болката и да му каже, че всичко ще се оправи. Няма нищо. „Успокой се, ще премине.“ Страхът го парализира, сякаш го сковала в лед. „Морските вълни няма да ти помогнат сега, Хенинг. Единственият човек, който може да ти помогне, си самият ти.“

Но как?

„Какво да правя? Какво да кажа?“ — чуди се той.

Преди да осъзнае къде се намират, колата изчезва в автомивка. Над тях се спуска мрак. Колата спира, но никой не излиза. Зад тях бавно се затваря врата.

Хенинг усеща пистолет, опрян в тялото му. Ахва.

— Излизай.

Зяпва оръжието, притиснато в едно от ребрата му.

— Казах да излизаш.

Гласът е дълбок. Хенинг отваря вратата и стъпва на бетонен под. Въздухът мирише на автомивка — смесица от влага и някакъв неопределен препарат за миене. Но наоколо няма други коли. Автомивката не е автоматична, където сам вкарваш колата вътре и машината върши цялата работа.

Вратата се затваря с трясък, който отеква в помещението. „Защо не споменах това на Бярне? — чуди се той. — Защо не ми казах, че имам недовършена работа с «Лошите момчета на огъня», че са влизали в апартамента ми, че откраднаха компютъра ми, че ме следят? Нали самият Бругелан ме предупреди, че тези хора не си поплюват. Господи, дори Нора ме предупреди.“

„Нора — мисли си той. — Дали някога ще те видя пак?“

Отваря се врата. Хенинг вижда стъклена клетка. Отвътре излиза мъж, който се усмихва.

— Хенинг — казва той, сякаш поздравява стар приятел. Хенинг не отговаря. Просто гледа усмихнатия мъж.

— Имам много имена, но всички ме наричат Хасан — казва той и протяга ръка. Хенинг я стиска. Силно. Усмивката на Хасан разкрива златен зъб на горния ред, но останалите му зъби и венците му изглеждат здрави. Носи потник, а на врата му виси златен ланец. Хенинг зяпва татуировките на ръцете му. Зелена жаба на едната и скорпион на другата.

Жабите са земноводни. През нощта предпочитат сушата. Там ловуват безгръбначни. През деня се крият от хищниците в сенчести и влажни места. Скорпионите са предимно нощни животни. И имат опасно жилище.

Хасан приглажда брадата си.

— Така — казва той и обикаля Хенинг. — Може би знаеш защо си тук?

Хенинг сочи мокрите си дрехи.

— Предполагам, че не съм тук, за да си взема душ?

Хасан се смее на глас. Звукът отеква в помещението.

Той поглежда хората си, но не спира да крачи около него.

— Правиш живота ми труден — казва Хасан, без да го поглежда. Хенинг стои неподвижно, опитвайки се да овладее дишането си. Има чувството, че едва се държи на краката си и всеки миг коленете му ще се огънат и ще се строполи на пода. Главата му ще се пръсне от мисли. Опитва се да ги подреди, но е парализиран от съкрушителното чувство, че е останал сам. „Може би това е логично — мисли си той. — Може би така ми се пада. Може би заслужавам да нямам подкрепа, когато ножът опре в кокала.“

„Не показвай, че те е страх — казва си той. — Не им позволявай да те видят съкрушен, останал без чест и достойнство. Ако ще умираш, поне умри с високо вдигната глава.“

Тези мисли са като ритник по задника. Затова Хенинг казва следното:

— Най-накрая проумях.

Хасан спира.

— Така ли?

— Да, не беше толкова трудно. Полицията издирва Ясер Шах, един от главорезите ти, за убийството на Тарик Мархони. Не бих искал

да съм на твое място в момента, с всичкото това внимание, което си привлякъл. Гледал ли си „Жега“, Хасан? Ал Пачино и Робърт де Ниро?

Хасан се усмихва, но клати глава. Отново започва да го обикаля.

— Истинска класика. Главното послание във филма е следното: ако искаш да бъдеш успешен престъпник, в живота ти не трябва да има неща, от които не можеш да се отървеш за тридесет секунди, когато стане напечено. Но ти нямаш планове да напускаш, нали, Хасан?

Хасан се засмива, но не отговаря.

— Значи имаме проблем.

Хасан го поглежда.

— Ние?

— Нали не си толкова глупав, че да ме убиеш само защото Ясер Шах не си е свършил работата както трябва?

Хасан забавя крачка. Хенинг решава да продължи да говори, докато Хасан преценява възможностите си.

— Ясер Шах се крие от полицията, защото ченгетата могат да свържат брата на Тарик Мархони с теб. Мога да ти гарантирам, че от сега нататък ще те следят изкъсо. Защото Махмуд Мархони всеки момент ще бъде освободен от ареста. Детектив Бругелан ми каза това преди около час. Знаеш ли какво друго ми каза?

Хенинг не чака Хасан да го попита.

— Каза, че Махмуд има достатъчно доказателства, за да те унищожи. В такъв случай дали ще бъде умно, или глупаво да убиеш журналист, въпреки че е станал свидетел на убийството, което си наредил да бъде извършено?

— Едно убийство повече или по-малко няма никакво значение — отговаря Хасан и поглежда към другите за подкрепа. — Освен това никога няма да открият трупа ти.

— Да, възможно е. Но ако мислиш, че това ще улесни живота ти, грешиш. Когато гангстери се стрелят и убиват, това е едно на ръка. На повечето хора не им пука. Но да убиеш журналист — това е нещо различно. Ние, журналистите, не сме особено популярни — всъщност е точно обратното. Много хора ни мразят, но едновременно с това са щастливи, че съществуваме. И ти гарантирам, че ако убиеш репортер или го накараш да изчезне, само защото е вършил работата си, играта сериозно ще загубее. Повярвай ми. Полицията вече знае, че се интересуваш от мен и ако мислиш, че сега нещата са напечени,

почакай да видиш какво ще бъде утре, когато започнат да ме издирват. Бругелан ми предложи да ме защити от теб, но отказах. Знаеш ли защо? Защото нямам намерение да се крия и не искам да се оглеждам през рамо до края на живота си. Защото според мен не си толкова глупав, че да си направиш такава лоша услуга. Но ако искаш да ме убиеш, Хасан, направи го. Не се колебай. Ще ми направиш голяма услуга.

Гласът му отеква в стените. Сърцето му препуска. Хенинг поглежда Хасан, който продължава да крачи около него. Обувките му шляпат тихо по мокрия под. Останалите от бандата следят главатаря си с очи.

— Какво е станало с лицето ти? — пита Хасан след известно време.

Хенинг въздъхва. „Може би е редно и Юнас да е тук сега — мисли си той. — Моето прекрасно, прекрасно момче.“ Той си спомня как скоча през пламъците, как опитва да предпази лицето си с ръце, как косата му лумва. Помни острата, изгаряща болка, помни очите на Юнас, когато го вижда, помни как му помага да гасят пламъците, преди да ги достигнат.

Помни как стоят на балкона, докато алчният огън протяга пръстите си към тях от дневната, помни как Юнас иска баща му да го защити, да го спаси. Помни думите, които му казва и които никога няма да забрави. „Всичко ще се оправи. Не се бой. Ще се погрижа за теб.“

Помни как се покатерват на перилото на балкона, как грабва ръката на сина си, гледа го в очите и му казва, че разстоянието не е толкова голямо и могат да скочат, без да пострадат. Но е толкова студено, а след дните проливен дъжд перилото е станало хлъзгаво. Усеца това, когато се покатерва върху него, но си помисля, че няма значение какво ще се случи с него, стига да успее да спаси Юнас. „Трябва да скоча първи, за да може той да се приземи върху тялото ми. Юнас може да се приземи където си поиска върху мен. Няма значение, стига да оцелее.“ Юнас не иска да скача. Заплаква. Казва, че е твърде уплашен, за да го направи. Но Хенинг го принуждава. Гласът му става твърд. Казва му, че трябва да скочат или ще умрат. Обещава му, че следващия уикенд ще отидат за риба, само двамата. Юнас най-накрая кимва, проливайки още няколко сълзи за кураж, след което се

приготвя. Вече е голямо момче. Очите на Хенинг смъдят и той не вижда почти нищо, но трябва да успее, трябва да направи всичко по силите си, за да спаси детето си. Покатерва се на перилото, запазва равновесие върху него, грабва треперещите ръце на Юнас, повдига го, повтаря му онези проклети думи... но когато поглежда надолу, когато се опитва да погледне надолу, главата му се замайва и всичко пред очите му започва да се върти. От апартамента се носи остра миризма на изгоряло или може би тя идва от собственото му лице. Вратата на балкона бълва дим, защото са я оставили отворена. Сега или никога, трябва да скочат. Хенинг прави малка крачка, за да се засили, но осъзнава, че под краката му няма нищо. Перилото е изчезнало, няма го и детето в ръцете му. „Юнас! Къде си, Юнас?“ Не вижда нищо, клепачите му са залепнали за лицето. Размахва ръце и полита към земята. Приготвя се за удара. Усеща го, преди да дойде. Потъва в мрак. Не вижда нищо, не чувства нищо, не усеща нищо. Всичко е мрак, а мракът е пълен.

Никога преди не е виждал такъв мрак. Толкова плътен, толкова истински. Никога не е виждал нещата, които се крият в него.

Но сега ги вижда.

Юнас се е страхувал от мрака.

Той обича Юнас.

Юнас.

— Апартаментът ми изгоря — казва тихо той. — Имаш ли деца, Хасан?

Хасан клати глава и се усмихва подигравателно.

— Няма и да имам.

Хенинг кимва.

— Тогава да свършваме с това — казва той, изпълнен с вътрешен покой. Готов е. Вече няма значение. Няма търпение вечността да го погълне. Хасан спира пред него. Вади пистолет. Вдига го пред лицето на Хенинг, за да се увери, че той го вижда. Притиска го в челото му.

Мракът се връща. Мракът, който чака от толкова време. Където зората никога не пуква, където всички гласове са притихнали, където никой не сънува и няма пламъци. „Ела при мен. Отведи ме в земята на мъртвите, но, моля те, дано там има някой, който ме чака.“

Хенинг се подготвя за изстрела, чудейки се дали ще бъде силен, или Хасан използва заглушител. Чуди се дали изобщо ще чуе нещо,

преди главата му да избухне в облак от кръв и мозъчна маса. Смъртта е ужасна, но поне болката ще си отиде.

Натискът върху челото му изчезва. Хенинг отваря очи и поглежда Хасан. Той е снишил ръката си.

— Ок — казва той и прави крачка към него. — Но ако хванат Ясер и има процес и ти си единственият свидетел на обвинението, ще се върнем за теб. Разбираш ли? Може би дори няма да те возим с кола, преди да те очистим.

Хасан отстъпва назад и прави жест с пистолета, имитирайки прерязване на гърло. Хенинг преглъща. Двамата стоят неподвижно и се гледат. Дълго време.

— Разбираш ли?

Хенинг кимва.

Разбира.

— Отвори вратата — заповядва Хасан на един от хората си, без да изпуска Хенинг от поглед.

— Но...

— Просто го направи.

Мъжът се приближава до вратата. Натиска бутон. Тя се отваря със скърцане, но то звучи силно заради тишината в помещението. Отвън нахлува ярка светлина. Хенинг поглежда Хасан и вижда твърдия блясък в очите му. Изобщо не се съмнява, че ще изпълни закана си, ако се наложи.

Вратата спира да се развива със силен трясък.

— Компютърът ми — казва Хенинг. — Ще ми го върнете ли?

Хасан кимва на един от мъжете, който се подчинява, но с явна неохота. Връща се след няколко секунди и тиква лаптопа в ръцете на Хенинг.

Той вече е навън и крачи по тротоара. Червено Алфа Ромео профучава покрай него. Хенинг се обръща и поглежда автомивката. Вратата бавно се затваря. Каква странна гледка. Лошите момчета на огъня стоят рамо до рамо и го гледат. Изглеждат корави. Изглеждат непоколебими. „От това би излязла страхотна обложка на албум — мисли си той. — Последният албум на някоя група.“ Когато вратата се затваря докрай и Хенинг вече не ги вижда, изпитва странна празнота.

Някой прави секс. Точно преди да вкара ключа в ключалката на входната врата на апартамента на майка си, Хенинг с облекчение осъзнава, че звукът идва от телевизор. Слава богу. И Слава богу, че не идва от телевизора на майка му, а от този на нейния съсед Карл.

Той е домоуправител на сградата. И обича да гледа порно. Хенинг не е споделял това с майка си, но според него Карл си пада по нея. Надява се, че ако някой ден тя сама открие този факт, няма да му се разсърди за това, че не я е тласнал по-рано в обятията на Карл. Нещо му подсказва, че подобна връзка няма да просъществува дълго, но не възнамерява да разсъждава по въпроса.

Винаги, когато идва на гости на майка си, той едва не се задушаваше в синкавата мъгла. Цветът на тапетите ѝ е „Марлборо“. Ако някой някога се осмели да измие тавана ѝ, сапунените балончета ще бъдат черни от никотин и катрани. Хенинг осъзнава колко е доволен от факта, че вече не пуши. Защото апартаментът му би изглеждал по същия начин.

Вдига всичките шест пазарски чанти и влиза в дневната. Чува радиото. Това е неизбежно, защото то винаги е включено. Кристине Юл седи в кухнята и както обикновено, пуши. Едва вдига поглед от вестника си, когато синът ѝ влиза.

— Здравсти, мамо — казва Хенинг, опитвайки се да надвика радиото. Завръщането на блудния син. Разбира се, той не очаква просълзени прегръдки. Тя поглежда пликовете, които държи. Хенинг нарочно обръща единия така, че да види бутилките.

— Крайно време беше — излайва майка му. Хенинг пренебрегва намека, влиза в кухнята и отваря хладилника. Бутилките звънтят. Знае, че това е любимият ѝ звук. Изважда зеленчуците, млякото, сиренето, захарта, хлябът и всичко останало. Докато реди покупките в хладилника, скришом я поглежда. Майка му изглежда непроменена. Носи същите панталони, които някога са били бели, но заради дима са станали сиви; същата блуза, която някога е била жълта, както и кафява

жилетка, защото е студено. И наистина е студено, защото майка му проветрява апартамента. Слава богу, че е отворила прозорците.

— Как си? — пита Хенинг.

— Зле.

— Така ли? Някакви новини?

— Новини?

Тя изсумтява. „Щеше да стане по-бързо, ако бях позвънил на доктора й, преди да дойда“ — мисли си Хенинг и се усмихва.

По радиото върви дебат. След около минута осъзнава, че майка му слуша „17:30“. Чува гласа на Ивер Гюнешен и това не го изненадва, но въпреки това чувства вълнение. Заслушва се в гласа на водещия:

— *И така, Ивер Гюнешен, именно вие разрешихте заплетения случай по-рано днес. Според вас какво ще се случи сега? Мислители, че отсега нататък Норвегия ще обръща повече внимание на шерията?*

— *Не, Андреас, не мисля. Според мен повечето хора разбират, че това убийство не е нещо, което се случва всеки ден в Норвегия, независимо от това колко мюсюлмани живеят тук. Може би хората ще научат повече неща за шерията, което ще бъде добре за всички ни.*

„Добро момче“ — мисли си Хенинг. Решава да помоли майка си да намали звука, но после осъзнава, че няма да го направи, така че се опитва да не обръща внимание на радиото. Гледа я как напразно се опитва да отвърти капачката на бутилка „Св. Халвард“. Взима я от ръцете й и развърта капачката за част от секундата. Намира чаша за шотове в шкафа над кухненския плот и я слага пред нея. „Можеш сама да си налееш“ — мисли си Хенинг. След това вижда как треперят ръцете й. Успява да си налее, но разлива половината. „Господи, как трепери.“

Обзема го странна смесица от съчувствие и гняв. Когато тя поглъща първия си шот, той въздъхва тъжно. Майка му затваря очи и Хенинг вижда как гъстата течност я загрява, от небцето на устата, през гърлото и надолу към гърдите. И е напълно сигурен, че това е най-приятната част от деня й. Може би от няколко дни.

Водещият преминава на следващата новина.

— Министърът на правосъдието Трине Юл-Осмундсен отново предизвика полемика.

Майка му увеличава звука. Хенинг иска да изкрещи.

— Тя иска да ограничи автоматичното право на подсъдимия да обжалва присъдата си, ако е по-голяма от две години затвор. Това е част от стремежа на правителството да ускори съдебните процедури. Предложението ѝ бе посрещнато на нож от някои членове на опозицията. Днес в студиото ни гостува Кариане Ларшосен от Венстре, която вярва, че...

Майка му отново намаля звука. „Слава богу“ — мисли си Хенинг.

— Проклети журналисти — промърморва тя.

Той я поглежда и понечва да каже нещо, но се отказва. Какъв е смисълът? Свива рамене, отваря хладилника и се оглежда. Подът е покрит с пласт от трохи и пепел от цигари. Всъщност всичко е покрито с пласт от трохи и пепел от цигари. Вижда праха върху телевизора от кухнята. Дневната, която се състои от кафяв триместен диван, фотьойл антистрес с табуретка пред него, маса за хранене от тъмно дърво, червен персийски килим и тапети, изглежда подредена, но той знае колко мръсно е под масата, под дивана и под масичката за телевизора.

Той започва, като първо вади прахосмукачката от вградения гардероб и я включва. Бързо прахосмуче коридора, малката тясна баня и спалнята, след което влиза в дневната. Тъкмо се кани да засмуче праха около камината, когато нещо на лавицата привлича погледа му.

Лавицата над камината е покрита със снимки. Виждал ги е стотици пъти. Снимки на майка му, когато все още е била негова майка. Снимки от сватбата на родителите му. Снимки на Трине, снимки на Трине с нейния съпруг, Пол Фредрик, снимки от сватбата им. Снимки на Трине и Хенинг, когато са били малки, на плажа до хижата.

И снимка на Юнас.

Взема я и я разглежда. Юнас се усмихва на фотографа. Направена е около Коледа. Знае това, защото на стената зад русите къдрици на Юнас има коледни картички, закачени на зелена, копринена лента. Вместо да подреждат всички картички на лавицата над камината, те са ги окачвали с кламери на копринена лента, създавайки коледна украса от добри пожелания.

Юнас е тригодишен на снимката. Хенинг не си спомня повода, но усмивката му е изпълнена с коледно настроение. Дълго време гледа

снимката, докато прахосмукачката до него бучи. Просто не може да я остави.

Не знае откога стои така, но излиза от транса си чак когато майка му демонстративно увеличава звука на радиото, за да заглуши прахосмукачката. „Достатъчно“ — мисли си Хенинг и връща снимката на лавицата.

Но не с лицето надолу.

След едночасовото посещение при майка си Хенинг си купува голяма кутия с батерии. Когато излиза от магазина, вижда щастливото множество от хора, изпълнили парк „Софиенберг“. Всички се наслаждават на петъчния ден. Мобилният му телефон иззвънява. Прочита есемеса, ходейки. За негова най-голяма изненада, той е от Анете.

„Още си жив?“

Хенинг се усмихва и пише отговор.

„Едва. Изкушавам се да ти задам същия въпрос. Как си?“

Продължава да върви, стиснал телефона, гледайки как хора разпъват одеяла на тревата, включват барбекюта и разгъват шезлонги. Анете му отговаря бързо. Телефонът иззвънява в ръката му. Четири кратки иззвънявания.

„Малко гроги, но иначе добре.“

Не знае какво е чувството да бъдеш повален от електрошоков пистолет. Надява се, че никога няма да разбере. Анете едва ли някога ще забрави преживяното.

Изпраща нов есемес:

„Гладен съм. Искаш ли да хапнем заедно някъде?“

Изпраща съобщението, надявайки се, че Анете няма да го разбере погрешно. Просто изпитва нужда да поговори с някого за случилото се. И наистина е гладен — през последните няколко дни не е ял почти нищо.

Телефонът му отново иззвънява.

„Да! Умирам от глад. Фонтес на Льока? Готвят вкусно.“

Веднага ѝ отговаря:

„Супер. Ще се видим там.“

Затваря телефона си и ускорява крачка. „Правя е — казва си той. — Наистина готвят вкусно.“ Хенинг решава, че си е заслужил една бира.

Все пак — петък е.

Когато Анете пристига, той вече е на втората. Седи близо до камината, в която пламти голям, буен огън, въпреки топлата юнска вечер. До него са стълбите, по които постоянно слизат и се качват хора, за да отидат до тоалетната. Хенинг не е сигурен за огъня, но това е единственото свободно място.

Махва ѝ. Анете веднага го вижда и се насочва към него с усмивка. Хенинг става. Тя го прегръща.

Отдавна никой не го е прегръщал.

Сядат. Келнерът е висок тъмнокож мъж с най-белите зъби, които Хенинг някога е виждал. Но е чевръст и веднага взима поръчката им.

— Бъргър „Фонтес“ с бекон. И най-голямата бира, която имате — казва Анете и се усмихва. „Някой си въздъхва облекчено“ — мисли си Хенинг.

— И за мен една — казва той. — Значи две.

Келнерът кимва и се отдалечава. „Непохватно — мисли си Хенинг. — Да се изразявам по този начин.“ Чувства се неловко. Въпреки че намеренията му са напълно почтени, той има чувството, че са на среща. А това е един смуцаващ сценарий.

— И така — казва тя и го поглежда. — Добре ли се получи статията?

— Става — отговаря Хенинг. — Поне така мисля. Всъщност не я написах аз. Бях твърде изтощен.

— Накарал си някой нещастник да я напише вместо теб?

— Нещо такова.

— Много по-забавно е да пишеш.

— Мислех, че ти предпочиташ да режисираш?

— Да, но най-добрите режисьори често са най-добрите сценаристи. Куентин Тарантино например. Оливър Стоун. Щях да спомена и Клинт Истууд, но той май не пише много сценарии. Знаеш ли, че Клинт Истууд пише музиката за почти всичките си филми?

— Не.

— Сега знаеш. И го прави доста добре. Джазова музика. Много пиано.

Хенинг обича да слуша джаз. И да свири на пиано. Известно време двамата се гледат, без да казват нищо.

— Сега какво ще стане с филма? — пита той и веднага съжалева за думите си.

— Кой от двата?

— Ами... и двата.

— Хайде да не говорим за това, моля те. Най-добрата ми приятелка е мъртва, убита от ненормалник, който ми се иска да не бях срещала, и последното нещо, за което искам да говоря сега, е това, което ще стане с филма. Или с филмите. В момента искам само едно — да ям. Не ми пука за нищо друго.

Хенинг кимва. Анете се оглежда за келнера. Открива го и му махва. Той кимва и прави извинителен жест с ръце.

— Бярне разпита ли те? — пита Хенинг.

— Най-подробно.

— Добре ли се държа? Нали не те е изтормозил?

— Не. Държа се прилично. Предполагам, че ще ме разпитат пак, но няма проблем. Съвсем разбираемо.

Келнерът носи питиетата им. Анете му благодари, отпива голяма глътка от бирата и облизва с език пяната, покрила горната ѝ устна.

— Ах, животоспасяващо лекарство.

Хенинг взима собствената си халба и започва да я прехвърля от ръка на ръка, плъзгайки я по масата. Известно време не прави нищо друго.

— Аз го открих — изведнъж казва той. Не знае откъде е дошло това изречение. То просто излиза от устата му.

— Стефан?

— Мм. Не трябваше да съм там, но исках да задам няколко въпроса на Ингве. Той не си беше вкъщи, но входната врата беше отворена и аз...

Той забива поглед в бирата си.

— Влязъл си вътре?

Хенинг вдига глава и кимва.

— Била ли си някога в апартамента на Ингве?

Анете отпива от бирата си.

— Ходих веднъж, защото имах среща със Стефан — преди колко време беше? Шест месеца или нещо такова. Обсъждахме сценария.

— Който си искала да заснемеш?

— Точно така.

— И не си ходила друг път?

Тя отново отпива от бирата си и клати глава.

— След това си разменихме няколко имейла, свързани с филма. Имаше доста време до снимките. Това е нещо нормално в киноиндустрията. Първо се срещаш с човека и се уговаряте да се срещнете по-късно, а на тази среща се уговаряте да се срещнете някой друг път, за да говорите по въпроса за следващата ви среща.

Тя клати глава. Хенинг се усмихва.

— Защо питаш за това?

— Просто съм любопитен.

— Може ли аз да те попитам нещо?

— Да.

— Какво се е случило с теб?

Тя сочи лицето му. Белезите му.

— О, това ли.

Хенинг отново забива поглед в бирата си.

— Не те задължавам да ми кажеш — казва нежно Анете.

— Не, просто...

Отново плъзга халбата от едната си ръка към другата.

— В последно време няколко човека ме попитаха това. Не знам какво да отговоря, освен ако...

Той млъква и си представя балкона. Очите на Юнас. Ръцете му, които се изплъзват от неговите. Сякаш се е озовал в звукоизолирана стая, в която е напълно тъмно. Вдига глава и я поглежда.

— Може би някой друг път.

Анете вдига ръце.

— Извинявай, не исках за...

— Не, няма проблем.

Анете го гледа дълго време, след което отпива от бирата си. Пият в мълчание, наблюдават останалите клиенти, поглеждат към вратата, когато тя се отваря, съзерцават пламъците.

Хенинг се сеща нещо, което от известно време го тормози.

— Защо се върна? — пита той. — Защо се върна при палатката?

Анете преглъща и се оригва тихичко в шепа.

— Както вече ти казах: бях любопитна. Ти очевидно бе намислил нещо. Разбрах по лицето ти. Трябваше да се видиш. Свикнала съм да съчинявам истории и осъзнах, че една много добра история се разгръща под носа ми. Не устоях на изкушението и се върнах.

Хенинг бавно кимва.

— Извинявай, не исках да шпионирам.

— Колко време стоя пред палатката, преди да влезеш?

— Не много. Но вече разказах всичко на полицаия, Брунланес, или както там му беше името.

— Бругелан — поправя я Хенинг. — Извинявай, просто съм малко...

Негов ред е да вдигне ръце.

— Малко съм напрегнат след всичко това, което се случи днес.

Той докосва слепоочието си с пръст.

— Не се притеснявай — казва Анете и се усмихва. — Наздраве.

Тя вдига чашата си. Пият.

— За какво пием? — пита Хенинг.

— За това никой друг да не умре — казва тя и преглъща.

— Наздраве за това.

Споразумяват се да не обсъждат случая, докато ядат бургерите си с гарнитура от картофени лодчици или както там се наричат. Хенинг изяжда твърде много, твърде бързо. Бирата покрива всичко в стомаха му със слой газирана горчилка. Най-накрая решават да си тръгнат. Хенинг плаща сметката, знаейки, че го чакат неприятности.

Все пак обича морето.

— Благодаря за вечерята — казва Анете, когато излизат в юнската вечер. Отново е започнало да вали. Малки, студени пръски.

— Няма защо.

— Искаш ли? — казва тя.

Хенинг пуска вратата, която се тряска зад него. Обръща се и вижда, че Анете му предлага пликче с дражета „Кнот“.

— Тези са страхотни след няколко бири.

Изсипва десетина бели, кафяви и сиви перлички в ръката си и ги пъхва в устата си. Хенинг се усмихва и отговаря:

— Благодаря.

Протяга ръка и тя изсипва десетина дражета в шепата му. „Кнот.“ Връща се в детските си години. Поглъщал е стотици такива като малък, но не иска да мисли откога не е усещал малките експлозии от вкус. Взима си едно кафяво драже, облизва устните си и кимва одобрително към Анете.

— Трябва да ги сдъвчеш всичките наведнъж. Това ги прави толкова страхотни.

Хенинг поглежда към десетината бонбончета, ако може да ги нарече така, и вдига ръка към устата си. Ухилва се широко. Едното бонбонче се изплъзва и се търкулва обратно в ръката му. Той поглежда малкото, бяло, кръгло драже, докато хрупа и дъвче. То прилича на малко, бяло хапче.

Малко хапче. Малко, кръгло, бяло хапче.

Малко, бяло...

О, по дяволите.

Хенинг дъвче и преглъща, без да изпуска Анете от поглед. Тя взима пликчето и изсипва още десетина дражета в ръката си, след което ги пъха в устата си. Хенинг поглежда дражетата и си спомня Ярле Хьогсет, който често повтаряше, че дяволът е в подробностите. Това е досадно клише, но сега, докато гледа бялото бонбонче в ръката си, Хенинг има чувството, че куката, която се е забила в стомаха му в мига, в който се е взрял в изцъклените очи на Стефан, най-накрая го е разпорила.

— Какво има? — пита Анете.

Хенинг е загубил дар слово. Просто я гледа втренчено, спомняйки си белия прах под обувката си, спомняйки си малкото, кръгло, бяло хапче на пода в спалнята на Стефан и това как формата и миризмата на хапчето му се бяха сторили странно познати. Спомня си завесите, които са спуснати, както и вратата, която не е затворена докрай.

— Не ти ли харесват? — пита тя, все още усмихната. Хенинг осъзнава, че кима. Опитва се да прочете нещо в очите ѝ. Нали са огледалото на душата, където може да бъде открита истината за всеки човек? Но нейните очи не му разкриват нищо. Хенинг гледа ту към нея, ту към дражето в дланта си.

— Ехо?

Анете махва с ръка пред лицето му. Хенинг притиска дражето между палеца и показалеца си и го подушва.

— Какво правиш? — кикоти се Анете, дъвчейки.

— А... нищо...

Гласът му е слаб, защото в дробовете му почти няма въздух. Трамвай №2 завива към площад „Олаф Риес“. Колелата му скърцат. Звучи като нещо средно между квичашо прасе и дъскорезница.

— Това е моят трамвай — казва Анете и се вглежда в лицето му. — Благодаря за вечерята. Трябва да тръгна. До скоро.

Тя се усмихва и хуква. Хенинг стои неподвижно и я гледа как се отдалечава. Раницата ѝ пружинира нагоре-надолу докато тича. Той продължава да я зяпа, когато се качва в синьо-белия трамвай. Вратите се затварят и трамваят се плъзга надолу към центъра на града. Анете сядва до прозореца и поглежда към него.

Очите ѝ се забиват в него като остри шишове.

Отнема му цяла вечност да се прибере вкъщи. Едва повдига краката си и трябва да ги принуждава да мърдат при всяка крачка. Единственото нещо, за което може да мисли, е усмивката на Анете, преди да хукне към трамвая, както и раницата ѝ, която не си е сложила както трябва и която пружинира при всяка стъпка, карайки лепенките от екзотични, далечни места да танцуват пред очите му.

Преживява този миг отново и отново, влачейки крака по тротоара. Звукът се смесва с дъжда, който се е усилил. Минава покрай опашката пред „Вила Парадисо“. Хората вътре ядат пица, пият, усмихват се, смеят се. Хенинг опитва да се съсредоточи. Спомня си очите на Анете. Облекчението, което е видял в тях, както и удовлетвореността. Едва няколко часа след като е повалена на земята с електрошоков пистолет, изпадайки в безсъзнание. И чува гласа на Туре Бенджаминсен:

„Какъв е смисълът да бъдеш гений, ако никой не знае?“

„Анете — мисли си Хенинг. — Може би ти си най-умната жена, която някога съм срещал.“ Все още усеща вкуса на дражетата „Кнот“ в устата си. Завива по „Сейлдюксгатен“ с неприятното чувство, че той и всички останали са били преметнати.

Вече няма и помен от приятното чувство, на което се е наслаждавал само допреди няколко часа. Въодушевен, доволен от себе си и щастлив от това, че е открил нов източник и че е направил услуга на Ивер Гюнешен.

Сега има чувството, че краката му са от олово.

Достига блока си, чудейки се дали Анете е излъгала Стефан, че и тя ще се самоубие. Затова ли той се е сгушил до стената? Защото тя е лежала до него на тясното легло?

Но защо?

Отново се сеца за Туре Бенджаминсен, според когото Анете е лесбийка, въпреки че е имала връзки с мъже. „Може би наистина е толкова просто“ — мисли си Хенинг. Хенриете е флиртувала с Анете и тя е повярвала, че Хенриете наистина я обича. Но после Хенриете я е отблъснала. Анете сигурно е била зарязвана и преди, както повечето хора, но никога не е била отблъсквана. Не и от човек, когото е обичала. И за първи път е изпитала тази болка. Тънката, опасна линия, разделяща любовта от омразата.

„Умна жена“ — мисли си той, спомняйки си какво е казала в палатката: „Нейният сценарий правеше нещата очевидни.“ Това го кара да се запита дали и самият сценарий не е бил по идея на Анете. Може би именно тя е настояла да бъде включена сюжетната линия със семейство Гордер, за да може после всички да си помислят, че Ингве Фолдвик е имал връзка с Хенриете. От Фолдвик знае, че сценарият е бил написан от Хенриете, но несъмнено и Анете е участвала в процеса.

„Но кога е започнало всичко това? — чуди се той. — Кога е съставила своя план?“

Спомня си това, което му е казала за срещата си със Стефан, след като той спечелил онова състезание. Може би е задвижила плана си още през онази вечер? Предлагайки му да режисира филм по неговия сценарий, за да се сближи с него, за да го манипулира? Обещавайки му

да реализира неговата най-съкровена мечта. И всичко в киноиндустрията отнема време. Има срещи, на които се уточняват други срещи, посветени на уреждането на още срещи. Сигурно ѝ е било лесно да накара Стефан да играе по свирката ѝ, а нали и без това е възнамерявала да го убие преди излизането на филма?

Какво ли му е казала? Какви ли думи е използвала, за да провокира яростта му? Дали му е казала, че жени като Хенриете превръщат мъжете в изнасилвани, които разбиват семейства? Сигурно ѝ е било много лесно да разпали гнева на Стефан с подобна логика, след това, което е преживяла майка му. Колкото повече Хенинг разсъждава върху това, толкова повече се убеждава, че Анете е манипулирала Стефан през цялото време. Като един истински режисьор.

Освен това е сигурен, че именно Анете е опитала да инкриминира Махмуд Мархони, изпращайки му есемеси от телефона на Хенриете, точно както в сценария. Намеците за изневяра и снимката в имейла на Хенриете са щели да бъдат трудни за обясняване. И никой не би имал проблем с това да повярва, че Хенриете му е изневерявала. Все пак тя е флиртувала с всички. Момичето, което всички желаят. Включително и Анете.

Хенинг вижда бледото лице на Стефан, лежащ в леглото си, притиснат в стената. Дали Анете му е обещала да го последва? Дали са се заклели, че ще умрат заедно? Как е успяла да го измами? Може би Стефан не е забелязал, че нейните хапчета са различни? Защо...

Чакай малко. На Хенинг му хрумва нещо. И в мига, в който мисълта се появява в главата му, той сякаш се подмладява с десет години. Бързо отключва вратата на входа. Не обръща внимание на пощата, а веднага тръгва нагоре по стълбите, пренебрегвайки болката, която пронизва хълбоците и краката му. Отваря вратата на апартамента и оставя лаптопа на кухненската маса. Възможно най-бързо се покатерва на стълбата и сменя батериите, след което сваля якето си и отваря едно от чекмеджетата на шкафа в коридора. Там е пълно с касови бележки, менюта на ресторанти, свещи, кутийки от кибрит и визитки, но той търси нещо друго. Напипва бутилка ром „Бакарди“. Ужас. Още няколко менюта и най-накрая открива нещото, което търси, под една програма за хокей, която незнайно защо още не е изхвърлил.

Прочита името на доктор Хелге Бруунсгорд на бялата, релефна картичка.

Изважда мобилния си телефон и вижда, че батерията е пред изтощаване, но решава, че ще му стигне за едно обаждане.

Телефонът звъни дълго време, преди доктор Хелге да вдигне. Дишането на Хенинг се учестява в мига, в който чува пълния с оптимизъм и ентузиазъм глас на доктора.

— Това ти ли си, Хенинг?

— Здравсти, Хелге.

— Как си? Какво е чувството отново да си на работа?

— Ами... добре съм. Слушай. Не ти звъня толкова късно в петък вечер, за да обсъждаме моите проблеми. Имам нужда от помощта ти. Професионалната ти помощ за една статия, над която работя. Ще ми отделиш ли няколко минути? Предполагам, че си на път за вкъщи?

— Да, но няма нищо, Хенинг. В момента съм в ужасно задръстване заради някаква катастрофа, така че казвай. Какво искаш да знаеш?

Хенинг се опитва да подреди мислите си.

— Това, което ще те попитам, може да ти прозвучи странно. Но ти обещавам, че не става дума за мен, така че не се притеснявай.

— Какво има, Хенинг? Какво има?

Хенинг не долавя внезапната загриженост в гласа на доктор Хелге. Той вдишва дълбоко.

И задава въпроса си.

Компютърът се зарежда с неохота и както обикновено, изключително бавно. Хенинг крачи неспокойно из дневната, докато чака всички предварително инсталирани програми да се заредят, въпреки че не възнамерява да ги използва. Когато сяда и кликва на FireCracker 2.0, часовникът в горния десен ъгъл на екрана вече показва 21:01. Отново на програмата ѝ трябва цяла вечност, за да се зареди и тръгне. 6tiermes7 е онлайн и Хенинг кликва върху името. Изскача прозорче.

МакаПака: Танц.

Търпеливо чака отговора. Дори 6tiermes7 не може да бъде пред клавиатурата през цялото време.

btiermes7: На смъртта. Не трябва ли да празнуваш?

МакаПака: Вече го направих. Не беше особено забавно.

btiermes7: Предпочиташ да си чатиш с мен. Напълно разбираемо.

МакаПака: Чудя се нещо.

btiermes7: Шегуваш се. Сега?

МакаПака: Повече от всякога.

btiermes7: Звучи сериозно. Какво има?

МакаПака: Един от есемесите, изпратен на Хенриете Хагерюп в деня на смъртта ѝ, е дошъл от Мозамбик. Знаеш ли къде в Мозамбик?

btiermes7: Един момент, чакай да проверя.

Хенинг свива и разпуска пръстите си над клавиатурата. Минават няколко минути. *btiermes7* се връща.

btiermes7: Място, наречено Инхамбане.

Още едно голямо парче от пъзела си идва на мястото. Сякаш бездънната пропаст, която го тормозеше през целия ден, изведнъж се затваря с трясък.

МакаПака: Случаят не е приключен.

btiermes7: Какво?

МакаПака: Стефан Фолдвик не се е самоубил. Анете Скопум го е убила.

btiermes7: Какво те кара да мислиш така?

МакаПака: Много неща. Твърде много неизяснени подробности. Имам нужда от няколко услуги.

btiermes7: ?

МакаПака: Пробите, които сте взели от стаята на Стефан — предполагам, че вече се считат за маловажни?

btiermes7: Да.

МакаПака: Това не бива да се случва.

btiermes7: Защо смяташ, че мога да променя това?

МакаПака: Знам. Просто ти казвам какво трябва да стане, за да разрешим случая.

btiermes7: Щом тези проби могат да разрешат случая, защо трябва да бързаме?

МакаПака: Защото Анете може да избяга. Всеки момент започва лятната ваканция. Господ знае накъде ще отпрати този път.

Вече е била на най-затънтените и отдалечени места на света. Докато обработите уликите, доказващи вината ѝ, тя вече ще е заминала.

btiermes7: Разбирам проблема, но не мога да направя много по въпроса. Трябва да се обърнеш към Йерстад или направо към Ньоклеби. Трябва да се опиташ да ги убедиш. Винаги мога да ти помогна след това.

МакаПака: Ок, ясно. Но има две други неща, за които съм сигурен, че можеш да ми помогнеш.

btiermes7: Кои са те?

Хенинг си поема дълбоко дъх и започва да пише. Това изобщо не успокоява пренебрежливия звяр в гръдния му кош.

Денят на погребението на Хенриете Хагерюп се оказва безоблачен, ясен и красив. Понеделник. Хенинг Юл е открил и изтупал един стар костюм. Сега се оглежда критично в огледалото. Наглася черната вратовръзка, която мрази да носи, и докосва белезите си с ръка.

Отдавна не ги е разглеждал отблизо. Сега му се струва, че са станали по-малко забележими. Сякаш са потънали по-навътре в кожата му.

Вдишва дълбоко от въздуха в банята, който все още е влажен и топъл заради душа, който си е взел преди половин час. До мивката го чакат пяната за бръснене и бръснача.

Преди да излезе, Хенинг се уверява, че е взел всичко необходимо. „Най-важното нещо, което трябва да вземеш, е главата си“ — обича да казва Ярле Хьогсет. „Това може да е вярно — мисли си Хенинг, — но не е лоша идея да вземеш и някои инструменти.“ Просто трябва да запази самообладание и да се довери на мозъка си, който в последно време е използвал доста успешно. Припомня си всеки разговор и всяка среща. Доктор Хелге и btiernes7 са му оказали безценна помощ да открие още две парчета от пъзела, но Хенинг не знае дали това е достатъчно.

Надява се, че ще разбере след около два часа.

Църква „Рис“ е била осветена през далечната 1932 г. Това е една красива каменна сграда, построена в римски стил. Трите църковни камбани вече бият, когато таксито на Хенинг пристига. Той излиза и се смесва с опечалените.

Влиза в църквата и му подават листовка с програмата на службата, върху която грее усмихнатото лице на Хенриете Хагерюп. Разпознава снимката. Миналата седмица я е видял на импровизирания олтар в двора на института. Хенинг си спомня, че тогава му се е

сторило, че Хенриете изглежда интелигентна. Сяда на една пейка в дъното и се опитва да не зяпа останалите опечалени. Не иска да разговаря с никого. Още не.

Церемонията е красива, тържествена, смирена и тъжна. Монотонният глас на пастора изпълва църквата, придружен с подсмърчане и тихи хлипове. Хенинг се опитва да не мисли за последния път, когато е бил в църква, последния път, когато е слушал как хора оплакват смъртта на дете, но тези мисли са невъзможни за пренебрегване.

Петнадесет минути след началото на службата той става и излиза. Атмосферата, миризмата, звуците, черните дрехи, лицата... всичко това го връща две години в миналото, когато е седял в друга църква, този път най-отпред, чудейки се дали ще се възстанови, дали ще може отново да стане човек.

Когато излиза в двора на църквата, Хенинг осъзнава, че все още не знае отговора. Не иска да мисли за това, което му предстои, за бъдещето, за недовършената работа, която все отлага заради ужасяващите спомени. Но сега, когато знае, че мозъкът му отново работи, той не може да я пренебрегва повече. „Трябва да направя нещо — мисли си той. — Трябва да направя нещо за тази постоянна болка в гърдите, за този ужасен часовников механизъм, който тиктака в мен. Той никога няма да ме освободи, никога няма да позволи на земята да ме погълне, никога няма да ме остави да притворя очи с чувство на добре свършена работа. Защото знам, че съм прав.“

Разхлабва вратовръзката си и се наслаждава на свежия вятър, който охлажда лицето му. Отдалечава се от входа. Гласът на пастора се чува през отворените врати. Вижда градинар, който подрязва тревата около един гроб наблизно. Хенинг решава да се разходи сред надгробните плочи. Тревата под краката му е току-що окосена, мека и зелена, а всички храсти са изрядно подрязани.

Насочва се към задния двор на църквата, където надгробните плочи са подредени като зъби. Отдавна не е ходил на гроба на Юнас, но тази мисъл изчезва в мига, в който я вижда.

Анете стои пред правоъгълната дупка в земята, където след малко ще спуснат ковчега на Хенриете Хагерюп. Дори сега носи своята раница. Хенинг решава да се приближи, а стомахът му се свива

на кълбо от нерви. Наоколо няма никой друг. Анете е облечена в черна риза, черна блуза и черен пуловер.

Тя се обръща малко преди Хенинг да я достигне.

— Значи и на теб ти писна да стоиш вътре, а? — казва тя и се усмихва.

— Здравей, Анете — отговаря Хенинг, спира до нея и поглежда надолу в дупката.

— Мразя погребенията — започва тя. — По-добре е да се сбогуваш така, на гроба, преди да почне истерията.

Той кимва. Известно време двамата мълчат.

— Не очаквах да те видя тук — казва Анете и най-накрая го поглежда. — Скука?

— Не — отвръща Хенинг. — Трябваше да дойда.

— Какво имаш предвид?

Той прави още една крачка към дупката и отново поглежда вътре. Припомня си поемата на Колбейн Фалкейд^[1], която Vamp са превърнали в песен:

*„Така че, щом падне вечер и задам курса,
моята спасителна лодка се плъзва шест фута под
земята.“*

„Двадесет и три години“ — мисли си той. Хенриете Хагерюп е живяла само двадесет и три години. Чуди се дали изобщо е имала време да почувства, че е жива.

Хенинг бръква в джоба на якето си.

— Помислила си, че си се сетила за всичко — казва той и поглежда Анете в очите. Усмивката ѝ изчезва, а крайчеца на устата ѝ увисва надолу в тревожна гримаса. Хенинг вижда, че е изненадана от думите му. Добре, точно това е искал да постигне. Изчаква няколко секунди за драматична пауза.

— Какво?

— Отначало не можех да разбера защо изведнъж стана толкова любезна и услужлива. Закара ме до парка „Екеберг“ в най-големия порой. Тогава смъртта на Стефан още не беше публично достояние. Но ти знаеше за нея. Знаеше, защото си била последният човек, който го е

видял жив. Знаеше, защото си го убедила да отнеме собствения си живот.

Тя вдига вежди.

— Какво, по дяволите, имаш...

— Страдаш от епилепсия, нали?

Анете премества тежестта си от единия крак на другия.

— Може ли да погледна в раницата ти?

— Какво? Не.

— На епилептиците често им предписват „Орфирил“. Обзалагам се, че в раницата ти има „Орфирил“ — казва Хенинг. — Или ти е свършил?

Анете не отговаря, но го поглежда така, сякаш я е наранил дълбоко.

— Таблетките „Орфирил“ изглеждат така — казва Хенинг и изважда пликче с дражета „Кнот“ от джоба на костюма си. Бърка вътре и изважда едно малко, бяло бонбонче.

— Разбрала си, че Стефан е казал на родителите си за убийството, гарантирайки дълги присъди и за двама ви. Видяла си възможност да направиш така, че Стефан да поеме цялата вина. Или това е бил планът ти още от самото начало?

— За какво, по дяволите, говориш?

— Стъпих върху едно от тези, когато открих Стефан мъртъв в леглото си — казва Хенинг и ѝ показва дражетата. — Когато хапчета „Орфирил“ се смесят с алкохол, се получава смъртоносен коктейл. Но само Стефан е глътнал хапчета „Орфирил“, нали? Ти си глътнала една шепа дражета „Кнот“. Хммм, вкусно. Нали обичаш да ги ядеш всичките наведнъж? Единственият проблем е, че понякога дражетата падат от пликчето или от ръката ти, когато се опитваш да пъхнеш в устата си цяла шепа.

Анете клати глава и вдига ръце.

— Не разбирам за какво говориш. Тръгвам си.

— Знам защо ме закара до парка „Екеберг“ — казва той и тръгва след нея. Тя се обръща и го пронизва с поглед. — Била си нервна. Знаела си, че Стефан е казал нещо на родителите си. Страхувала си се, че може да им е разкрил това, което наистина се е случило. Че може да им е казал името на своя съучастник. Не си могла да питаш самия Стефан този следобед, защото той е щял да заподозре нещо — че не

възнамеряваш да се самоубиеш с него например. Затова ми предложи да ме закараш: това ти даде причина да бъдеш там и да откриеш какво знаят родителите му. Затова се появи в палатката.

Анете скръства ръце и понечва да каже нещо, но се отказва.

— И какво изпълнение само — продължава Хенинг. — Знаела си, че Ингвилд не те познава. Знаела си за изнасилването на Ингвилд, защото Стефан ти е казал. Знаела си и това, че тя е ходила на курсове по самозащита, че има електрошоков пистолет и че е обучена да реагира агресивно, когато някой я приближи откъм гърба. Точно както направи ти в палатката. Такъв трогателен жест, да поставиш ръка на гърба ѝ, а не около гърлото ѝ. Искала си да покажеш, че ѝ съчувстваш, но го направи, защото знаеше каква ще бъде реакцията на Ингвилд — че ще използва електрошоковия пистолет върху теб. Какъв по-добър начин да свалиш подозрението от себе си от това да станеш следващата ѝ жертва, дори да оцелееш?

Анете извърща очи, но не преди Хенинг да прочете в тях, че всичко това е вярно, въпреки че тя все още запазва самообладание. Убеден е, че е ходила повече от веднъж в апартамента на Инге и Ингвилд. Точно затова е спуснала завесите. Знаела е, че апартаментът от другата страна на улицата е твърде близо и освен това е знаела, че съседите са любопитни клюкари. Всеки път, когато входната врата се отваря, завесите на госпожа Стеен помръдват. Точно затова входната врата е оставена откритата. За да не я види никой.

Анете се почесва по бузата и отмята назад няколко кичура коса, влезли в очите ѝ. Хенинг продължава:

— След като си убила Хенриете, ти си опитала да натопиш приятеля ѝ. Мъжът, спечелил сърцето ѝ. Опитала си да го изиграеш точно така, както е описано в сценария, за да оневиниш себе си. Не се получи точно така, но признанието на Стефан и неговата смърт свършиха същата работа. Помислила си, че си се сетила за всичко, Анете, но си пропуснала няколко неща.

Хенинг отново прави драматична пауза. Но сякаш тя няма никакъв ефект. Анете го гледа с безизразен поглед.

— Стефан — казва Хенинг и чака още няколко секунди. — От къде е знаел, че Хенриете ще бъде в палатката през нощта на убийството?

Оставя въпроса да увисне във въздуха. Анете мълчи.

— В деня на убийството не са били изпращани есемеси от телефона на Стефан на телефона на Хенриете. Или обратното. Знам това, защото проверих.

Анете не реагира по никакъв начин, просто продължава да го гледа. Лицето ѝ е безизразно, а дишането ѝ равномерно.

— Но има регистрирано обаждане от телефона на Стефан на твоя телефон в деня на смъртта му. Продължило е тридесет и седем секунди. Тогава ти е казал, че си е признал за убийството, нали? Затова ли си отишла у тях? За да ограничиш щетите?

Никакъв отговор. Хенинг си спомня какво му е казала Анете в двора на института — че Хенриете ѝ споделила, че ще изпрати имейл със сценария на Фолдвик. Полицаяте, разследващи случая, установиха, че тя не го е направила. Ингве не го е излъгал. Стефан не е открил сценария у дома. Обяснението е само едно: Анете му го е показала или направо му го е дала.

Хенинг я наблюдава. Не забелязва пукнатини в бронята ѝ.

— Отново те питам: откъде Стефан е знаел, че Хенриете ще бъде в палатката в нощта на убийството?

Този път не чака отговор.

— Казала си му, нали? Двете с Хенриете сте имали уговорена среща там. Иначе защо ще излиза от апартамента на приятеля си? Трябва да е било заради нещо важно, нещо предварително уговорено. А снимките на филма е трябвало да започнат на следващия ден.

Анете не реагира.

— Какво каза на Стефан? — продължава Хенинг, без да обръща внимание на каменното ѝ изражение. — Че само ще я изплашите? Така ли го убеди да вземе електрошоковия пистолет на майка си?

Въпреки че Анете продължава да мълчи, Хенинг е убеден, че Хенриете много се е изненадала от появяването на Стефан в палатката с Анете. Това не е било част от уговорката. Но Стефан е вярвал, че Хенриете е жената, с която баща му е имал връзка. Идеално за Анете. И дупката вече е била изкопана, защото на следващия ден е трябвало да започнат снимките на филма.

— Ти ли хвърли първия камък, или накара Стефан да я убие?

Надява се да чуе потвърждение или признание, но не чува нито едното, нито другото. Въпреки това не може да спре сега.

— Добре си планирала убийството. И за да натопиш още повече Мархони, ти си изпратила имейл на Хенриете в деня на убийството. Изпратила си снимка. Хенриете, прегърнала по-възрастен мъж. Обзалагам се, че мъжът на снимката е Ингве.

— Никога не съм изпращала снимка на Ингве на Хенриете — изсумтява Анете.

— Не. Не си я изпратила лично ти. Накарала си някой друг да го направи.

Хенинг сочи раницата ѝ.

— Инхамбане.

Тя обръща глава, но осъзнава, че не може да види към коя лепенка сочи Хенинг. „Инхамбане“ е изписано с черни букви върху червено сърце на бял фон.

— Инхамбане е град в Южен Мозамбик, в залива Инхамбане. Страхотни плажове. В деня на убийството на Хенриете тя е получила имейл от интернет кафене в Инхамбане. Малко след това от същото място ѝ е бил изпратен есемес от анонимен имейл адрес, казвайки ѝ да провери пощата си. Това се е случило, докато е била с Махмуд Мархони.

— И после?

— И после? Казваш ми, че това, че имаш лепенка „Инхамбане“ на раницата си, е пълно съвпадение? Била си там, Анете. Сигурно имаш приятели там. Инхамбане не е особено популярна туристическа дестинация.

Анете не отговаря.

— Проблемът със съучастниците е това, че никога не можеш да бъдеш сигурен, че няма да се разприказват — продължава Хенинг. — Затова беше изплашена първия път, когато се срещнахме. Страхуваше се, че Стефан ще се издаде, че ще издаде теб, че няма да може да живее с това, което двамата сте направили. И беше права. Затова го накара да отнеме живота си.

Лицето на Анете се разчупва в енигматична усмивка, но тя бързо възстановява каменното си изражение.

— Трябва да знаеш нещо за Хенриете — казва тя. — Хенриете не беше толкова умна. След смъртта ѝ всички побързаха да я опишат като талантлива, едва ли не гениална.

Гласът ѝ изведнъж става мрачен.

— Всъщност тя беше посредствена. Прочетох сценария, който продаде. Не беше много добър. „Control+Alt+Delete“. Що за заглавие е това? Хитрите обрати в сценария бяха моя идея. Но Хенриете побърза да си припише заслугата за тях.

Анете изсумтява.

— Затова обеща да продължиш работата ѝ, както беше написала на онази картичка. Чувствала си, че някаква част от сценария ти принадлежи. Вече свърза ли се с Трулс Лайрвог?

Анете се засмива, след което кимва.

— Двамата с теб трябва да направим филм. Имаш страхотно въображение. Но и ти забравяш едно нещо. — Тя се приближава до него и прошепва: — Двама души могат да докажат това, което току-що описа — започва Анете и прави драматична пауза. Студът в очите ѝ го удря като шамар през лицето. — Но и двамата са мъртви. — Тя прави крачка назад и отново се усмихва. Малка, лукава усмивчица. — И какво, ако открият дражета „Кнот“ в стаята на Стефан? — продължава Анете. — Какво доказва това? Че на гости им е бил човек, който обича да си похапва сладко? И какво, ако Стефан ми е позвънил в деня на смъртта си? Щях да режисирам филма му. Все още поддържахме връзка. Нито едно от тези неща не доказва, че съм убила Хенриете или Стефан. Нито едно.

— Права си — отговаря Хенинг. — Полицията може да докаже единствено това, че си се опитала да натопиш Махмуд Мархони, но...

— Какви доказателства имаш за това? — прекъсва го тя. — Лепенка на раницата ми?

— Сама по себе си тя не доказва много, но ако наредиш достатъчно клечки една до друга и ги запалиш, ще лумне силен огън. Когато споделя всичко, което знам, с детектив Бругелан, той и колегите му ще прегледат всичко, което си казала и направила през последните няколко години. Ще изтърбушат живота ти. Ще анализират всичко — всеки имейл, всеки есемес, всяка касова бележка и сметка. Ще направят всичко по силите си, за да те свържат по някакъв начин с едно убийство и една подозрителна смърт. И когато от лабораторията изпратят токсикологичния доклад, полицията ще научи, че в тялото на Стефан има „Орфирил“. Косвените улики ще станат толкова много, че ще трябва много да се потрудиш, за да не те арестуват. Едно драже не

доказва нищо, както правилно посочи, но спомни си случая „Ордерюд^[2]“. Четирима души отидоха в затвора заради един чорап.

Анете мълчи. Хенинг я поглежда и се опитва да имитира ледената ѝ усмивка.

— Какъв е смисълът да бъдеш гений, ако никой не знае? — казва той, имитирайки гласа ѝ. Тя го поглежда. — Всички искаме признание за това, което сме направили. Искаме аплодисменти. Това е нещо характерно за човешките същества. Затова ми даде сценария. Искаше да разбере. И аз разбрах. Разбрах, че си планирала всичко и съм много впечатлен. Но не очаквай аплодисменти. Не от мен, не от когото и да било.

Анете продължава да го пронизва с поглед. Хенинг се обръща и вижда, че опечалените вече излизат от църквата.

— Както каза, Анете, истерията всеки момент ще започне.

Тя се смее на забележката му.

— Уау — казва Анете, клатейки глава. Отново се приближава до него. Взима дражето от ръката му и го хвърля в устата си. — Знаеш ли кой ме научи, че са най-вкусни, когато ги дъвчеш наведнъж? — Анете демонстративно схрусква бонбончето. — Сигурна съм, че ще откриеш, след като си толкова умен — казва тя, без да чака отговор. Дълго време го гледа. След това се усмихва и минава покрай него. Насочва се към погребалното шествие. Хенинг я проследява с поглед. Анете крачи по тревата, минава покрай опечалените и кимва на неколцина познати, но не се присъединява към шествието. Вместо това продължава нататък, бавно и спокойно. Сякаш няма никакви грижи.

„Може и да е права“ — мисли си Хенинг. Вече не я вижда, а гробището се изпълва с хора, облечени в черни дрехи. Може би никога няма да могат да докажат, че е виновна за смъртта на двама души. Защото не си е признала, нито днес, нито вчера в палатката в парка „Екеберг“, а доказателствата срещу нея са косвени.

Ярле Хьогсет обича да казва: „Полицайте рядко получават престъпления в кутии, завързани с панделки.“ Понякога нещата са ясни: доказателствата са неоспорими, извършителят си признава или спонтанно, или заради натрупалите се срещу него доказателства, а понякога на процеса версията на обвинението е много по-логична, отколкото обясненията на обвиняемия. Така стоят нещата и те винаги ще останат същите.

Но Хенинг не изпитва никакви колебания. Той е видял истината в ледените очи на Анете. А по време на едно разследване могат да се случат много неща. Могат да бъдат открити нови доказателства. Да се появят нови свидетели, които да дадат показания, инкриминиращи Анете. Тя ще трябва да отговаря на много въпроси, а е трудно всеки път да отговаряш едно и също, особено ако въпросите са сложни, независимо колко си умен.

Хенинг остава в двора на църквата за погребението. Не вдига глава и не обръща внимание на това, което говори пастора. Слуша единствено тогава, когато пеят:

*„Помогни ми, боже, да запя тази песен,
за да продължи сърцето ми да бие само един ден,
само мигновение докато не стигна твоето
владение.“*

Хенинг стиска зъби и преглъща лошите спомени и болката, въпреки че постоянно вижда Юнас в мислите си. Чувства, че най-накрая може да се сбoguва с него. Досега не е бил готов за това. Тогава не е успял да го направи, защото не е могъл, не е искал да приеме, че Юнас никога повече няма да го събуди рано сутрин, още преди слънцето да е изгряло, никога повече няма да се гушка, гушка, гушка в него, докато не започнат детските сериали по телевизията.

„Трудно ми е да съм благодарен за това, което имах — мисли си той. — Трудно ми е да си спомням всеки ден, всеки миг, вместо да оплаквам това, което никога няма да бъде. Но ако успея да се убедя, че шестте години, прекарани с Юнас, са най-добрите години в живота ми, това е едно добро начало.“

Не е кой знае какво, но е едно добро начало.

Не изказва съболезнованията си, след като спускат лодката на Хенриете шест фута под земята. Знае, че няма да може да го направи, че няма да може да се срещне с родителите и роднините ѝ, без да се постави на тяхно място. Не иска да съдържа мъката си, защото има нужда от нея. Но не тук. Не сега.

И за това ще дойде време.

„Само един ден, само един миг. Докато аз, Юнас, дойда при теб.“

[1] Колбейн Фалкейд (роден 1933 г.) — популярен норвежки поет. — Б. пр. ↑

[2] Случаят „Ордерюд“ — тройно убийство, извършено в Норвегия на 22 май 1999 г. — Б.пр. ↑

Когато се връща вкъщи, Хенинг чува силна музика, идваща от апартамента на горния етаж. Той спира пред входната си врата. Арне Халдис слуша опера. Хенинг веднага разпознава арията. „Несун Дорма“ от „Турандот“ на Пучини. Любимата му ария. Могъщият глас на Лучано Павароти изпълва стълбището:

*„Ma il mio mistero è chiuso in me
il nome mio nessun saprà!“^[1]*

„Арне Халдис е многостранно развит мъж“ — мисли си Хенинг. Или пък е първокласен простак, който използва опера и поезия, за да сваля жени. Сигурно затова Гюнар Гома го харесва толкова много.

*„No, No! Sulla tua bocca lo dir à
quando la luce splenderà!“^[2]*

Арне Халдис увеличава звука и операта достига своята кулминационна точка:

*„All alba vincerô!
Vincerô! Vincerô!“^[3]*

Звукът се извисява, минавайки през стени и бетон, дърво и мазилка, след което улучва Хенинг точно в десетката, прониквайки в дебелия му череп и изпълвайки цялото му тяло. Бузите му почервеняват и преди да осъзнае какво става, по тях се стичат сълзи.

Хенинг чувства как те се търкалят надолу по бележите му. Изведнъж започва да хлипа.

Откакто Това, За Коего Не Мисли, се е случило, нищо друго не го е разплаквало. „Чувството да вкусваш собствените си сълзи е странно — мисли си Хенинг. — Но още по-странно е това, че се разплаках заради музиката на Арне Халдис.“

Разбира се, няма нищо изненадващо в това, че именно музиката е нещото, накарало го отново да заплаче. Иска да седне пред пианото и да изсвири няколко акорда. Но не е сигурен, че ще посмее да го направи.

Отключва вратата точно когато аплодисментите заглъхват и става тихо. Сменя батериите в димните детектори, сяда на дивана и отваря лаптопа си. Той се събужда от зимен сън. Трябват му няколко секунди, за да открие интернет сигнала и да зареди FireCracker 2.0. Не след дълго btiernes7 отговаря.

btiernes7: Колко вълнуващо. Как мина?

МакаПака: Както очаквах. Отрече всичко.

btiernes7: Умно момиче.

МакаПака: Най-умното, което съм срещал.

btiernes7: Не успя ли да запишеш нещо инкриминиращо? Нещо, което можем да използваме?

МакаПака: Още не съм слушал записа, но се съмнявам.

btiernes7: Ок. Направи всичко по силите си. Сега ние поемаме щафетата.

МакаПака: Ще опитам.

btiernes7: Не ми казвай, че си планирал ново разследване?

Хенинг разсъждава върху въпроса, докато курсорът примигва върху прозорчето на програмата. Нещо се е случило с него през изминалата седмица. Въпреки че са загинали трима души и техните семейства са почернени завинаги, работата му се е отразила добре. Анете не е признала вината си и той едва ли някога ще забрави

заплахите на Хасан, но Хенинг е успял да докаже на себе си, че все още го бива. Малките му сиви клетки са се събудили.

Той поглежда пръстите си, след което набира думите, които горят в него от толкова време. Знае, че когато ги напише, вече няма да има връщане назад. Те са като стартов пистолет.

„Доктор Хелге сигурно ще ми препоръча да изчакам — мисли си той, — да съм напълно сигурен, че съм готов. Но нямам време за чакане. Никой не знае дали Ясер Шах ще бъде заловен, или доказателствата на Махмуд Мархони ще накарат Хасан и главорезите му да си плюят на петите. Никой не може да ми каже кога ще мога да излизам навън, без да се оглеждам през рамо, и кога ще мога да спя спокойно, без да се събуждам при всеки подозрителен звук.“

Именно затова Хенинг пише:

МакаПака: Всъщност има едно нещо.

Студена вълна облива цялото му тяло.

btiermes7: Шегуваш се. Какво?

Поема дълбоко дъх. „Преди почти две години аз спрях, спускайки се по нанадолнице — мисли си той. — Дръпнах ръчната спирачка. Сега съм като Ингвилд Фолдвик. Едно истинско зомби. Такъв съм от смъртта на Юнас.“ Но понякога трябва да освободиш спирачката, да се оставиш да полетиш към бездната, за да можеш после да се отгласнеш от дъното и да се изтеглиш обратно нагоре. Не знае колко още му остава, но няма да спре, докато не стигне дъното. Независимо от това колко боли.

Хенинг издишва и започва да пише.

МакаПака: Имам нужда от помощта ти.

Той поглежда към тавана. Не знае защо прави това. Може би опитва да се вдъхнови от това, за което пее Павароти. От силата му. От волята му. Гледа към тавана дълго време.

Чува гласа на Лучано в главата си.

*„All’ alba vincero!
Vincero! Vincero!“*

На зазоряване ще победея.

Отново се обръща към екрана. В този миг е изпълнен с такава решимост, каквато никога преди не е изпитвал. Изписва думите с непоколебимост, която кара косъмчетата по ръцете му да настръхнат:

МакаПака: Искам да ми помогнеш да открия кои запали апартамента ми.

Ето. Думите излизат. Думите, за които само той мисли. Полицаяте са решили, че пожарът не е подозрителен. Затова през последните две години Хенинг е държал тези думи заключени в сърцето си.

Но сега те са на свобода.

И сега, след като ги е написал, след като започва да разследва най-трудния случай в живота си, той спокойно може да ги каже на глас.

МакаПака: Помогни ми да открия кой уби сина ми.

[1] „Но моята тайна е скрита в мен, никой няма да разбере името ми!“ (итал.). — Б.пр. ↑

[2] „Не, не! На уста ще ти кажа, когато блесне светлината!“ (итал.). — Б. пр. ↑

[3] „На зазоряване ще побежда! Ще побежда! Ще побежда!“ (итал.). — Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.